

Estàtua de plata de Sant Jordi. Autor desconegut. La base poligonal i l'anatomia del dragó són de tradició gòtica, mentre que l'arnès de tipus milanès, fet a peces, permet datar l'obra cap al 1425. Va ser adquirida per la Generalitat el 1536 al cavaller Diego Bravo de Saravia, oriünd de Sòria i actiu al Perú.

Bona diada de Sant Jordi

«Sant Jordi és un estímul a la generositat, a la lluita per una causa noble —tants dracs assetgen tantes vides i tantes llibertats!—, a un testimoniatge cristià valent fins a la mort. Com més dona testimoniatge de la seva fe, més va humanitzant el món que l'envolta.»

Jordi Castanyer,
monjo de Montserrat,
a «El Senyal».

Editorial

Joan Pau II, cinc anys després

«Estic molt preocupada per Sa Santedat», li va dir amoïnada una de les religioses que el cuidaven, al retorn d'un dels seus nombrosos viatges. I ell va respondre amb el seu peculiar humor polonès: «Jo també, jo també estic molt preocupat per la meva santedat.» Cinc anys després de la seva mort exemplar, la figura de Joan Pau II brilla amb llum pròpia i som molts els qui desitjariem que l'Església aviats reconegués públicament la seva santedat.

Joan Pau II, en escollir aquest nom compost, se situava clarament en la línia conciliar dels seus tres predecessors immediats: Joan XXIII, Pau VI i Joan Pau I. Com ha recordat recentment el cardenal de Barcelona, afavorint la col·legialitat, «Joan Pau II continuà l'obra de l'aplicació del Concili Vaticà II, iniciada per Pau VI, i potencià aquelles institucions que aspiren a aconseguir una major vinculació del Successor de Pere amb els bisbes i d'aquests entre ells.» Entre les línies del seu pontificat recordem la defensa de la vida, la qüestió social (*Laborem exercens*, *Centesimus annus...*), el diàleg interreligiós i l'esperit d'Assís començats el 1986, el fet de demanar perdó públicament pels errors històrics de l'Església: ho va fer més de cent vegades (vegeu Luigi Accatoli, *Quan l'Església demana perdó. Tots els mea culpa de Joan Pau II*) o el diàleg amb els artistes. Benet XVI —que tan a prop del papa Wojtyła estigué en vida com a col·laborador immediat— sempre s'ha referit al seu predecessor en el solí pontifici amb paraules plenes d'unció i de tendresa; així parlava en una homília recent amb motiu del cinquè aniversari del traspàs de Joan Pau II: «Qui va tenir l'alegria de conèixer-lo i de tractar-lo sovint, va poder tocar amb la mà fins a quin punt en ell era viva la certesa de contemplar la bondat del Senyor en la terra dels vivents (...) una certesa que el va acompanyar en el decurs de la seva existència i que de manera particular es va manifestar al final del seu pelegrinatge en aquesta terra: el progressiu

debilitament físic, en efecte, no ha enderrocat la seva forta fe, la seva lluminosa esperança i la seva fervent caritat. Es va deixar consumir per Crist, per l'Església, pel món sencer: el seu sofriment fou viscut fins al final per amor i amb amor» (29/03/2010). Però Benet XVI no s'ha limitat a parlar bé de Joan Pau II, sinó que en el seu pontificat ha seguit pels camins fressats per ell: també ha defensat la vida, ha aprofundit en la qüestió social (*Deus caritas est*, *Caritas in veritate...*) de la qual ha dit que era una qüestió antropològica, ha prosseguit el diàleg i la trobada amb les altres confessions cristianes (trobada amb Bartomeu I...) amb les grans tradicions religioses, especialment amb les anomenades «religions del llibre» —ha animat jueus, cristians i musulmans a no defallir en la promoció de la reconciliació i de la pau a Terra Santa i a tot el món— ha visitat també la sinagoga. Fins ha arribat a establir un atri dels gentils com a lloc de diàleg amb la increença. Precisament del 3 al 5 d'octubre viurem a Barcelona la XXV trobada «Homes i religions» seguint l'esperit d'Assís. Benet XVI també va celebrar una magna trobada amb artistes a la Capella Sixtina i ha demanat perdó recentment a les víctimes dels abusos sexuals a Irlanda. La visita que Benet XVI farà a Barcelona el 7 de novembre proper per dedicar la Sagrada Família ens porta a pensar en la que Joan Pau II va realitzar la mateixa data de 1982 a la Ciutat Comtal on va tenir l'ocasió de trobar-se amb treballadors i empresaris a Montjuïc i amb una bona porció del poble de Déu al Camp Nou.

Cada Papa amb la seva personalitat, el seu tremp i la seva espiritualitat resulta, des de la mirada creient, el més oportú per al temps que li ha tocat viure. *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel s'uneixen al record emocionat a Joan Pau II, el Gran, i volen sumar el seu granet de sorra al treball ingent d'aquest pastor a favor de l'ésser humà i la seva vocació transcendent.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Juan José Aguirre, Pilarín Bayés, Lluís Bertran, Agustí Codinach, Federico Diego, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Marta Miquel, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Ignasi Mora, Francesc Nicolau, Armando Pego, Hilari Ragner, Jesús Renau, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Miquel Àngel Violan, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

Gairebé un segle i mig educant amb la lectura

Casals és l'editorial familiar més antiga de Catalunya

Eduard Brufau

En la convulsa societat catalana i espanyola de l'any 1870, enmig de les guerres carlines i d'una inestabilitat política i social constant, Primitivo Sanmartí i Ramon Casals fundaven a Barcelona l'editorial Casals. Poc després s'hi afegia el germà d'aquest darrer i entre tots dos van donar la gran embranzida inicial a l'empresa. L'objectiu de l'editorial era publicar les obres del Dr. Fèlix Sardà i Salvany i la *Revista Popular*, dirigida per ell i en la qual van col·laborar personatges destacats de la cultura i l'Església del moment, com ara Mossèn Cinto Verdaguer. Casals, doncs, va néixer des del començament com una iniciativa netament cristiana.

Amb el pas dels anys va deixar de centrar-se en l'obra de Sardà i Salvany per passar a publicar obres religioses en general, i es va convertir en una de les editorials catòliques més importants del moment. Entrat el segle XX, els fills dels dos germans Casals en van prendre el relleu i van continuar

amb la consolidació de l'empresa, que va incorporar impremta i llibreria pròpies. L'esclat de la guerra civil espanyola va posar l'editorial, per ser de caire religiós, en una situació molt delicada: un dels editors, Miquel Casals, va ser assassinat i l'empresa va ser col·lectivitzada i controlada per un comitè.

Passat el conflicte Casals va poder continuar l'activitat amb normalitat i va començar a destacar amb la publicació de llibres escolars, en què s'ha especialitzat des de llavors. En l'àmbit educatiu aquesta editorial més que centenària va ser pionera en diverses iniciatives, com ara els mètodes pedagògics amb fitxes, l'edició de música i fins i tot, en plena dictadura, la publicació de llibres escolars en llengua catalana. D'aquesta manera Casals es comprometia amb la realitat lingüística i política del país, que més tard tindria continuïtat amb l'edició de llibres de text en euskera i gallec. A part de les publicacions més escolars, l'editorial també ha donat molta importància a la literatura infantil i

juvenil, en la qual ha destacat l'edició de *Les Aventures extraordinàries d'en Massagran*, personatge emblema de Casals les darreres dècades.

Pel que fa al seu compromís religiós, aquesta editorial familiar ha continuat amb la publicació de llibres de contingut cristià, a part de llibres de catequesi i de l'assignatura de Religió, i durant anys va col·laborar amb entitats catòliques, com ara la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

«Casals només el 2009 va vendre dos milions sis-cents mil exemplars»

Compromesos amb l'educació en valors

Avui Casals és un gran grup editorial amb uns 2.200 títols disponibles. Cada any en treu al mercat uns 250 de nous i només el 2009 va vendre dos milions sis-cents mil exemplars. El grup Casals inclou diversos segells editorials: Onda, especialitzat en llibres d'Educació Infantil i Primària; Combel, que se centra en el llibre infantil il·lustrat; i Bambú, especialitzat en literatura infantil i juvenil. També cal remarcar l'editorial Magisterio, que ha integrat la seva activitat amb la de Casals i que publica en llengua castellana literatura infantil i llibres

de text. Editorial Casals, fidel al seu origen i trajectòria d'aquests 140 anys, manifesta a la presentació de la seva pàgina web els principis en què es basa la seva activitat. Com a missió general manifesta que és «editar llibres que promoguin el desenvolupament i creixement integral de l'ésser humà, com a individu i en la seva relació amb les altres persones». També expressa que el grup està activament compromès amb la defensa de la vida, de la família i del medi ambient.

Pel que fa més concretament a l'edició de llibres de text, l'editorial destaca alguns punts de referència essencials

En Massagran fa 100 anys

L'il·lustre escriptor Josep Maria Folch i Torres va crear l'any 1910 el personatge literari Massagran, il·lustrat pel conegut dibuixant Joan Junceda. *Les aventures extraordinàries d'en Massagran* i *Noves aventures d'en Massagran*, publicades a *En Patufet*, van gaudir d'una gran popularitat. Els infants, a través de les peripècies d'aquest intrèpid jove, no només es divertien sinó que aprenien també un seguit de virtuts.

Molts anys més tard, a partir del 1981, l'Editorial Casals va reprendre la publicació d'en Massagran com a còmic, aquest cop de la mà del fill del seu creador, el també escriptor Ramon Folch i Camarasa, i l'il·lustrador Josep Maria Madorell. Els nous volums, com havia passat 70 anys abans, van tornar a tenir una gran acollida popular i en poc temps es consolidava com un dels personatges preferits de la infància de tot Catalunya. Per celebrar aquest centenari, l'Editorial Casals i la Fundació Folch i Torres han editat el llibre *100 anys d'en Massagran*, on s'explica el personatge i es fa un resum de les seves *aventures extraordinàries*. Paral·lelament, aquest mes d'abril aquestes dues entitats i la Institució de les Lletres Catalanes començaran una retrospectiva itinerant per tot Catalunya d'en Massagran i del seu creador.

En els darrers anys, tot i la mort de l'il·lustrador Josep Maria Madorell l'any 2004, el personatge creat per Folch i Torres ha conegut un rellançament i ha estat dut a la televisió i fins i tot al teatre. En una societat caracteritzada per la infinitat de propostes de tota mena per al públic infantil i juvenil, la permanència d'en Massagran ens n'indica la validesa i plena actualitat. Valguin com a exemple les darreres línies del llibre commemoratiu del centenari, on en Massagran explica el que ha après de les seves aventures per l'Àfrica negra: «Ser fidel als meus amics i aprendre de conèixer i d'entendre'm amb els que havien estat els meus enemics.»

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

que se segueixen, com ara que els materials promoguin una formació en valors i un ensenyament i aprenentatge efectius i que, naturalment, siguin acadèmicament rigorosos. Quant als llibres de literatura infantil i juvenil, Casals manifesta que «si els nens i joves gaudeixen llegint, estarem forjant les bases d'una societat culturalment més avançada».

D'altra banda aquesta editorial familiar més que centenària també ofereix en xarxa materials pedagògics per a professors i alumnes. Es tracta del portal de recursos educatius ecasals.net, on es pot trobar la informació necessària i actualitzada classificada segons les etapes escolars: Educació Infantil, Primària, ESO i Batxillerat.

La qualitat dels materials editats per Casals queda reflectida en els diversos guardons que han rebut alguns dels seus llibres els darrers anys. Així, l'any 2008 l'Associació Professional d'Il·lustradors de Catalunya va atorgar el Premi Junceda 2008, en la categoria de coberta de llibre, a l'il·lustrador Marc Torrent, pel llibre *Helpers*, publicat per Bambú. El mateix any el Ministeri de Cultura va atorgar el segon premi dels Llibres més ben editats en la categoria de Llibres Infantils i juvenils, a *600 punts negres*, de David A. Carter, aparegut dins de Combel. El mateix 2008 International Latino Book Awards va distingir amb diferents guardons tres

«L'editorial va néixer des del començament com una iniciativa netament cristiana»

llibres més del grup Casals editats en castellà: *Caballo Alado Clásico*, *La gran aventura* i *¡Sentimientos!*. Les mencions parlen per si soles de la feina feta per l'editorial.

Editorial Casals, doncs, ja sigui a través de les oportunitats que ofereixen les noves tecnologies o dels formats tradicionals continua sent fidel al seu compromís amb l'educació integral de la infància i la joventut. L'objectiu és formar persones que no només tinguin coneixements acadèmics fermes, sinó que a més no els manqui una sòlida base ètica i uns principis que, d'una manera o altra, sempre remetien als valors cristians. Amb una experiència de 140 anys i uns principis clars Editorial Casals encara el futur amb optimisme i voluntat d'expansió.

En primer pla

«Tenim la voluntat de continuar millorant la nostra presència editorial»

Ramon Casals i Roca, fill de Ramon Casals i Lamarca, és el director de l'editorial des de l'any 2002, tot i que ja feia deu anys que treballava al costat del seu pare i anterior director. Ara ell és la quarta generació de l'empresa familiar, que continua en ple procés d'expansió.

Preguntat per les expectatives de futur, el director de l'Editorial Casals afirma que «volem continuar amb el llibre escolar, potenciar encara més la literatura infantil i juvenil i aconseguir tenir més presència a Amèrica. Com a trets generals tenim la voluntat de continuar amb la línia d'anar millorant la nostra presència». Aquesta presència en el món editorial està més que consolidada i tot i tractar-se d'un negoci familiar no és pas una empresa petita: avui, a Casals, hi treballen unes 150 persones i fins i tot s'edita una revista interna per a tots els treballadors.

Editorial Casals no celebrarà d'una manera especial els 140 anys de vida, més aviat ho farà amb la normalitat del treball diari. «De tota manera», matisa Ramon Casals, «hem dissenyat un logotip per a l'ocasió i hem organitzat per als més petits un concurs fotogràfic amb motiu de l'aniversari, en què el tema és "El món de les lletres"». Pel que fa als 100 anys d'en Massagran, Ramon Casals assenyala que «hem col·laborat amb la Fundació Folch i Torres, i conjuntament hem editat i distribuït un opuscle informatiu del personatge, per a escoles i llibreries».

Ramon Casals està al capdavant de l'editorial familiar més antiga de Catalunya i des del seu despatx de la seu central de Barcelona dibuixa el futur de l'empresa. La responsabilitat és gran, però els resultats demostren que Casals ha sabut superar amb nota tots els reptes que se li han anat plantejant al llarg d'aquests 140 anys.

EDITORIAL CASALS

C/ Casp, 79 - 08013 Barcelona

Tel.: 932 449 550 - Fax: 932 656 895

www.editorialcasals.com - casals@editorialcasals.com

Tibidabo us informa

1. Adoració Perpètua

Dia i nit el Santíssim Sagrament està exposat sense interrupció a la Capella de l'Adoració Perpètua. Us invitem a participar-hi una hora al mes. **Truqueu al telèfon 934 175 686.**

2. Noces d'Argent Matrimonials

Dissabte dia 1 de maig. **Trobada i Convivència** dels matrimonis que fa vint i cinc anys es varen casar al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo acompanyats dels seus fills i familiars.

3. Celebració de la Unció dels Malalts

Divendres dia 7 de maig a les 19 hores celebració de la **Unció dels Malalts** per a totes aquelles persones que vulguin participar-hi. Doneu el vostre nom. Telèfon 934 175 686.

4. 124 Romeria del Ram

El diumenge dia 9 de maig es farà la **124 Romeria del Ram** amb la celebració de l'**Eucaristia i ofrena tradicional del Ram** a l'Ermita primitiva. Hi haurà festa popular i concerts. A les 18 hores, a la Basílica **"16 Concert de Música Clàssica"**

5. Viatges i Peregrinacions

4, 5, 6 de juny:

Dies 3 al 8 de juliol:

Dies 11 al 20 d'octubre:

Santuari de Lourdes.

Any Compostel·là.

Terra Santa i Petra.

6. Grups de Reflexió de Bíblia

Dissabtes d'11 a 12 hores. Grups de reflexió de la Bíblia per a totes les persones que vulguin reflexionar sobre la Paraula de Déu.

Demaneu informació al P. Rector, telèfon 934 175 686.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Tenim dues places disponibles

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

«Tenim una responsabilitat i hem de procurar fomentar els valors positius»

Ramon Casals i Lamarca ha estat el director de l'editorial Casals durant més de 30 anys

Eduard Brufau

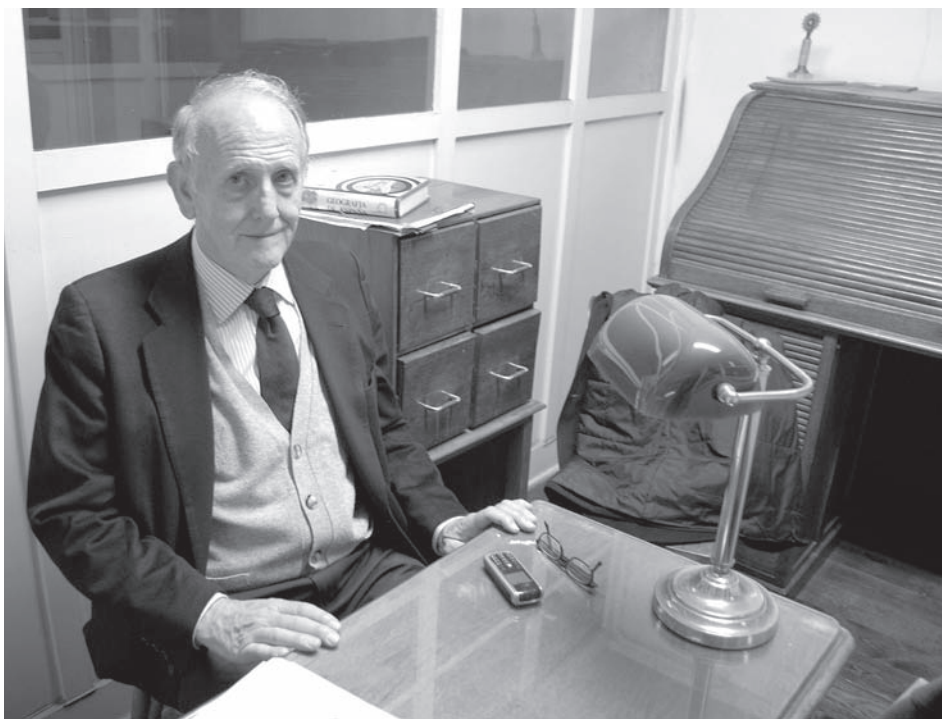
Des de l'any 1970 fins al 2002 Ramon Casals i Lamarca va dirigir l'editorial Casals, fundada pel seu avi. Des de ben jove, però, ja va col·laborar de ple en el negoci familiar i ha estat testimoni de tota l'evolució que ha tingut l'editorial durant els darrers decennis. Ramon Casals ha sabut lluitar perquè aquesta empresa, l'editorial familiar més antiga de Catalunya, sigui una referència obligada a l'hora de parlar de llibres religiosos, educatius i juvenils. La seva convicció religiosa és sòlida, i l'ideari cristià ha estat sempre el criteri de què s'ha valgut l'editorial per publicar els llibres.

Ramon Casals també està fortament vinculat a aquest setmanari, perquè des del primer any, i per intervenció del franciscà P. Francesc Gamissans, forma part del patronat de *Catalunya Cristiana* i actualment, també, de Ràdio Estel.

Vostè ha estat la tercera generació de la família en la direcció de l'editorial.

Certament, hi vaig començar a treballar des que vaig acabar el Batxillerat, als Jesuïtes de Sarrià. Llavors em dedicava, a més de llegir proves i aprendre un xic l'ofici d'impressor i caixista, a anar a visitar col·legis per vendre'ls llibres escolars, que era quan ens hi començàvem a especialitzar. D'aquesta manera, em vaig pagar la carrera de Dret, perquè al nostre pare li agradava que treballéssim i estudiéssim al mateix temps.

Del meu avi, el fundador de l'editorial, m'agrada recordar-ne una anècdota amable que explicava el meu pare; quan l'empresa era al carrer del Pi, on va néixer, el seu despatx donava als jardins de la baronessa de Maldà, i quan ella s'hi passejava el meu avi sempre s'aixecava a saludar-la. Des d'aquells inicis han passat molts anys i han canviat moltes coses, però nosaltres continuem publicant procurant ser fidels a l'origen.

Diria que un dels fils conductors durant tots aquests anys ha estat l'ideari cristià?

Sí, i tant. Sempre hem desitjat ser conseqüents del tot amb les nostres creences. Entenem que tenim una responsabilitat i que hem de fomentar en les persones que llegeixen les nostres publicacions els valors positius.

A part, hem tingut bona relació amb alguns ordes religiosos, especialment amb els jesuïtes, de qui vam publicar molts dels llibres que sortien de l'Institut Químic de Sarrià. Va facilitar aquestes edicions el fet que el meu pare fos llicenciat en Ciències Químiques.

Quins avantatges té el fet de tractar-se d'una empresa familiar?

Es guanya agilitat i eficiència, i tothom s'hi troba més a gust. Jo diria que el tracte es fa més amable i humà, i s'acostuma a establir una bona relació entre tots els que hi treballen.

Enguany també se celebren els 100 anys d'en Massagran, un dels personatges rellançats per l'editorial.

Efectivament, en Massagran és una

de les nostres satisfaccions. Vam visitar Ramon Folch i Camarasa, fill de Josep Maria Folch i Torres, i, a suggeriment seu, vam acordar de publicar-ne les antigues i les noves aventures en format còmic, amb guions d'ell i il·lustracions de Josep Maria Madorell. Durant tots aquests anys, fins a la mort de Madorell, n'hem publicat quinze volums que han tingut bona acceptació.

Quin balanç pot fer d'aquests 140 anys?

De l'Editorial Casals m'agrada des-

tacar aquests trets: la nostra antiguitat, que no hem tancat mai —ni tan sols durant la guerra—, que sempre hem estat una empresa familiar, i que sempre hem tingut en compte el fet religiós.

Vull destacar algunes iniciatives que hem pres durant tots aquests anys: en ple franquisme, vam ser dels primers a publicar llibres escolars en català, i vam entrar en contacte amb l'Escola de Mestres Rosa Sensat, L'avet de Terrassa i el Talha i Costa Llobera de Barcelona. Aquí hi va tenir un paper fonamental el meu germà petit, en Joan, d'una gran visió i simpatia personal, desgraciadament fulminat per un infart als 43 anys. Més tard, l'any 1974, també vam ser dels primers a editar llibres en euskera, per a les ikastoles, i els primers a editar llibres escolars en gallec.

Com a editorial hem passat moments molt difícils. Per exemple, durant la guerra el meu tiet Miquel va ser assassinat i el negoci va ser col·lectivitzat, encara que dirigit pel meu pare, que era l'únic capacitat per fer-ho. Per cert, que en ser obligat a presentar-se davant d'un Tribunal Popular dos dels operaris el van voler acompanyar donant la cara per ell i salvant-lo d'una situació molt perillosa. Però sempre, gràcies a Déu, hem aconseguit tirar endavant, sense transgredir els nostres principis, i al mateix temps hem sabut explorar nous camps.

«TOT SARDANA» I «LA SARDANA DE L'ANY» ES TROBARAN A L'ESCALA

RUTA FRANCISCANA amb els franciscans

VISITANT:

Roma, Fontecolombo,	✓ Vol regular
Greccio, Spoleto,	✓ Residències religioses
Assís, Laverna,	
Gubbio, Siena, Florència,	✓ Pensió completa
Pàdua, Venècia, Milà	

Dates: del 28 de juliol al 7 d'agost

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ:

Delegació de Terra Santa, c/ Santaló, 80 — 08021 Barcelona
Tel. 932 022 757 - 932 092 090 i Fax: 932 022 757

Vols viure en directe la proclamació de l'Escala com a Ciutat Pubilla 2010? Doncs el Club+amics t'hi porta!

Si ets fidel als programes Tot Sardana i La Sardana de l'Any, segur que el diumenge 25 d'abril no t'ho voldràs perdre! Per això, el Club+amics t'ofereix el servei d'autocar a les 8 del matí des de plaça Catalunya de Barcelona fins a l'Escala, i també amb servei de tornada.

Entre altres actes viuràs la Lectura del Missatge de les Noces d'Or del Pubillatge a càrrec de l'actriu Vicky Peña, l'anxovada popular i les sis sardanes a càrrec de les cobles La Bisbal Jove i La Principal de l'Escala.

EL DIUMENGE 25, Club+amics et porta a la proclamació de l'Escala com a Ciutat Pubilla 2010. Apunta-t'hi! Més informació i reserva de places al **934 092 770**

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA
AMB NOSALTRES. SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

Club *amics*

PROGRAMACIÓ PER A L'ANY 2010

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

RUTA DE L'ÈXODE

- ▣ Mar Roig
- ▣ Petra
- ▣ Jerusalem

DEL 21 AL 28 DE JUNY

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓ DEL 22 AL
29 D'AGOST

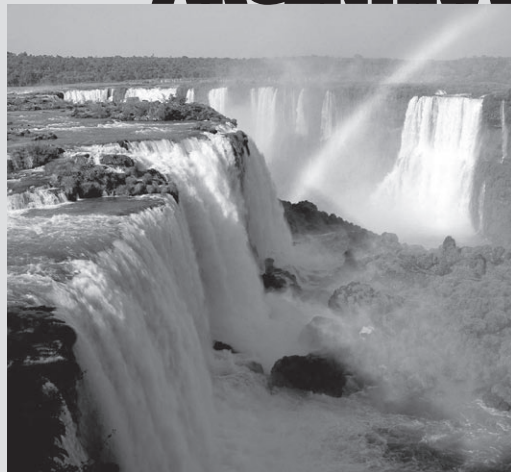
✓ DEL 27 DE
DESEMBRE
AL 3 DE
GENER

CROÀCIA I MEDJUGORJE

DE L'1 AL 8 DE JUNY

ARGENTINA

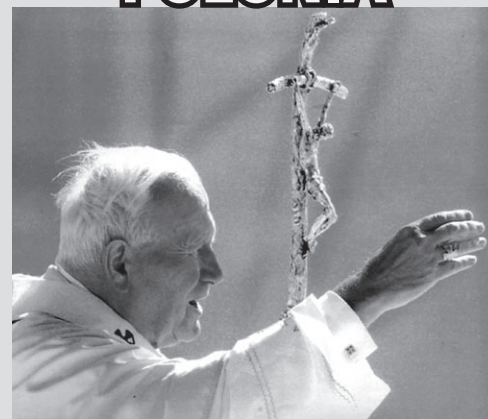

Parcs nacionals
de Patagònia,
d'Iguazú i
missions
jesuítiques i
Buenos Aires
amb Santuari
de Lujuán.

DEL 9 AL 21 D'AGOST

RUTA DE JOAN PAU II

POLÒNIA

DEL 2 AL 9 D'OCTUBRE

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica *relitur* viatges GC 1045 D

LOURDES

Coincidint amb la
trobadra internacional
de Metges Cristians

DEL 7 AL 9 DE MAIG
DEL 15 AL 17 D'OCTUBRE

ARS I NEVERS

DEL 18 AL 21 DE JUNY

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

ANY XACOBEU

DEL 7 AL 13 DE JUNY

PLACES LIMITADES.
PER A MÉS INFORMACIÓ
CLUB+ amics

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 - 08014 BARCELONA,
TEL. 934 092 700 - FAX 934 092 775
CORREU ELECTRÒNIC: INFO@CLUBMES.CAT

El Vaticà publica una guia sobre el procediment en casos d'abusos

Explica com treballa la Congregació per a la Doctrina de la Fe

Zenit
Ciutat del Vaticà

La pàgina web del Vaticà (www.vatican.va) ofereix una guia per comprendre els procediments bàsics de la Congregació per a la Doctrina de la Fe davant de denúncies per abusos sexuals. Segons Ràdio Vaticana, aquesta iniciativa «no és un nou document, sinó un resum dels procediments operatius ja definits, que pot ser d'ajuda per a laics i no canonistes» a l'hora de comprendre l'actuació de la Congregació.

Els procediments es remeten, explica l'emissora pontifícia, al *motu proprio Sacramentorum sanctitatis tutela* del 30 d'abril del 2001 i al Codi de Dret Canònic del 1983. Aquest procediment, que es troba en vigor des del 2001, comença quan una diòcesi indaga sobre la sospita d'abusos sexuals per part d'un religiós. Quan la sospita resulta versemblant, el cas es trasllada a la Congregació. «El bisbe local transmet tota la informació necessària a la Congregació i expressa la seva opinió sobre els procediments a fer i les mesures a adoptar en breu i a llarg termini. Sempre ha de prendre's segons les disposicions del dret civil en relació amb la denúncia d'aquests crims a les autoritats civils.»

Des de la fase preliminar i fins a la conclusió del cas, el bisbe pot prendre mesures preventives. «En realitat, al bisbe se li confereix sempre el poder de tutelar els infants limitant les acti-

vitats de qualsevol prevere de la seva diòcesi», ja sigui «abans, durant o després del procediment». Pel que fa al procediment, la Congregació estudia el cas i demana, si cal, informacions suplementàries. La Congregació «pot autoritzar el bisbe local a instruir un procés penal judicial davant d'un tribunal eclesiàstic local». També pot autoritzar-lo a instruir un procés penal administratiu. Per apel·lar les sentències emeses per un tribunal eclesiàstic, el prevere ha de fer-ho davant de la Congregació, la sentència de la qual serà inapel·lable.

Tots dos procediments—judicial i administratiu penal— poden comportar un cert nombre de penes canòniques,

fins i tot la dimissió de l'estat clerical. En casos d'especial gravetat, en abusos de menors o quan les proves siguin «flagrants», la Congregació pot dur directament aquest cas al Papa, demanant-li que emeti un decret, que serà inapel·lable, de dimissió de l'estat clerical. També es presenten al Papa els casos de preveres que, conscients dels crims comesos, demanin ser dispensats.

En el cas que el prevere acusat hagi admès els seus crims i hagi acceptat dur una vida de pregària i penitència, la Congregació autoritza al bisbe a emetre un decret que prohibeixi o limiti el ministeri públic del sacerdot. Si aquest decret és violat, cal la dimissió de l'estat clerical.

El cardenal Bertone anuncia iniciatives del Papa davant de la pederàstia

Zenit / Ciutat del Vaticà

Segons va anunciar a Xile el secretari d'Estat de Benet XVI, el cardenal Tarcisio Bertone, el Papa prendrà iniciatives per afrontar els actes de pederàstia comesos per membres de l'Església i «no deixarà de sorprendre'ns». En roda de premsa, el purpurat va afirmar: «Jo crec que el Papa prendrà altres iniciatives encara. No puc anticipar, però es treballa amb altres iniciatives.» Segons el cardenal italià, «també unes altres institucions han de prendre iniciatives concretes, de cor», per defensar la dignitat dels infants i de les mares joves. El cardenal Bertone va recordar que Benet XVI ha demanat perdó pels actes de pederàstia comesos per clergues en diverses ocasions, entre altres, «a la carta als catòlics d'Irlanda i a diversos discursos als Estats Units i a Austràlia».

En resposta als periodistes, va constatar: «Han demostrat molts psicòlegs, molts psiquiatres, que no hi ha relació entre celibat i pedofília, però molts altres han demostrat, i m'han dit recentment, que hi ha relació entre homosexualitat i pedofília.» La pederàstia, va reconèixer, és una patologia «que toca totes les categories de persones i percentualment en menor mesura els sacerdots», però de totes maneres aquestes conductes negatives de preveres «són molt greus i escandaloses». En relació amb aquestes declaracions, el portaveu vaticà, el P. Federico Lombardi, ha aclarit que el cardenal Bertone només feia referència a «la problemàtica d'abusos per part de preveres i no de la població en general». I ha afegit: «Les autoritats eclesiàstiques consideren que no és de la seva competència fer afirmacions generals de caràcter específicament psicològic o mèdic, sobre les quals remeten, és clar, als estudis dels especialistes i a les investigacions que tenen lloc sobre la matèria.»

Aclariment sobre el cas Maciel

Zenit / Ciutat del Vaticà

És «ridícul» afirmar que el cardenal Joseph Ratzinger va encobrir el fundador dels Legionaris de Crist, Marcial Maciel, ja que va ser precisament el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe qui va promoure la investigació canònica en contra seu, ha aclarit el Vaticà. El pare Federico Lombardi, director de l'oficina de

premsa vaticana, ha respost a les interpretacions publicades pel setmanari alemany *Stern*, amb les quals intenta atacar el Papa per encobriment de les accions d'aquest prevere, acusat d'abusos sexuals. «Totes les persones informades—afegeix—saben que va ser mèrit del cardenal Ratzinger el fet de promoure la investigació canònica sobre les acusacions a propòsit de Marcial Maciel, fins arribar a establir

amb certesa la seva culpabilitat.» «La conclusió, amb la imposició de la retirada de tota activitat pública, tenint en compte l'edat i les condicions de salut (de fet, poc després Maciel va morir) i la publicació consegüent en un comunicat per part de l'oficina de premsa de la Santa Seu, també han estat mèrit de la línia de rigor coherent del cardenal Ratzinger, que en aquell moment havia esdevingut Papa.»

kai
roi

Caminando

SAN PABLO lanza "Caminando",
el nuevo disco de Kairoi,
el mítico grupo de
música cristiana.

www.musica.sanpablo.es/kairoi

15€
Disponible en
castellano y catalán

Resina, 1 - 28021 MADRID
Tel.: 917 987 426 - Fax: 915 052 050
ventas@sanpablo.es - www.sanpablo.es

Testimoni

Marlene, escapada de l’infern

Aquesta nena que veieu a la foto es diu Marlene i té 14 anys i mig. Viu a la diòcesi de Bangassou (Centreafrica) on acaba de tornar, escapada literalment de l’infern. Aquest infern és la selva, on ha viscut des que va ser raptada de casa seva als 13 anys. Els diables d’aquest infern són soldats d’una guerrilla que es fa dir LRA. Quan Joseph Kony va fundar aquest grup al nord d’Uganda cap al 1980, semblava un moviment d’alliberament. Després es va convertir en un autèntic malson de crims, saquejos i violacions en massa, raptant milers de nens i nenes, trepitjant els drets fonamentals de civils innocents i matant també el darrer grup de màrtirs de la família comboniana, tots ells sacerdots, entre els anys vuitanta i el 2000. Aleshores l’exèrcit regular els va expulsar cap al sud del Sudan, on van tenir el santuari uns quants anys

fins que d’allí els van expulsar cap al parc nacional de Garamba, al Congo, 12.000 km de sabana arbrada i selva tropical. Diversos intents per firmar la pau van resultar fallits i Kony s’ha venjat dels atacs de l’exèrcit ugandès i congolès massacrant civils indefensos. És una de les cares més fastigoses del continent africà. El març del 2008 un centenar de soldats va entrar a Obo, a l’est de la República Centreafricana, la que va ser la meua primera missió durant set anys. Com ja he explicat sovint, aquella nit horrorosa van saquejar centenars de graners, van violar dones per torns de tres o quatre soldats, als seus mateixos llits, van sembrar la desesperació, i van deixar desenes de famílies entre plors. Les empremtes de les botes enfangades d’aquells bèsties van embrutar, no només els llençols d’aquelles famílies,

Mons. Juan José Aguirre
Bisbe de Bangassou

foto, li vaig dir que somrigués. Va fer el cor fort i els ulls li van brillar. Però en ells, rere les pupil·les, s’hi amaguen 540 dies d’esclavitud, lluny de casa, nits òrfenes de malàries inclements que la buidaven de força i li dessagnaven la resistència. Allí a la selva, envoltada d’homicides fanàtics, li van començar a créixer els pits, a la vista de tothom, en públic, perquè a l’LRA una esclava no podia tenir intimitat. Va començar a ser dona lluny de la mare, i potser això va ser el que li va atorgar llum per intentar la fuga per tercer cop. Va tornar a Obo el mes de juliol, després de caminar deu dies per la selva, els peus nafrats però viva, en estat de xoc i desarelada, amb una nafra tropical oberta al pòmul de la cara. La seva mare es va multiplicar per quatre per alimentar-la, per abraçar-la a la nit quan cridava o per consolar-la durant els llargs silencis. L’LRA va arribar a Obo un mes després i va començar des de zero el compte de saquejos, violència, robatoris i brutalitats. I encara hi són. Fa uns dies van cremar amb gasolina un cotxe d’una ONG italiana i en van matar el xofer africà i el seu ajudant. Així, el nom d’Obo va aparèixer a internet, perquè era alguna cosa relacionada amb Itàlia. Però Obo i la rogalia viuen així, 15.000 éssers afamats i espantats, des de fa mesos, i els morts són molts més que els dos desafortunats de l’ONG. Vaig haver de treure les monges d’aquell infern, però els sacerdots centreafricans s’hi van quedar per donar ànims i fortalesa a la població, no van fugir aquell març del 2008 i encara hi són, com columnes de bronze.

sinó que també van tacar l’honor de tota la població. Aquella nit es van endur la Marlene. La van lligar per la cintura a un rotlle de corda al costat de molts altres joves d’Obo, li van col·locar un sac amb 25 kilos de mandioca sobre el cap i el seu calvari amb l’LRA va començar. Sota els delicats monyos trenats del seu cap dormiran malsons i violències infames, cops i agressions que una nena amb tretze anys no podria digerir. Es va empassar quinze dies de marxa i també la mort d’alguns dels segrestats que no van aguantar el ritme i els van rematar a cops de matxet, al més pur estil d’Hotel Rwanda. Un any i mig d’horror, 18 mesos vagarejant per la selva, somiant amb el menjar de la seva mare Jeannine, fent de mur humà quan els helicòpters ugandesos llençaven míssils contra el campament de Kony, esquivant els arbres de Garamba o quedant-se estirada a terra lligada a un arbre fingint que dormia mentre algú abusava d’una altra noia lligada al seu mateix arbre. Però rentant la roba dels soldats o cuidant els fills del boss, d’ànima dura com el metall, la Marlene va resistir, com diu la cançó: «Per continuar vivint.» Va sobreviure les transfusions de mort veient els seus companys de classe, segrestats com ella, amb una AK-47 a coll, entrenant-se per a la guerra. Quan li vaig fer aquesta

Al final la Jeannine em va escriure perquè la Marlene vingués a Bangassou, en un centre de noies estudiants prop de la catedral finançat per uns amics d’Antequera. Va arribar de nit, mentre un nou grup d’oftalmòlegs operava l’última operació de cataractes del dia. Un mes després, amb els seus cabells trenats i l’uniforme negre i groc de l’escola de la catedral, Marlene comença a somriure, a explicar tímidament les seves desventures i a ser una persona com les altres.

Sud-àfrica

L’Església, contra el tràfic d’éssers humans

Fides / Johannesburg

Poques setmanes abans de l’inici de la Copa del Món de Futbol, els bisbes i sacerdots catòlics de Sud-àfrica celebraran una missa que vol ser «un contratestimoni de la plaga de tràfic d’éssers humans». La missa se celebrarà el 8 de maig i serà presidida pel cardenal Wilfrid Napier, arquebisbe de Durban. Sor Melanie O’Connor, coordinadora de l’Oficina per la lluita contra l’explotació de persones, promoguda per la Conferència Episcopal i pels ordes religiosos que treballen a Sud-àfrica, espera «que puguem resar amb ardor per posar fi a aquesta nova esclavitud. La profanació d’un ésser

humà és un insult a Déu Creador, a imatge i semblança del qual hem estat creats. Hem d’aprofitar l’ocasió que ens fa avinent la Copa del Món, la primera del continent africà, per cridar l’atenció en relació amb la tragèdia de dones i nens que, arreu del món, són objecte de l’explotació». L’Església és conscient que, durant la Copa del Món, les dones joves i els nens seran particularment vulnerables. «Els traficants podrien envair Sud-àfrica per satisfer les peticions de la indústria del sexe, i incrementar els seus guanys», afirma sor O’Connor. «Ens hem alliberat de l’apartheid, hem de desfer-nos també de l’explotació dels éssers humans», conclou la religiosa.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebien notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP	Tel.	NIF
----	------	-----

Marqueu la vostra preferència (preu d’una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€	☐ Missioner	☐ Edició en català
☐ Àsia i Oceania: 308€	☐ Missionera	☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu	☐ Domiciliació bancària	

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

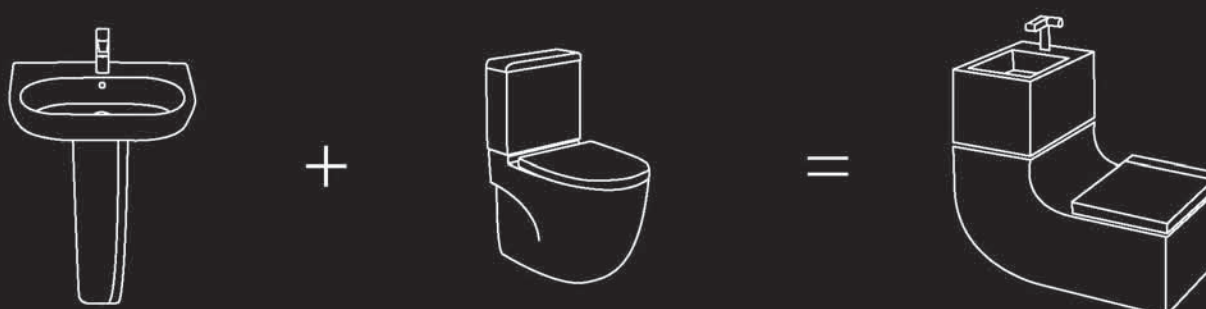
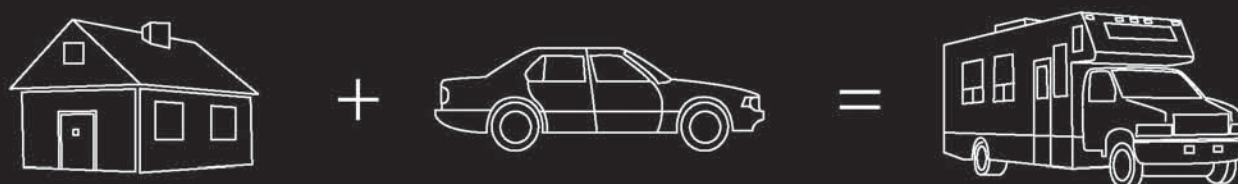
Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

«Espero que molt aviat ETA abandoni definitivament les armes»

Mons. Ricardo Blázquez va prendre possessió de l'arxidiòcesi de Valladolid el 17 d'abril

Ignasi Miranda

Ricardo Blázquez va prendre possessió, el dissabte 17 d'abril, com a nou arquebisbe de Valladolid, en una cerimònia d'entrada a la nova diòcesi concelebrada per diversos bisbes i desenes de sacerdots. Des del 1995, el prelat ha estat el titular de la diòcesi de Bilbao, on va arribar entre la divisió d'opinions, dins la societat basca, pel fet de no haver nascut a Euskadi. Mons. Blázquez va reaccionar, en conèixer el seu nomenament, amb una reflexió que mostra la seva entranyable connexió amb la comunitat cristiana biscaïna: «Passar de Bilbao a Valladolid no és un simple trasllat de lloc, sinó que ho sento més com un trasplantament amb un desarrelament dolorós i un nou arrelament.» Ricardo Blázquez va néixer a Villanueva del Campo (Àvila) el 13 d'abril de 1942. Va ser ordenat sacerdot el 18 de febrer del 1967. A més d'haver col·laborat en la redacció de diversos documents de la Conferència Episcopal Espanyola, ha estat president d'aquest organisme entre els anys 2005 i 2008. Ara, amb l'arribada de Blázquez a Valladolid, Bilbao tindrà provisionalment Mario Içeta, fins a ara bisbe auxiliar, com a administrador apostòlic.

Mons. Blázquez, com afronta aquesta nova etapa al capdavant de la diòcesi de Valladolid?

Amb els dos sentiments: tristor de deixar Bilbao i il·lusió d'arribar a una nova comunitat diocesana. Són sentiments que poden ser contraposats, però conviuen en el meu esperit. D'una banda, deixo amb dolor la diòcesi de Bilbao, perquè allà he volgut viure amb amor. Alhora, emprenc la nova tasca que el Sant Pare em confia amb una esperança molt sencera i il·lusionada que vull que es tradueixi diàriament en treball pastoral.

Després d'un període de més de 14 anys a Bilbao, als seus 68 anys, vostè arriba a Valladolid per a un pontificat previsiblement més curt,

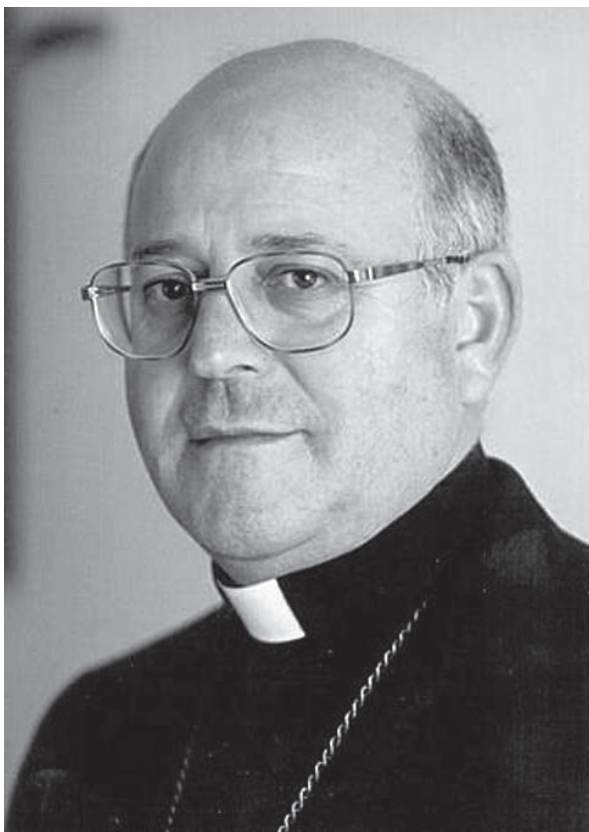
tenint en compte l'edat dels 75 anys establerta per presentar la renúncia. Això marca d'alguna manera la nova etapa?

Ara es tanca un capítol molt important i llarg en la meua vida pastoral, aproximadament de la mateixa durada que la meua etapa de professor de teologia a la Universitat Pontifícia de Salamanca, i ara se n'obre un altre que serà més curt. Però vull que sigui intens i d'una dedicació completa.

Al l'octubre del 1995, quan vostè va ser nomenat bisbe de Bilbao, van sorgir alguns comentaris sobre el fet que no era basc. Però amb el temps, vostè ha donat moltes mostres d'integració. Tenint en compte que ara les valoracions han estat molt diferents, ja que s'ha elogiat la seva figura també des del món nacionalista, es considera un basc més?

Sí. Quan es comparen les manifestacions del principi i les que es fan ara, es demostra que les coses han evolucionat. Des del principi, i així ho vaig manifestar en l'homilia de la missa d'inici del meu pontificat a Bilbao, vaig expressar que volia ser bisbe de tothom, amb tothom i per a tothom. Crec que, en l'Església, ningú no s'ha de trobar malament per opcions legítimes que ha fet en la seva vida. I jo he volgut respectar-les sempre. Estem en l'Església, no pas perquè tinguem les mateixes opcions polítiques o socials, sinó perquè tenim una fe en Jesucrist i volem viure segons l'Evangelí.

En aquests gairebé 15 anys, vostè ha viscut moltes experiències eclesials. I a Euskadi, els creients són molt variats. Uns són més nacionalistes, altres més aviat d'altres ideologies... També, a nivell eclesial, hi ha el fenomen de la secularització. Com valora aquestes

«Aquest Papa ens està acostumant a unes preses de posició aclaridores per a tots nosaltres»

tes realitats?

Sens dubte, han estat anys molt intensos. No havia tingut mai abans, com en aquests anys, la necessitat d'estar informat. Ha estat un temps, com així jo desitjava també, de molta feina. Hi ha hagut moments i experiències de grans satisfaccions i, alhora, d'inquietuds i patiments apostòlics, com passa a tot arreu. Sobre l'Església a Euskadi, hi ha un seguit de problemes que compartim amb tothom, amb una accentuació més o menys gran en relació amb la nostra Europa occidental. Efectivament, la secularització és intensa, potser encara més al País Basc, com també passa a Catalunya.

D'altra banda, hi ha el problema del terrorisme d'ETA com una gran amenaça. És optimista de cara al futur?

Tinc l'esperança que aviat, i Déu vulgui que sigui així, la banda terrorista abandoni definitivament les armes. Així ho estem demanant des de fa molts anys. La societat està definitivament conscienciada i és exigent en aquesta reivindicació, que evidentment és la més raonable. No hauria d'haver existit mai el terrorisme, que ha causat un dany immens en moltíssimes famílies i un descrèdit generalitzat al poble basc. Hi ha moltes persones que tenen fins i tot una certa por d'acostar-se a Euskadi,

i ja no és fundada.

Reconciliació i reinserció social

D'altra banda, l'Església es troba davant la missió d'impulsar la reconciliació i aquesta necessària reinserció o reintegració social de les persones que donaven suport la violència en el passat. Ho està posant en pràctica?

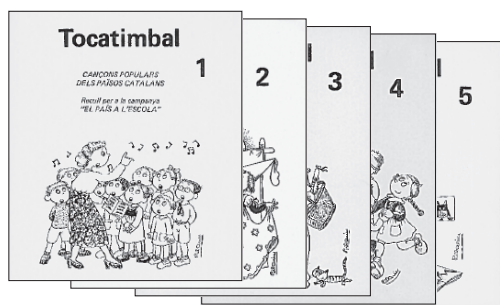
D'alguna manera, sí. El Papa, davant els esdeveniments de les últimes setmanes, amb notícies molt doloroses sobre casos de pederàstia, ha mostrat diverses actuacions que estan clarament connectades. Cal revisar el que ha passat, reparar tant com sigui possible, demanar perdó i renovar els esperits i les actituds ètiques. A més, hem de mirar tots plegats operativament de cara al futur, amb l'esperança que mobilitza els nostres treballs i esforços. Tot això val tant per al final del terrorisme com per superar el problema dels casos de pedofília, tot i que naturalment no són fenòmens comparables. Tots hem de practicar aquestes actituds, en un cas i en un altre: revisar el que s'ha fet malament, reparar amb els qui han estat víctimes, veure el mal que hem fet i mirar junts cap endavant amb un desig de renovació espiritual i d'una actuació reconciliada i unificada.

Què li suggereix la recent carta del papa Benet XVI adreçada als bisbes d'Irlanda?

Em sembla una carta en què el Sant Pare manifesta una altíssima consciència de la seva missió apostòlica, amb gran humilitat i gran valor, amb claredat, buidant tots els possibles dubtes que han pogut existir sobre actuacions anteriors, insuficients o deficientes, i mirant amb sinceritat al futur. En la mateixa línia, Benet XVI ens convida, a tots, a aclarir les posicions que es puguin haver tingut en relació amb aquest fenomen. En qualsevol cas, és una carta que fa història, com ja va succeir amb una missiva, preciosa i sense precedents, en la qual el Pontífex va afrontar aquella situació tan delicada amb els bisbes ordenats il·legítimament per monsenyor Léfebvre. Aquest Papa ens està acostumant a unes preses de posició aclaridores per a tots nosaltres en el camí de la missió de l'Església.

Com va rebre vostè el recent anunci de la visita del Papa a Santiago de Compostel·la i a Barcelona els dies 6 i 7 de novembre?

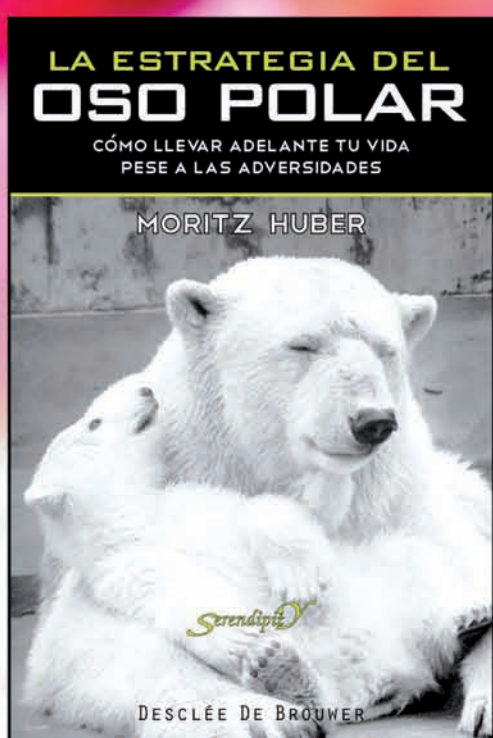
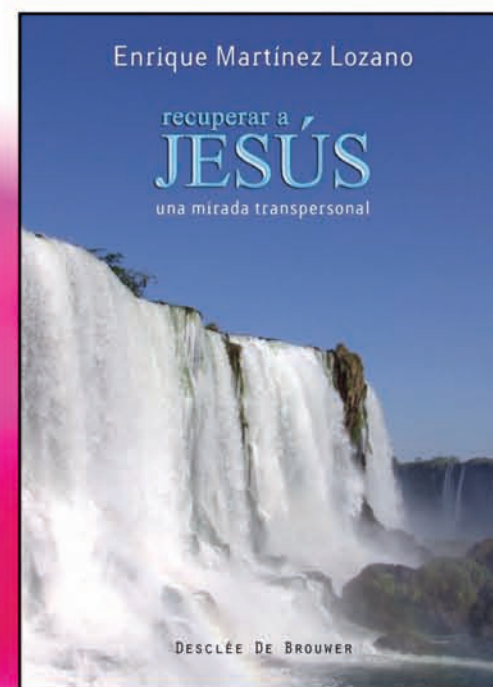
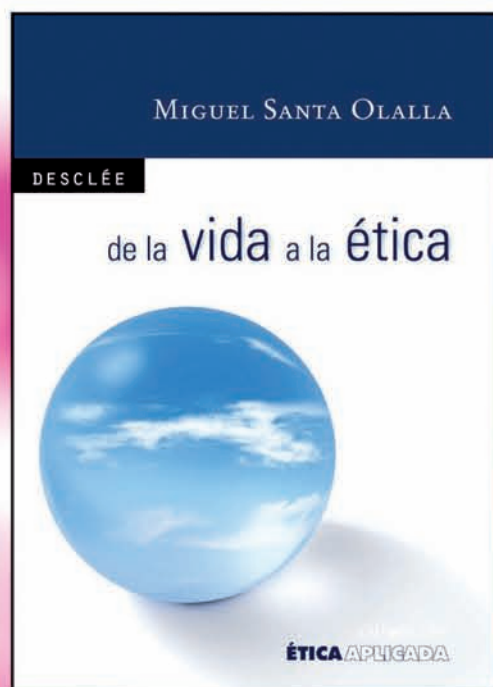
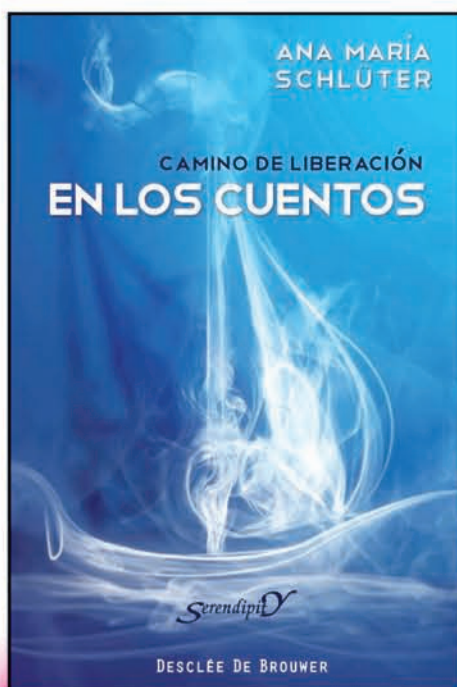
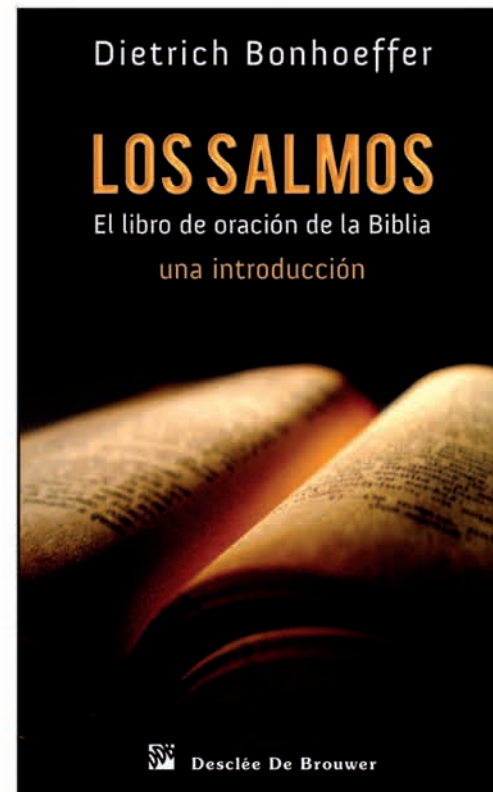
Amb molta alegria. Felicito la diòcesi de Barcelona per aquesta propera presència del Sant Pare per consagrar la Sagrada Família, un temple emblemàtic per a Europa. Si Déu vol, aquest dia també podré visitar la capital catalana i acompanyar el Papa en aquestes celebracions tan importants, juntament amb el cardenal Martínez Sistach.

LES CANÇONS D'INFANTS

cantades per infants i amb orquestra.
Cançoners, cassetts i CD.

Claret, Abacus,
cases de discos i
llibreries.

- EUGEN DREWERMANN Sendas de salvación • DIETRICH BONHOEFFER Los salmos • LAUREANO BENÍTEZ Cuentos cristianos •
- ANA MARÍA SCHLÜTER Camino de liberación en los cuentos • MIGUEL SANTA OLALLA De la vida a la ética •
- JOSÉ LUIS VÁZQUEZ BORAU La inteligencia espiritual o el sentido de lo sagrado • MORITZ HUBER La estrategia del oso polar •
- ENRIQUE MARTINEZ LOZANO Recuperar a Jesús • WILLIAM MENINGER El proceso del perdón •

«LA MARE DE DÉU ENS HA
GENERAT DOS COPS: EN L'EN-
CARNACIÓ I ALS PEUS DE LA
CREU. ÉS, DONCS, DOS COPS
MARE NOSTRA
Sant Joan M. Vianney

EL PREVERE, EN XARXA DE GRANS RELACIONS (9)

El prevere i la relació amb el misteri

Aquest títol, segons com s'entengui, pot portar a alguna confusió. El capellà no ha de ser una persona misteriosa, una mena de bruixot, especialista en ocultisme i amb una saviesa marcada per l'obscuritat mental a la qual uns pocs estan iniciats. De tot això res de res... i si en algun cas es dona, seria a costa del do de l'encarnació del Fill de Déu. És cert, però, que el ministeri molts cops és una crida a la fe d'unes realitats que no responen a l'experiència normal en aquest món. Ens relacionem i rebem els dons de Déu enmig de certa obscuritat i, a cops, entre dubtes. És normal, ja que Déu és inefable, inabastable, infinit i Amor total. Aquella expressió que tantes vegades surt a l'Antic Testament, que si hom veiés Déu necessàriament moriria, és ja indicativa de la immensa distància i, fins i tot, canvi de paradigma entre Ell i nosaltres. Com s'explica en el llibre de l'Èxode, ni tan sols els israelites podien mirar Moisès cara a cara quan sortia de la Tenda, il·luminat el rostre per la seva relació especial amb Déu.

Un home consagrat a administrar els sagraments, a celebrar l'Eucaristia, a poder perdonar els pecats, a discernir

sobre els camins interiors de les persones i, molts cops, a actuar en el nom de Jesús, estableix un cabal de relacions entre el Senyor i els éssers humans que, necessàriament, toquen el misteri de

salvació i alliberament que l'Esperit Sant porta a l'Església i al món. No cal que es vesteixi de forma especial o pronuncii a tota hora paraules inexplícables del lèxic clerical. La seva persona

i la seva missió és intercessora, pòntica, representativa d'un camí de pujada i baixada entre el Déu, sempre més gran, i els humans, amb una set, coneguda o desconeguda, de sadollar-se de la veritat i de l'amor definitiu.

Tot plegat comporta, per part del sacerdot, una dedicació molt especial a la pregària i al discerniment; i per part dels fidels, la consciència que aquest home, tan normal, simpàtic o no tan, gran o més jove, etc., porta entre mans un tresor immens i urgent. La vida és ella mateixa ben misteriosa. Enmig de la seva foscor essencial, la fe ens notifica i ens ajuda a experimentar l'immens do de Déu que és Jesús, veritable Déu i veritable home, que des de la seva proximitat ens desvetlla l'Amor personalitzat com a font de vida i de plenitud. Ell és Déu amb nosaltres. Actua, mou, consola, il·lumina i viu. Ell desvetlla en part el Misteri, gràcies a la seva Encarnació, ens situa en un àmbit de fe en el qual primer es viu i després es pensa el que s'ha viscut. Sense la vivència experimental no podem ni formular les realitats no tangibles. És el Senyor mateix qui ha cridat els preveres a participar de la seva mateixa missió.

Jesús Renau, s.i.
Pare espiritual del Seminari
Interdiocesà de Catalunya

DESCOBREIX TOTA L'ESPIRITUALITAT DE ROMA AMB GRIMALDI LINES

GRIMALDI LINES UNEIX DIÀRIAMENT BARCELONA I LA CIUTAT ETERNA PERQUÈ TOTS PUGUEM CONÈIXER EL BRESSOL DEL CRISTIANISME

La companyia naviliera Grimaldi Lines agermana diàriament la ciutat Comtal amb Roma brindant a tots els pelegrins una perfecta alternativa per descobrir la ciutat del Vaticà, les seves boniques basíliques i les petjades cristianes de la Ciutat Eterna. I tot, gaudint de les majors comoditats que ofereixen els vaixells.

Amb aquesta ruta, la companyia acosta la Santa Seu i Roma per un preu assequible a tots els que somiïn amb viure una experiència única:

sentir la història i l'essència de la fe en el bressol de la religió.

A més, Grimaldi Lines ha cuidat cada detall perquè aquest viatge comenci en el mateix instant en el que embarquin els passatgers. La companyia ha afegit a les seves modernes instal·lacions, que inclouen àmplies cabines amb bany i dutxa privada a més de diferents restaurants, uns espais amb una capacitat de fins a 300 persones, preparats per a la celebració de trobades i actes religiosos.

Preus especials per a grups de més de 20 persones que inclouen dietes a bord i el transport gratis de l'autocar si es realitza el trajecte d'anada i tornada.

Roma, la ciutat que abraça als pelegrins

Quan arribin a Roma, els pelegrins començaran un altre viatge. Aquesta vegada pel temps. Ja que Roma congrega tota la història de la fe catòlica.

I a la ciutat del Vaticà, els viatgers podran admirar la Basílica de Sant Pere i meravellarse amb la bellesa de la Capella Sixtina i les obres dels Museus Vaticans. A més, si organitzen el viatge per tornar en dimecres, podran assistir a l'Audiència General del Sant Pontífex.

Informa-te'n al:
www.grimaldi-lines.com
902 531 333
i en agències de viatges

fauna en perill

Inclouen un retallable!

Combel
EDITORIAL

www.combeleditorial.com
902 107 107

Punt de vista

Lluís Bertran
Advocat i MBA per ESADE

L'organització territorial de Catalunya

Des de l'època medieval Catalunya s'organitzava territorialment en vegueries fins que foren eliminades pel Decret de Nova Planta (1716) i s'imposaren els corregiments borbònics, substituïts durant l'ocupació francesa pels departaments. Les actuals províncies són fruit de la Constitució de Cádiz i, més concretament, del decret de Javier de Burgos (1833). Amb la II República es varen abolir les quatre províncies i en plena guerra civil es va instaurar una organització amb 9 vegueries i 38 comarques. Acabada la guerra, la dictadura franquista va retornar a Catalunya l'organització provincial.

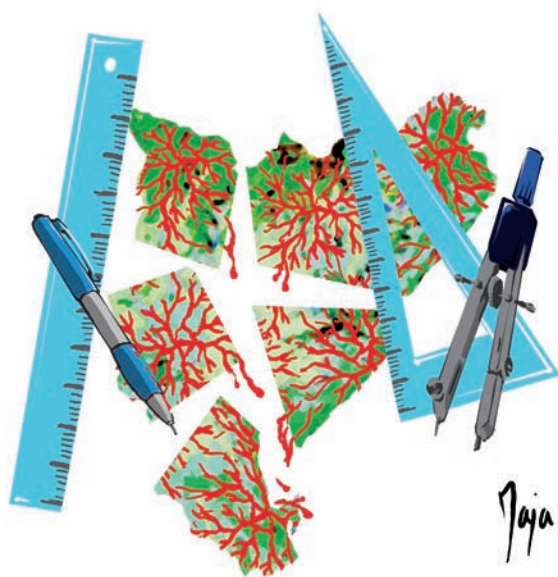
En els darrers trenta anys de democràcia s'ha parlat molt d'aquesta qüestió, s'han fet estudis, propostes, però el cert és que Catalunya continua dividida territorialment en províncies i cadascuna amb la seva diputació provincial.

És durant el desenvolupament del nou Estatut d'Autonomia de Catalunya que el Govern de la Generalitat ha presentat al Parlament un projecte de llei que ara es discuteix per tal d'implantar les vegueries a Catalunya.

És molt majoritari el capteniment dels grups parlamentaris favorable a l'organització territorial en vegueries, tot i que, mentre els grups que donen suport al Govern consideren que aquest és un bon moment per dur a terme aquest projecte, els de l'oposició entenen que abans cal arribar a consensos territorials més sòlids, i que una transformació d'aquesta naturalesa no es pot fer en una situació de debilitat política i a les acaballes de la legislatura. A

més, l'oposició parlamentària no té clar que el projecte de llei de vegueries no suposi la creació de més administracions, funcionaris, despesa i paperassa.

Sembla clar que els catalans allò que volen és sentir-se prou identificats amb el territori on una eventual nova organització territorial els situï i, per sobre de tot, que les administracions públiques que gestionin els seus afers siguin accessibles, properes, resolutives, eficients, i barates. Això és compatible amb la implantació de vuit vegueries com a màxim,

sempre que desapareguin totalment les províncies i les diputacions provincials, i es faci un repartiment competencial adient entre consells de vegueria, consells comarcals i ajuntaments. No cal dir que tot això caldria arrodonir-ho amb el fet que la demarcació territorial del Govern de la Generalitat i de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya fossin la vegueria. I afegir que, aleshores, no tindria cap sentit que la circumscripció electoral espanyola fos la província, sinó que hauria de ser la vegueria.

Ara bé, per això darrer caldria una modificació constitucional que no es produirà.

Finalment, dir que l'organització territorial de Catalunya és una qüestió de país, que ha de tenir en compte les singularitats de cada municipi o comarca, però que s'ha d'abstreure de les trifulgues localistes, que no ha de perdre mai la visió general, i que no pot obrir un debat interminable, ni tampoc donar lloc a solucions de compromís que, per forçades, a més de no acabar d'accontentar ningú, siguin font d'ineficiència.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Crist ha ressuscitat

L'abril d'enguany s'inicia amb l'esplèndida litúrgia del Tridu Pasqual. La Pasqua és la solemnitat de les solemnitats. Crist ha ressuscitat! I se sent, arreu, un «al·leluia» infinit. El gran anunci, sempre sostingut, del perenne «al·leluia» que no cessen mai d'entonar els àngels i els sants de la glòria. L'«al·leluia» fa esclatar la llum en la fosca de la nit de la Pasqua i en l'obscuritat del món. Obre, en els cors, un doll inesperat d'alegria i de pau. I així l'Església i el món poden albirar la certesa de l'esperança. El Crist és vivent! Ha ressuscitat! Ell és la nostra pau!

Sant Serafí de Sarov és el sant més venerat pels russos. Conten que passà deu anys en un bosc, sense dir ni una paraula. El silenci és de molt mèrit! Ni un mot al bon frare que li portava el menjar. Esgotats els deu anys, el Senyor el féu retornar al món. Quan algú anava a veure'l al seu monestir, li sortia a l'encontre i, amb una gran alegria, li deia: «Tresor meu, Crist ha ressuscitat!» Conten els biògrafs que aquesta salutació bastava per canviar el cor dels qui se li apro-

paven. La seva veu era com un anunci angèlic, fautor d'una alegria inesperada i pregona. L'Església també ens anuncia la resurrecció del Senyor. Jesús és Vivent! El que ha lliurat la seva sang per a glòria del Pare i per a la nostra salvació. El Crist és Vivent! L'Església no cessa de proclamar el goig de la Pasqua. I el cor se'ns commou. I floreix la vida nova. La que porta el fruit de les benaurances. La que és penyora del cel.

Expliquen que els cristians de l'Orient, en la Pasqua, se saluden dient: «Germà, el Crist ha ressuscitat!» El fet de la Pasqua ha de ser proclamat, avui i sempre, a tots els homes i dones del món. El Ressuscitat del tràngol de la mort du la pau per a tots. La vol lliurar a un món que no palpa ni troba el camí de la joia ni el de la bona convivència. El Senyor és donador de la pau que anhelem! La Pasqua inicia, enguany, el mes d'abril. Dins d'aquest període, festejarem Sant Jordi, també la beatificació del servent de Déu Josep Tous i la festa de la Mare de Déu de Montserrat. Escolteu el cant de la Pasqua!

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Vocació i ministeri

Amb més o menys agressivitat, amb més morbositat que anàlisi sincera, els mitjans aquests dies van plens de comentaris sobre pederàstia clerical. Confesso que mai no he tingut res a veure amb aquestes pràctiques i que, per això, no em considero cap heroi. N'hi ha que afirmen que és per culpa del celibat que s'exigeix a qui lliurement sol·licita el sacerdoci a l'Església llatina, que alguns cauen en aquests pecats. La realitat sacerdotal és complexa. M'atreveixo a donar la meua opinió, tornant al tema de la intel·ligència emocional de què parlava.

La vocació sacerdotal pot ser conseqüència d'una crida de Déu, o de deixar-se captivar per l'atractiu que suscita la seva figura. En èpoques passades, l'ostentació d'uns ornaments episcopals cridava l'atenció. Avui no es llueixen, ni ningú no els admiraria. Les activitats ministerials dels preveres enlluernaven. Reunions i nomenaments encara en conserven l'atractiu. Rebre l'encàrrec d'una parròquia o ser nomenat encara té un cert encant. I no ignorem la possibilitat de manar i prohibir. Suposa gaudir de la confiança del superior. Aquestes coses satisfan. En altres èpoques n'hi havia prou, avui no i, a la llarga, deixen insatisfet, si no decebut, i es pot caure en la temptació de compensar-se en altres terrenys. Si es tracta d'obtenir beneficis econòmics, a la gent li pot semblar malament, però es tolera, malgrat que tot enriquiment il·lícit representa l'empobriment o la mort de contemporanis nostres. Si-guem sincers: al sacerdot ric li manca morbositat i som tolerants amb ell.

En un altre terreny, en el de la sexualitat, on abunda el morbositat, aquí sí que l'armem. Sembla que la cosa és nova, i oblidem que les amenaces de Jesús per al depravat que corrompi un infant són les més dures que va pronunciar mai. Si Jesús en va parlar és perquè aleshores ja existia. La cosa ha continuat i no ha estat ignorada. Penso en el mite de *Lolita*, de l'escriptor V. Nabokov, basat, malgrat que s'ignora sovint, en un abús de menors. El bonic relat de Colette *El trigo en la hierba*, és una cosa semblant, malgrat que el protagonista és un jove, però no exempt d'innocència, de la qual s'aprofita la dona.

Amb tot això no vull justificar cap conducta delictiva. Ara bé, em sento pecador pel fet de tenir tants trastets, bé PC o càmeres digitals, etc. Visc en una casa i no tinc ni fred ni calor. Tinc por, doncs, de trobar-me el dia del judici, amb algun noi famolenc que m'expliqui que va morir de caquèxia, que el van esclavitzar obligant-lo a extreure mineral del que es fabriquen els mini condensadors de tàntal, dels telèfons mòbils, dels MP3 o dels GPS. Aquest dia, en aquesta trobada, m'avergonyiré davant Déu i de mi mateix. Però ara el meu pecat no té cap morbositat.

La solució rau en el fet que els sacerdots es casin? I la solució per als monitors o ensenyants insatisfets, perquè n'hi ha que també cauen en la pederàstia, quina és?

Crec que els sacerdots hem d'enfocar la nostra vida pels camins de la vocació apostòlica. No he gaudit mai de prou confiança de cap dels meus bisbes per concedir-me algun càrrec en què pogués manar o prohibir, però he gaudit de la confiança de Déu, que m'ha donat la possibilitat, i me la continua donant, d'evangelitzar la joventut, aquella vocació que vaig començar a sentir a Burgos fa molts anys i que m'ha omplert la vida de felicitat.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Compadir totes dues parts...

No sé exactament per què —potser és qüestió de vellesa— cada vegada em fa més llàstima el culpable que la víctima. M'explico: sant Enric d'Ossó, el meu fundador, home molt assenyat a més de sant, quan va patir injustament molta persecució per part de la mateixa Església que ell estimava, sempre deia a les primeres germanes: «No us farà mal cap adversitat si no us deixeu portar per la maldat.» Es referia en aquell moment a no fomentar el ressentiment i no judicar. Ho veia clar, la maldat fa més mal a un mateix que tot el que ens poden infligir els altres. Això és difícil d'entendre quan la víctima és un infant i el que fa mal és un adult. Tot i així l'adult és víctima d'ell mateix, que per a mi és la pitjor de les angoixes.

Fa uns dies els telenotícies es van omplir de dues notícies: una de ja molt comentada de fa temps i una altra de nova. Deixo la primera sobre els casos de pederàstia descoberts, amb tot el conseqüent escàndol, i em refereixo a la segona: una nena de 13 anys que mor en una baralla amb una companya de 14. Planyo molt, com és lògic, la víctima que ha mort dessagnada i la seva família. Però penso també en la menor que deu estar patint en aquests moments una angoixa que potser l'acompanyarà tota la vida. Què ha pogut passar perquè unes adolescents arribin a situacions de violència tal que acabin en una mort? I això m'ha fet pensar en els nostres infants i adolescents del barri, els que conec i estimo i als quals veig en moltes ocasions amb una violència que no és normal en uns nois i noies menors, si no és per alguna causa que se'ns escapa. He vist l'odi i el desig de venjança en una noia de l'edat de les esmentades a causa de la tragèdia, i per uns motius que no hauria imaginat mai que poguessin portar a aquesta violència. Un insult a causa de la seva procedència, un esment als seus «morts» o la seva mare... Avui pensava que amb una mica de mala sort aquestes baralles podien haver desembocat en tragèdia, com en el cas de Seseña.

I torno a la compassió que m'inspira la causant d'una víctima innocent. Jo sé que els comentaris que s'han sentit aquests dies parlen de fer justícia i que hi ha opinions, entre d'altres d'algun partit polític, a favor d'endurir les lleis contra la delinqüència dels menors. M'agradaria que hi haguessin molts jutges com l'Emilio Calatayud, jutge de menors de Granada, que lluita des de fa anys per convèncer la societat que la delinqüència infantil i juvenil és responsabilitat de tots, de la societat, dels pares i educadors. I quan ha de jutjar un menor fa servir la creativitat per donar-li aquells càstigs que n'afavoreixin la formació, sempre que no sigui imprescindible l'internament. El seu argument és clar: l'actual Llei del menor parla dels drets de l'infant, però ha oblidat dos articles fonamentals que afecten més els adults que els nois: el 154 i el 155, que fan referència als deures dels pares i educadors, respecte del fill i d'aquests respecte dels pares i educadors. No deu ser que, en comptes d'endurir les lleis el que cal reforçar és l'atenció dels pares i educadors?

Zoom

Eduard Brufau

Polònia continua de dol per l'accident del 10 d'abril passat, que va costar la vida al president del país, Lech Kaczynski, i a part de la classe política i militar polonesa. També van morir-hi diverses autoritats eclesiàstiques i familiars de les víctimes de la matança de Katyn, que és on justament es dirigien els ocupants de l'avió per commemorar-ne l'aniversari. El Papa ha expressat el seu condol a tot Polònia, i els polonesos han sortit al carrer en massa per expressar la seva desolació.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

URC: 30 anys de comunió i diàleg

El 29 d'abril proper se celebrarà el 30è aniversari de la creació de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Una mirada retrospectiva cap als anys vuitanta ens situa en l'encreuament de dos esdeveniments d'una importància històrica indubtable: el postconcili i l'adveniment de la democràcia, fruits tots dos de somnis molt acarats i viscuts també per la vida religiosa.

El Concili Vaticà II, convocat per Joan XXIII i prosseguit per Pau VI, va obrir les finestres de l'Església perquè hi entrés l'alè de l'Esperit i perquè es dialogués amb la cultura contemporània en la fidelitat a Crist. La vida religiosa va dedicar grans esforços per aplicar els missatges conciliaris. Qualsevol canvi provoca resistències, crisis, polaritzacions... Tancar-se significava triar la seguretat i mantenir un conflicte amb el món, deixar d'estar-hi. Obrir-se implicava el risc d'estar al món però deixant-se devorar per ell. L'opció evangèlica és clara: ser al món sense ser del món. No sempre es va trobar l'equilibri, malgrat que es van purificar motivacions. La conseqüència va ser doble: es van produir molts abandonaments i molts dels que van quedar van arrelar el seu compromís en una decisió més clara i decidida. El pas del cristianisme sociològic, que va propiciar el règim franquista, al cristianisme personalitzat va representar una purificació de la fe, alhora que es va cobrar el seu preu. Es va anticipar el que després es definiria com un cristianisme en diàspora.

La mort de Franco va obrir un procés de transició al sistema democràtic. Es va optar per la reforma i es va desestimar la ruptura. Els fantasmes de la guerra fratricida van esperonar la recerca de noves fórmules que no fessin perillar la convivència. Van aflorar les velles reivindicacions d'autonomia que, per desactivar les resistències tradicionals, es van generalitzar en un mapa geogràfic nou. L'encarnació ha estat un criteri que la vida religiosa ha tingut, sovint, en compte. Per això, es va procedir a cercar en l'URC un sistema que, sense trencar amb el conjunt, el dotés de personalitat pròpia per atendre millor les necessitats circumdants. Les propostes conciliaris de recuperar les llengües vernacles en la transmissió de la fe, en la litúrgia i en la proclamació de la paraula, van harmonitzar amb la tendència de viure una vida religiosa sensible a l'entorn cultural i social. La pastoral no podia ignorar les dimensions de fons i havia d'afavorir un àmbit de propostes i d'invitacions. Calia córrer riscos, conscients que l'immobilisme no és qualsevol risc sinó una equivocació.

La vida religiosa a Catalunya va obrir un espai de comunió i diàleg. L'objectiu va consistir a viure a fons la centralitat de Jesús i, a la vegada, accentuar la col·laboració de tothom en la missió d'anunciar l'evangeli en un context canviant i secular. La branca masculina, constituïda pels abats i provincials, i la branca femenina, formada per les superiores majors, van decidir crear l'URC amb presència paritària en els òrgans de govern. En aquestes tres dècades, s'han portat a terme molts projectes interessants, s'ha accentuat el sentit d'intercongregacionalitat, s'ha optat per la sinergia de les possibilitats de cada institució. Les religioses i religiosos, més conscients de la seva pobresa i de la seva fragilitat, segueixen Jesús, viuen el pols de l'Església com a poble de Déu, es comprometen en missions de frontera, es troben en els marges de la societat i obren un canal d'espiritualitat i transcendència.

**Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaplata 42, 1r 08034 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Des del monestir

Com va néixer «Documents d'Església»

Hilari Raguer
Monjo de Montserrat

Després del Concili, el 1966, vaig pensar que calia una revista que publicués en català la legislació postconciliar i reproduís articles coherents amb la ment del Vaticà II. Seria un instrument de difusió del pensament conciliar i alhora un pas important en la normalització del català. El P. abat Brasó va aprovar amb entusiasme la idea. Vaig anar a Madrid a veure el director general de Premsa, Manuel Jiménez Quílez, per tramitar el permís. Era evident que no li feia cap gràcia el projecte, però no hauria fet bon efecte prohibir-lo formalment, i em va dir que com a revista eclesiàstica no hi hauria cap inconvenient. Però com que no me'n fiava, així que vaig tenir els primers exemplars vaig córrer a enviar-ne per correu aeri urgent un parell a Roma, a l'abat Brasó, que entretant havia estat elegit president de la Congregació benedictina de Subiaco. A última hora

de la tarda vaig anar a la Delegació de Premsa, a dipositar els exemplars reglamentaris. Me'ls van registrar, me'n van retornar un de segellat i me'n vaig anar a casa els meus germans. Però unes hores després, ja avançada la nit, em van avisar des de Montserrat, des del pis de Montserrat a Barcelona i des de la impremta Gràfiques Marina que el delegat de Premsa em volia veure amb tota urgència. Havien dit a la impremta que l'edició quedava segrestada, i amenaçaven amb clausurar l'establiment si en sortia cap exemplar. Per no perjudicar l'impressor, em vaig presentar a la Delegació. El delegat deia que els exemplars de la revista s'havien admès per error, que li retornés l'exemplar segellat que m'havien donat, perquè l'admissió era nul·la, i que abans d'admetre la revista s'havia de tramitar l'autorització, cosa que farien amb urgència. Era clar que impedir la sorti-

da del primer número fins que s'hagués tramitat el permís era degollar la revista. Vaig donar els arguments legals i vaig al·legar que havia fet tot el que el Sr. Jiménez Quílez m'havia dit; el que era il·legal era la seva amenaça a l'impressor. Ell insistia i amenaçava. Finalment, ja que no m'admetia les raons legals, vaig acudir a l'arma que ja havia previst. Vaig dir-li, amb cara compungida, que, encara que li havia assegurat que la revista no s'havia difós, li havia de confessar que en realitat ja n'havia enviat dos exemplars a Roma, a l'abat Brasó, un per a ell i un altre perquè el donés al seu amic Pau VI, però que ja diria a l'abat Brasó que digués al Papa que retornés el seu exemplar, perquè el delegat de Premsa de Barcelona el volia. El delegat va fer un bot i va dir, esverat, que no fes res, i que ja podíem repartir la revista mentre ell tramitava urgentment el permís.

La sal de la terra

El sofriment, camí de generositat

Federico Diego
Espuny
Pedagog

El viatge o la ruta són imatges de la vida. La peregrinació, una forma de donar resposta (G. Marcel, 1944). *L'homo viator*, caminant, és el protagonista d'una personalització que culmina en la transcendència per mitjà de la llibertat i de la generositat. La persona està «feta per sobrepassar-se». Els valors són les direccions que orienten la gratuïtat i el risc. No són objecte de verificació científica, sinó d'aposta, de risc per a un mateix i en la comunitat. E. Mounier (1905-1950), fundador de la revista *Esprit*, va viure dues tragèdies: la malaltia de la seva filla de set mesos i la seva pròpia. La petita va ser víctima d'una paràlisi cerebral a causa d'una vacuna contra la verola; la va deixar per sempre en una «nit de l'esperit». Durant la II Guerra Mundial és tancada i prohibida la seva revista. Inicia una vaga de fam que deixarà per sempre minvada la seva salut. A propòsit de Françoise, la seva filla amb paràlisi cerebral, escriu: «Quin sentit tindria tot això si la

nostra petita no fos una altra cosa que un trosset de carn enfonsat no se sap on, un tros de vida accidentat i no aquesta blanca i petita hòstia que ens sobrepassa a tots, una infinitud de misteri d'amor que ens enlluernaria si la veiéssim cara a cara.» I encara diu: «M'apropava a aquest llit sense veu, com un altar, a un lloc sagrat on Déu parlava a través d'un signe. Una tristesa mossegadora, profunda però lleugera i transfigurada. I al seu voltant només vaig trobar una paraula: adoració.» Escriu Mounier (*El personalismo*, 1962, p. 21): «Acceptar el sofriment i la mort per no traïr la condició humana —del sacrifici a l'heroisme— és (...) l'acte suprem de la persona. Aquesta comença en el moment en què va prendre consciència que "sóc més que la meua vida", tal és la seva paradoxa: no es troba, en el pla personal, sinó perdent-se (en el pla biològic)... La persona no és l'ésser, és el moviment de l'ésser cap a l'ésser, i només és consistent en l'ésser que apunta...

»L'ésser personal és generositat. La vida sobretot davant el perill sol no demana adaptació al menor preu: és el que es denomina felicitat. La persona, en canvi, arrisca i malgasta sense mirar-ne el preu.» Davant el mal incomprensible, el cristià recupera la serenitat tràgica, l'indeclinable amor. En la desinteressada donació hi ha el sant i senya de l'home. L'alteritat és el bordó per al caminant i esperant, en trobar-se amb l'agulló del sofriment i el dolor. A través seu, per la seva mediació és quan descobreix que tenen un altre sentit. L'amor és lliurament; una nova dimensió, en la carícia, en la mirada als ulls. En el *L'home en busca de sentit* (V. Frankl, 1946) s'il·lumina el dolor i arrenca la categoria en la qual es fonamenta el concepte de persona. El sofriment i el mal són ocasió de conversió, espai per redescobrir la fe i també definir l'amor com a sortida de si, donació i generositat. El sofriment esdevé camí de generositat i de vida.

Mirada al món

Per què vols ser hospitaler?

Marta Miquel Grau
Santiago de Compostel·la
Coautor: Manuel Oliva

«Retornar al camí part del que el camí t'ha donat» podria ser la frase més utilitzada pels hospitalers voluntaris quan se'ls pregunta: «Per què vols ser hospitaler?» I en el meu cas també... o almenys així o recordo quan m'ho van preguntar per primer cop. Però avui, després d'algunes estades en diferents albergs, he de dir que ser hospitaler en el Camí de Santiago és una de les millors experiències que es pot tenir. És compartir-ho tot, dia a dia, amb aquells pelegrins que busquen en el seu interior, és crear una fina cadena perquè aquest pugui fer sonar una campana quan arribi a Santiago, i tot això sense esforç, només obrint els braços per rebre els caminants. Crec que avui puc dir que sóc hospitaler per «pur egoisme»,

perquè sempre rebo més del que sóc capaç de donar. Podria explicar moltes històries sobre camins i pelegrins... Recordo un dia del mes de juliol, a l'alberg parroquial de Viana, a Navarra... Va arribar una pelegrina coreana que caminava amb el seu fill adolescent però que aquell dia l'havia perdut. Ella no parlava castellà però es feia entendre una mica en anglès, i amb l'ajuda d'altres pelegrins vam poder comunicar-nos. Ens vam acostar a d'altres albergs propers, a bars, i restaurants, per si algú en sabia alguna cosa però res. Mentre altres pelegrins estaven alerta, vam sortir amb cotxe a buscar-lo i sense trobar-lo vam tornar a Viana sota un sol de 35 graus. La desesperació de la mare ja no tenia consol, quan per una cantonada

de la plaça aparegué el nostre pelegrí perdut. La mare primer li va recriminar el descuit però tot seguit es va emocionar i el va abraçar. Tots els pelegrins els vam abraçar després i aquell dia, per petició materna, vam tenir cuiner i sopar coreà. Vam compartir una tarda de les que no s'obliden, i sense entendre ni una sola paraula del seu idioma, vam acabar el dia amb una festa. Històries com aquesta complementen els motius per voler ser hospitaler, però la veritable raó és dins teu mateix. Ser-ho és com la conseqüència natural després de ser pelegrí, un cop has trobat les raons per les quals vas decidir seguir el Camí de les Estrelles. Ser hospitaler és poder tornar al camí una i altra vegada per seguir trobant-te amb tu mateix i amb els altres.

Paraula i vida

El primer caputxí català beatificat

En la nostra història religiosa, l'any 2010 serà recordat, sens dubte, com l'any de la visita del Sant Pare a Barcelona per consagrar el temple de la Sagrada Família. Però també serà recordat com l'any de les dues beatificacions. El dia 24 de gener, a Mataró, vàrem celebrar la beatificació del sacerdot i màrtir de Crist, Josep Samsó i Elias, i aquest 25 d'abril, a la basílica de Santa Maria del Mar, de la ciutat de Barcelona, en una solemne cerimònia presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'estat del Vaticà, és beatificat el primer caputxí català, el pare Josep Tous i Soler.

Catalunya sempre ha estat especialment sensible a l'espiritualitat franciscana. N'és un signe l'arrelament dels franciscans i els caputxins a la nostra terra. Per això, és un fet especialment significatiu que el primer caputxí català elevat a l'honor dels altars ho sigui precisament al Cap i casal de Catalunya i en l'emblemàtic i popular temple de Santa Maria del Mar. Una circumstància curiosa és que aquest caputxí també fou sacerdot diocesà de Barcelona. Nascut a Igualada el 1811, es féu caputxí el 1827 al convent de Sarrià amb el nom de Fra Josep

d'Igualada. Destinat al convent de Santa Madrona, situat a la Rambla barcelonina, hagué d'abandonar aquesta comunitat el juliol de 1835 per salvar la vida i després per raó de l'exclaustració general dels religiosos decretada pel Govern de Mendizábal. Amb altres caputxins s'exilià a Itàlia i a França fins que retornà a Barcelona el 1843, amb el títol de predicador apostòlic. Val a dir que els preveres exclaustrats en les coses espirituals obeïen els seus superiors, però estaven incardinats en una diòcesi, i per al pare Tous aquesta fou la de Barcelona. Per aquesta raó, durant un temps col·laborà a la parròquia de Santa Maria del Mar, on ara és beatificat. Fou vicari d'Esparreguera, entre els anys 1845 i 1848 i adscrit a la parròquia de Sant Francesc de Pàola —aleshores situada tocant al Palau de la Música—, on romangué fins a la seva mort. En una associació de noies d'aquesta parròquia, de la que el pare Tous n'era consiliari, nasqué el projecte de fundar una congregació per respondre a una especial necessitat d'aquell temps: l'educació i la instrucció de les nenes. Són les avui anomenades Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor,

que unien contemplació i acció, l'espiritualitat franciscana amb l'activitat educativa.

El pare Tous nasqué en el si d'una família de treballadors tèxtils. Una família treballadora i també emprenedora. Per millorar la seva situació econòmica es traslladà a Barcelona. En aquesta ciutat continuà el seu treball i, com a fruit dels seus esforços, va esdevenir una família d'industrials. Nicolau Tous i Soler, germà del pare Tous, fundà a Barcelona una fàbrica de filats i teixits important, que fou una de les primeres a emprar maquinària de vapor. Amb altres socis, fundà la societat anònima *La Barcelonesa*, dedicada a la foneria i a la construcció de maquinària tèxtil. Més tard, aquesta empresa es transformà en *La Maquinista Terrestre i Marítima*. Per aquesta raó, podem dir que amb el pare Tous arriba a la santedat no només un caputxí català i un sacerdot diocesà, sinó també el fill d'una d'aquelles famílies de petits industrials que tant varen fer per al progrés del país. Els historiadors ens diuen que la família del pare Tous el va ajudar molt per a consolidar la seva fundació al servei de la instrucció i educació de la joventut femenina.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

El testimoniatge suscita vocacions

El IV diumenge de Pasqua es coneix amb el nom de diumenge del Bon Pastor, donat que llegim a l'evangelí de la missa el relat de sant Joan que recull les paraules de Jesús sobre la seva funció de pastor de tots els homes. Des de fa quaranta-set anys l'Església celebra aquest dia una jornada mundial de pregària per les vocacions. També aquest dia celebrem la jornada de les vocacions nadiues, un aspecte més de la vocació missionera de l'Església. Pregària, doncs, per les vocacions i, aquest any molt especialment, per les vocacions sacerdotals, tant de casa nostra com d'arreu del món. Sou testimonis de la meua constant petició per aquesta greu necessitat de la nostra Església, que depèn en primer lloc de l'acció gratuïta de Déu, però, com ho confirma l'experiència pastoral, està afavorida també per la qualitat i la riquesa del testimoniatge personal dels qui ja han respost a la crida del Senyor. Precisament aquest és el nucli del missatge que el Sant Pare ens adreça per a aquesta

jornada de pregària. El testimoni del sant Rector d'Ars, que motiva la convocatòria de l'Any Sacerdotal que estem vivint, n'és un clar exponent: amb la seva santedat no sols va convertir el seu poble sinó que va apropar milers d'ànimes a Déu. En el seu missatge el Papa destaca tres actituds que calen perquè el testimoniatge dels sacerdots sigui llevat de noves vocacions. Estic convençut que aquestes actituds també suscitaran vocacions si són viscudes per tots els fidels, i no sols pels preveres. La primera és l'amistat amb Jesús. Si tots procurem ser homes i dones de Déu no deixarem de cultivar una profunda amistat amb ell, especialment amb la pregària, que és el primer testimoni que suscita vocacions. Com l'apòstol Andreu, que va portar Pere fins Jesús, ens cal primer haver-lo vist i conegut personalment. La segona actitud, essencial en la vida dels sacerdots però no exclusiva d'ells, és el do total d'un mateix a Déu. El Concili Vaticà II ens diu que

aquesta és la vocació de tot home i dona: fer un do sincer de si mateix. Estimar, doncs, és la clau de l'existència humana. Si procurem tots viure així —estimant, servint— molts joves descobriran la bellesa d'aquest lliurament com un ideal pel qual val la pena donar la vida sencera. I la tercera actitud és la comunió, misteri que defineix la vida mateixa de l'Església. Amb ella se superen les divisions, es reparen les fractures, se suavitzen els contrastos i incomprensions, es perdonen les ofenses. Potser ens manquen les vocacions perquè en el si de les nostres comunitats encara no vivim de ple aquest autèntica comunió. Preguem cada dia per la intenció que ens convoca en aquesta jornada de pregària, demanant a Maria, Mare de l'Església, que promogui i custodii els germens de vocació que hi hagi en els cors dels joves als quals Déu crida a seguir-lo de més a prop. I jo els asseguro que seran molt feliços si responen afirmativament a la voluntat de Déu.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Cartes del lector

Festa de Sant Jordi

La primavera és el fruit
que té un tast de confitura,
ensucrant tot l'esperit,
perfum de poma madura.

Nostre país, bell jardí,
amb les seves valls de roses
de pètals com l'organdí,
finesa de vel de noces.

Sant Jordi, pregó vibrant,
amb remor de mar i onada,
la senyera, llibre i cant,
d'una terra sempre amada.

L'ametller, branques al cel,
dins la força de l'arrel.

CARME CATÀ
Barcelona

«Natura y ciencia en la fiesta»

Nació la semilla, el verdor, el fruto,
nacieron las flores, pétalos y rosas,
nacieron los confusos y sabios pen-
samientos,
nacieron las letras, abecedarios y
alfabetos.

Y en el vestuario público de los libros
se desnudan, se visten las letras,
mostrando sus bellezas «internas»
en paneles y rígidas mesas,
oxigenadas por el respiro de las
rosas.

Y letras y rosas se pasean,
airosas, ufanas, profundas, sin
habla,
en manos solitarias, de núbiles y
desposadas;
se pasea la letra, la fragancia,
la inteligencia, cerrada, abierta...

Bella es la fiesta callejera,
del lenguaje de colores,
del libro reposado y paseado,
y acariciado por ojos y manos,
anhelantes de culturales conquistas.

Bella es la fiesta
de los «Jorges» bautizados,
de cristianos y laicos,
benedicida por la ubérrima primavera.

Se aleja la fiesta,
amanecerá otra aura sabia,
con perfumes de polícromas rosas
y la sapiencia en libros y letras.

JESÚS MUÑOZ GIL
Barcelona

50 anys d'educació cristiana al barri del Congrés

El 1952 se celebrava a Barcelona el 35è Congrés Eucarístic Internacional. El Dr. Modrego, llavors arquebisbe de Barcelona, va voler deixar com a record i símbol d'aquest Congrés un barri capaç d'acollir totes aquelles famílies que venien de diferents llocs a la recerca de feina i una vida amb possibilitats més grans.

Així sorgeix el barri del Congrés. Un barri senzill, auter, segellat amb

Solidaritat humana

La nostra família acaba de passar per una situació difícil, amb la malaltia del nostre fill i el tractament de quimioteràpia posterior. Podem dir que ara està resolt.

Al principi, ens va semblar que havíem de ser discrets i compartir-ho només amb la família. I, evidentment, la família va respondre molt bé. Però, a poc a poc, ens vam començar a obrir a uns quants amics, i la resposta va ser massiva, però discreta. La companyia de tots ells ha estat d'una gran ajuda: un petit correu electrònic, un missatge al mòbil, alguna trucada (poques i curtes per no molestar). Ens sentíem tan agombolats, i els sentíem tan a prop nostre! No van faltar els amics del nostre fill, gent jove molt sensibilitzada per la situació i que anava passant per casa amb regalets, que eren detalls d'amor: pel·lícules, llibres, jocs... tot el que pogués distreure'l i fer-li passar una estona agradable, dins de la situació incòmoda en què es trobava.

Jo, aleshores, ho vaig voler fer extensiu a amics nostres d'altres països per fer una gran xarxa de persones que, encara que fossin lluny, ens portessin al cor; i això feia una veritable comunió dels sants, en la qual crec pregonament, i ens unia malgrat les distàncies, enormes en alguns casos, que ens separaven. Hem pogut entendre aquesta força espiritual tan potent, que traspasa l'espai i el temps, perquè a tots demanàvem una oració i, als no creients, pensaments positius. I crec que la serenitat amb la qual hem viscut la malaltia, començant pel nostre fill, la devem a tantes pregàries que han produït el seu efecte. Crec en l'oració.

Els veïns també han estat molt atents a la situació i han ofert la seva ajuda en tot i per tot. I realment, en moments de debilitat com és una malaltia greu, hem descobert aquesta gran solidaritat humana al voltant nostre, que et fa creure en la bondat que hi ha dins del cor humà, a desgrat de totes les nostres mancances. I tornes a tenir confiança en l'ésser humà, capaç de donar tota la generositat de la qual és portador i que fa la vida més agradable, malgrat tot el mal del qual no es para de parlar.

Podem opinar d'això perquè ho hem viscut i no ha estat una teoria. Així mateix, podem constatar aquesta solidaritat quan hi ha desgràcies en el planeta, i molta gent col·labora per alleugerir el mal, i la gran quantitat de voluntaris de totes les edats presents en els indrets necessitats. Sabem que per avançar i fer un salt cap a una evolució superior fan falta molts i molts anys, però no perdem la confiança en la persona humana, que demostra ser un ésser amb valors transcendents i curull d'amor que tot ho pot.

M. TERESA QUINTANA RIERA
Barcelona

símbols d'eucaristia, amb gust a pa i cep... Carrers que criden aquells noms com a signe d'amor, de pau, d'un sentir pregon... Amb noms que van fer possible la realització d'aquest Congrés: Tedeschini, Chiconi, Modrego... i uns quants més. Amb aquest barri es fan realitat les paraules de l'Evangeli: «Perquè vaig tenir gana i em donàveu de menjar, vaig tenir set i em donàreu de beure.»

Presidint la gran plaça hi ha la paròquia de Sant Pius X, situada entre les dues grans escoles: el col·legi de La Salle, de nens, confiat als germans de La Salle, i el col·legi de Sant Pius X, de nenes, avui Arrels, confiat a la Institució Teresiana. D'aquesta manera es va poder harmonitzar el diàleg fe-cultura, que és imprescindible per a qualsevol procés evangelitzador. Una educació cristiana integradora, capaç d'harmonitzar la fe amb la cultura. L'important era sembrar, sense preocupar-se de recollir-ne el fruit...

I ara que celebrem els 50 anys d'aquesta tasca realitzada, és el moment de recollir-ne el fruit, és el moment de recollir-ne la collita. Han brollat les flors en aquesta bona obra. Tenim un barri acollidor, agraït, fraternal, alegre i amb esperit de festa. Un barri preparat

i compromès. Gràcies per aquests 42 anys viscuts en aquest barri.

Voldria acabar amb un petit poema dedicat a la plaça del Congrés:

«Es una clara mañana, de mediados de febrero...

nuestra plaza del Congreso, símbolo de todo un pueblo, tiene aspecto de alegría, con sus bancos, sus cipreses...

sus palmeras y su cielo... niños que alegran la plaza... palomas que alzan sus vuelos... lagos de aguas cristalinas, con nenúfares por dentro...

En la plaza se respira paz, rumor de agua, silencio.

AURORA GÓMEZ-RAMOS
Barcelona

Enhorabona, «Catalunya Cristiana»!

Vull felicitar tots els redactors del setmanari pel seu nivell periodístic en el tractament de les notícies i els reportatges. Vull fer una menció especial per a l'Eduard Brufau, el qual en la seva secció d'opinió, *Rauxa*, sempre comenta temes d'actualitat amb molt bon criteri i de manera senzilla, sintetitzada i entenedora.

ORIOL MAUREL ROSELLÓ
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Romana?

Quan resem i cantem el *Crec en un Déu*, s'ha de dir «romana» després de «catòlica i apostòlica»? Jo tota la vida ho havia cantat així, amb música de Mn. Romeu, però ara veig que en alguns llocs han suprimit «romana».

Fa molt poc, amb motiu del lliurament del títol d'arquebisbe *ad personam* a Mons. Joan Enric Vives, va tenir lloc a la Seu d'Urgell una gran celebració presidida pel nunci. Vam cantar el *Crec en un Déu* en la versió del símbol apostòlic (breu) i tothom va cantar «romana». A la meua parròquia sempre que el cantem (cal dir que és un cant preciós i exultant) ho fem com sempre s'ha fet, afegint la nota «romana» a les propietats de l'Església. Abans només figurava el símbol nicè-constantinopolità en el Missal («credo llarg», perquè ens entenguem). Ara figuren els dos símbols, encara que, al meu parer, el símbol nicè ha caigut en molts indrets en un lamentable abandó. En el text del Missal s'ha omès la nota «romana». Jo crec que en l'edició catalana s'hauria de mantenir i, *de facto*, es manté en moltes comunitats. Recordo que quan es va celebrar el Concili Provincial Tarraconense es va fer menció d'aquesta nota de «romanitat» tan peculiar de les esglésies de la Tarraconense i de tot Catalunya.

Fa ben poc, en una entrevista que li van fer, el Sr. cardenal de Barcelona observava encertadament que la nostra Església havia mantingut un peculiar i fort vincle d'unió amb el Successor de Pere, el Bisbe de Roma i Pastor Suprem de l'Església. El cant de «romana» en el Credo ho posava en relleu. Crec que seria una pèrdua en la nostra litúrgia i identitat que s'acabés de perdre això tan propi nostre. Els nostres bisbes ho haurien d'estudiar i demanar a la Santa Seu que en el Missal català es mantingués la nota «romana» en la professió de fe referent a l'Església. Fins i tot, i això és una opinió molt personal, penso que cantar el «romana» en les circumstàncies actuals és més convenient i oportú que mai. En uns moments en què el Sant Pare és tan injustament maltractat, els catòlics li hem de fer més costat que mai amb el nostre sincer afecte, pregària per la seva persona i intencions i filial obediència al seu magisteri. I el cant de «romana» expressa perfectament la nostra unió i adhesió amb el Papa. Finalment, diria que l'omissió de «romana» no és ben rebuda per part del poble i, musicalment, mutila la preciosa partitura del mestre Romeu.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 4)

ABRIL

25. DIUMENGE

IV Diumenge de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 13,14.43-52 / Salm 99,2.3.5 / Apocalipsi 7,9.14b-17 / Joan 10,27-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, evangelista; Ania, b.; Santes, Calixta, mr.

26. DILLUNS

Sant Isidor (F), Blanc. Lectures: 1 Corintis 2,1-10 / Salm 118 / Mateu 5,13-16
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anacleto, p. i mr.; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.

27. DIMARTS

La Mare de Déu de Montserrat (S), Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Mogrovejo, b.; beats Domènec i Gregori, prev.; Santes, Zita, vg.

28. DIMECRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 12,24-13,5a / Salm 66 / Joan 12,44-50. Si es vol, *Sant Pere Chanel (MLI), Vermell; Sant Lluís Maria Grignon de Montfort (MLI), Blanc.* Lleida: Aniversari ordenació episc. bisbe Joan Piris, *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Prudenci, b.; Cirí, mr.; beat Luquesi, rel.; Santes, Valèria, mr.

29. DIJOUS

Santa Caterina de Siena (F), Blanc. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fiter, ab.; Robert, prev.

30. DIVENDRES

Fèria, Blanc. Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30. Si es vol: *Sant Pius V (MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep Benet Cottolengo, prev. i fund.; Amador, Pere i Lluís, mr.; Indaleci, b.; Santes, Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. DISSABTE

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 13,44-52 / Salm 97 / Joan 14,7-14. Si es vol: *Sant Josep, obrer (MLI), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jeremies, prof.; Orenç, b.; Teodard, b.; Segimon, mr.; Aniol, mr.; Ricard Pampuri, rel.; Santes, Grata, viuda.

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Unes ovelles que tenen nom i cognom

Acabem de llegir, malauradament fora de context, la resposta que donà Jesús als jueus que el rodejaren mentre es passejava pel Temple sota el Pòrtic de Salomó. Si la composició de lloc és important, encara ho són més les circumstàncies temporals en què Jesús respongué a la pregunta que li acaben de formular: es tracta de les festes de la Dedicació del (Segon) Temple feta per Judes Macabeu l'any 164 aC i que se celebraven durant una setmana al començament de «l'hivern». Tot té sentit simbòlic: la fredor de «l'hivern», manifestada per l'actitud dels jueus que el «rodejaren» i per la qüestió tan candent que li plantejaren: «Si tu ets el Messies, digue'ns-ho obertament»; el gest solemne de Jesús de «passejar-se» pel Temple, com Déu es passejava pel Paradís (Gn 3,10), sense immutar-se per aquella actitud tan desafiant. La primera part de la resposta de Jesús no l'hem llegida, però, per contrast, il·lumina el text que llegirem avui (en cursiva les variants del xòdex Beza): «Us estic parlant i no em creieu. Les obres que jo faig en nom del meu Pare, elles mateixes donen testimoni a favor meu; però vosaltres no creieu, perquè no sou de les meves ovelles.» Comença aquí el passatge que llegim aquest diumenge, que tan sols el còdex Beza encapçala: «*Tal com us he dit*, les meves ovelles escolten la meua veu i em segueixen, i jo els dono vida eterna. Mai en absolut no es perdran i ningú no me les arrabassarà en absolut de la meua mà. El meu Pare, que m'ho ha donat, és el més gran de tots, i ningú no pot arrabassar res de la mà del meu Pare. Jo i el Pare som u.» No té res d'estrany que els dirigents religiosos, tan remarcats pel còdex Beza, el vulguin apedregar per blasfem.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Pasqua

Lectura primera

Ac 13,14.43-52

Ara ens adrecem als qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Salm responsorial

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
doneu culte al Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.

R. Som el seu poble i el ramat que ell pastura.

Reconeixeu que el Senyor és Déu,
que és el nostre creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que ell pastura. **R.**

Que n'és de bo el Senyor!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles. **R.**

Segona lectura

Ap 7,9.14b-17

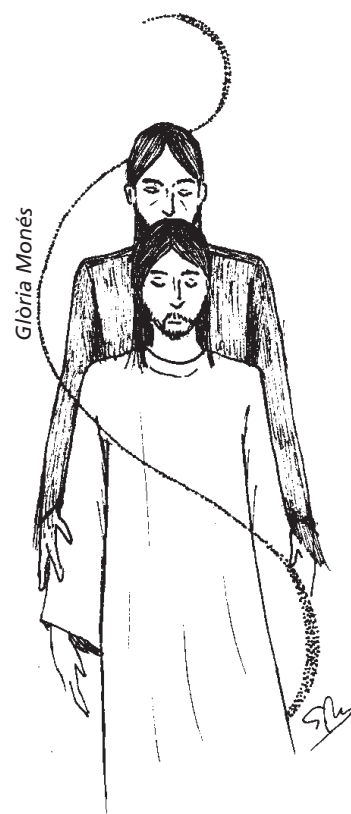
*L'Anyell serà el seu pastor,
i els menarà vora les fonts de l'aigua viva.*

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la

99

Glòria Monés

calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

Al-leluia Jn 10,14

*Jo sóc el bon pastor,
diu el Senyor:
Jo reconec les meves ovelles,
i elles em reconeixen a mi.*

Evangelí

Jn 10,27-30

Jo dono la vida eterna a les meves ovelles

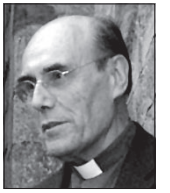
Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrancar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

El testimoniatge dels pastors

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El Senyor és el meu pastor

El diumenge IV de Pasqua, al centre de la Cinquantena, resplendeix amb la figura del Crist pastor. Una figura absolutament clàssica de la literatura bíblica, des d'Abel, el just, fins al messies anunciat pels profetes com a nou David, rei-pastor. Els salms s'adrecen a Déu reconeixent-lo «Pastor d'Israel» (Salm 79,1), que conduí com un ramat el seu poble en la sortida d'Egipte (Salm 76,21); malgrat la dispersió de l'exili, «l'aplegarà de nou, i el guardarà com un pastor el seu ramat» (Jeremies 31,10). El salmista fidel i piadós pot cantar segur: «El Senyor és el meu pastor, no em manca res...» (Salm 22,1). Tot això s'acompleix plenament en Jesucrist, i la figura del pastor amb l'ovella al coll s'ha convertit, des dels inicis del cristianisme, en una de les més boniques representacions de Jesús, i precisament de Jesús ressuscitat, que porta les ovelles al paradís. El papa Pau VI va acostumar l'Església a pregar, aquest diumenge, per les vocacions. En principi, es tracta de les vocacions al ministeri pastoral, encara que s'acostuma a ampliar l'àmbit de la pregària a les vocacions a la vida consagrada, i fins i tot a les vocacions laïcals a la missió. En aquest any marcat per l'atenció a la santificació sacerdotal, la pregària del diumenge IV de Pasqua adquireix un relleu específic, accentuat per «la fornall de la prova» (1 Pere 4,12) que afecta actualment els pastors de l'Església.

«Pastureu el ramat de Déu» (1 Pere 5,2)

En el Missatge de la 47a Jornada mundial de Pregària per les Vocacions, el papa Benet ha destacat tres característiques de la vida del sacerdot que ell considera essencials per a un testimoniatge sacerdotal eficaç. Les característiques són: la primera, l'amistat amb Crist, com a element fonamental de tota vocació al sacerdoci i a la consagració, i aquesta amistat es manifesta en la vida de pregària i en l'atenció a la seva Paraula; la segona, el do total de si mateix a Déu, segons la lògica de Jesús el qual, en tota la seva existència, ha complert la voluntat del Pare fins al do suprem de si mateix; la tercera, la vida en comunió amb Déu i amb els homes, oberts a tots, capaços de fer caminar en la unitat el ramat que els és confiat.

Quan es reflexiona sobre aquests trets, es veu de seguida la necessitat de la gràcia de Déu per aquells que es consideren cridats per Déu al ministeri, o tenen el propòsit de la vida consagrada. I el mateix per aquells que ja són pastors del poble de Déu, o han fet professió de consagració. Preguar per aquesta intenció és certament pregar «en nom de Jesús»; ell ha estat el primer a pregar per aquells que ell ha escollit (vegeu Joan 17). La feblesa humana ens acompanya tots en la vida present, mentre som en el món.

«Fent-vos models del ramat» (1 Pere 5,3)

«La vida dels sacerdots, el seu lliurament absolut al Poble de Déu, llur testimoniatge de servei d'amor per Crist i la seva Església —un testimoniatge marcat pel signe de la creu, acceptada en l'esperança de la joia pasqual— llur concòrdia fraterna i el zel per l'evangelització del món, són els primers i convinents factors de la fecunditat de les vocacions.» Aquestes paraules de Joan Pau II, assumides per Benet XVI en el seu missatge, reafirmen allò que sabem prou bé, i que ja sant Pere exhortava a fer als preveres de la seva comunitat: fer-se model del ramat, i no pas l'amo... D'una manera espontània els fidels demanen als pastors una vida coherent amb l'evangelí que anuncien. És cert que no falten apreciacions injustes sobre la vida dels sacerdots, i que el testimoni dels pastors és, en la seva immensa majoria, un testimoni positiu. Més encara, podem dir que hi ha sovint una interpretació agressiva de les paraules i de la vida dels pastors de l'Església, plena de prejudicis. Raó de més per «ser sobris i vetllar. El vostre adversari, el diable, rugint com un lleó, ronda cercant qui engolir» (vegeu 1 Pere 5,8). La carta de sant Pere és un avís sempre vàlid: «Pastureu el ramat de Déu que teniu confiat, vetlleu per ell, no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament; no com els qui regeixen despòticament la pròpia hisenda, sinó fent-vos models del ramat.»

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa Zita

- ✓ Nascuda a Monsagrati, nord d'Itàlia, l'any 1218
- ✓ Noia pobre, minyona d'una casa benestant
- ✓ Va destacar per la seva ajuda incondicional als pobres
- ✓ Va morir a Lucca l'any 1272
- ✓ Canonitzada l'any 1696 per Innocenci XII

Aquesta santa italiana va néixer en la pobresa, però els seus pares la van educar en una religiositat profunda. Quan només tenia dotze anys per guanyar-se la vida es va traslladar a la veïna ciutat de Lucca, on va entrar al servei d'una família de classe alta, els Fatinelli. A l'edat mitjana els servents domèstics vivien i treballaven en unes condicions deplorables, a vegades properes a l'esclavitud, i els maltractaments per part dels amos no eren estranys.

Santa Zita, doncs, va haver de suportar, sobretot els primers anys, la severitat d'aquest ofici, però no se'n va lamentar mai i feia les tasques que li eren encomanades amb un gran zel. Aquesta actitud no va triar a provocar que els seus companys del servei domèstic la veiessin amb enveja i menyspreu. Ella, però, aliena a tot aquest ambient hostil, es dedicava al treball, la pregària i l'ajuda als pobres que venien a demanar caritat a la casa. Justament la seva proximitat amb els més necessitats li va dur diversos problemes amb els Fatinelli. Amb el pas dels anys Zita, per la seva experiència i eficiència, es va convertir en la majordoma de la casa, a la qual els amos confiaven les claus. Ella, mentrestant, continuava ajudant els pobres que trucaven a la porta de la casa, tot i el recel de la família. Santa Zita va estar al servei dels Fatinelli fins a la mort, un total de gairebé 50 anys, i en el moment del traspàs la seva fama de dona santa ja s'havia estès per tota la ciutat de Lucca. Pius XII la va declarar patrona de les minyones.

[CatCristlLibres]

SUPLEMENT D'INFORMACIÓ I RESSENYES LITERÀRIES AMB MOTIU DE SANT JORDI

Llibres amb acompanyant

Jaume Aymar i Ragolta
Director de Catalunya Cristiana
i Ràdio Estel

Encara avui quan es pregunta pel llibre més divulgat del món, és una convenció que es preguntí pel segon, perquè el primer ja se sap que continua essent la Bíblia. S'estima que anualment al món es venen uns 20 milions d'exemplars d'aquesta biblioteca sagrada que compta amb més de 70 volums. El Nou Testament ha estat traduït a 2.426 idiomes i el mercat continua creixent en països com el Brasil, Nigèria i la Xina. No obstant, que sigui el més venut no vol dir que sigui el més llegit: moltes persones no han passat d'una lectura superficial d'algunes pàgines, probablement perquè per llegir la Bíblia amb profit és molt útil una guia de lectura. A l'Església catòlica la millor guia és encara la tradició, la comunitat reunida en nom del Senyor la que amb la seva proclamació, pregària i comentari ajuda a la plena comprensió i interiorització del Llibre per excel·lència. I això que passa amb la Bíblia passa també d'alguna manera amb tots els altres llibres. Un llibre és un diàleg obert de l'autor amb el lector. En el moment de publicar-lo l'autor perd ja part de la propietat exclusiva perquè el lector també n'és, d'alguna manera, copropietari. El lector no se l'ha d'empassar acríticament, ha de subratllar-lo, ha de treballar-lo, ha de contrastar-lo... en definitiva, ha de completar-lo. Quina riquesa aporten també els seminaris o els cercles de lectura o, simplement la lectura compartida! Un llibre porta també el segell invisible de la persona que ens l'ha recomanat o ens l'ha regalat o ens l'ha dedicat. Es diu que de tot llibre, per dolent que sigui, sempre en podem treure algun profit si sabem llegir-lo bé. *Catalunya Cristiana* des dels

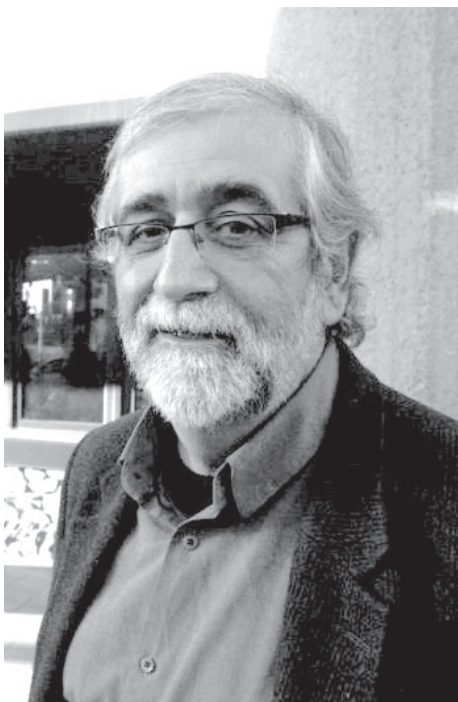
«Es diu que de tot llibre, per dolent que sigui, sempre en podem treure algun profit si sabem llegir-lo bé»

seus orígens s'ha fet ressò dels llibres, ha estat i vol continuar essent l'amic que comenta, recomana i invita a la lectura. Aquest és, també, l'objectiu del suplement que teniu entre mans.

ENTREVISTA A VICENÇ VILLATORO, AUTOR DE «TENIM UN NOM»

«A través del futbol expressem coses que ens importen»

En la seva darrera novel·la, que ha esta guardonada amb el Premi Ramon Llull 2010, l'escriptor i periodista egarenc utilitza el recurrent tema del barcelonisme per parlar de relacions familiars i humanes. A *Tenim un nom*, publicada per Planeta, un periodista i el seu fill adolescent, distanciats des de fa uns anys, viatgen junts a París per veure la final de la Champions que ha de jugar el Barça. **P II**

En aquest número també publicuem entrevistes a:

VINYET ESTALELLA I LUCÍA CARAM,
compiladores d'«El silenci,
company de camí» P III

VICTÒRIA MOLINS, autora de
«Mirades» P VII

JOSEP M. MARTÍ BONET, autor de
«La catedral de Barcelona» P VIII

SUMARI

Ressenyes de llibres religiosos P IV

Ressenyes de llibres de temàtica diversa P V

Ressenyes de llibres infantils i juvenils P VI

Crítiques de llibres P VII-VIII

L'ESCRITOR I PERIODISTA VICENÇ VILLATORO, AUTOR DE «TENIM UN NOM», PREMI RAMON LLULL 2010

«El llibre català pot acabar tenint un paper residual en la diada de Sant Jordi»

Carme Munté

Els fils que ressegueixen la història de cada persona; fils que es fan i es desfan, que s'afebleixen i s'enforteixen, que es perden i es recuperen. Els fils que uneixen generacions d'una mateixa família i que tenen la forma d'un cognom concret; d'una cançó de bressol cantada i transmesa de pares a fills; d'un gest o d'una expressió que sorgeix espontàniament; fins i tot que tenen la forma d'un sentiment de pertànyer a un club com el Barça. Fils que ens recorden que som la baula d'una llarga cadena que ens uneix amb la nostra família—els qui ens han precedit i els qui vindran—però també amb la nostra societat, amb el nostre país i amb el nostre món. De tot plegat parla la darrera novel·la de l'escriptor i periodista Vicenç Villatoro (Terrassa, 1957), *Tenim un nom*, on un periodista i el seu fill adolescent, distanciats des de fa uns anys, viatgen junts a París per veure la final de la Champions que ha de jugar el Barça.

Més enllà de l'himne del Barça, a què ens remet el títol del seu nou llibre, *Tenim un nom*?

És un títol polisèmic que actua realment com a aparador del contingut del llibre. *Tenim un nom* remet al Barça de manera inequívoca, sense que el nom del Barça hi aparegui de forma explícita; *Tenim un nom* és d'alguna manera el lema de tota família; *Tenim un nom* ens recorda també que el nom constitueix la càpsula d'identitat de cada persona, i tenir nom, en català, vol dir també tenir prestigi. La novel·la, per tant, tracta moltes qüestions que van enllaçant-se.

Una d'aquestes qüestions és el Barça.

Les novel·les neixen quan tot de materials esparços que has pensat en un moment determinat es troben i s'ajunten. I aquest llibre va ser fruit de la sensació que fer una novel·la sobre el Barça em podia servir per fer una novel·la sobre la família; que fer una novel·la sobre la família em podia servir per fer una novel·la sobre el Barça; que aquests dos elements junts em permetien fer una novel·la realista i, finalment, que totes tres coses em permetien parlar d'un tema que m'interessa: el de la transmissió, el de la continuïtat, el dels fils que es trenquen o els fils que es relliguen. Aquest és el tema de la novel·la: com tots plegats en alguna fase de la vida pensem que estaria bé trencar fils i com de vegades arriba un moment que sentim la necessitat precisament de reforçar-los.

Des de quin punt de vista volia parlar del Barça?

Volia definir el Barça com el sentiment de pertànyer a un nosaltres del qual normalment no tries formar-ne part, sinó que més aviat es tracta d'una qüestió ambiental i d'una tradició familiar. És un nosaltres al qual és fàcil accedir i, com que el Barça té grans zones d'intersecció amb la catalanitat,

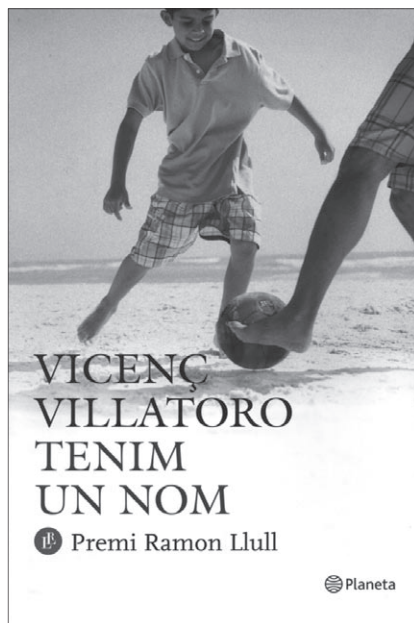
amb la democràcia i amb el país, per la porta del Barça entres en un món en què hi ha molts elements que es barregen. En aquest sentit, podem dir també que el Barça és un factor d'integració, de cohesió i d'acollida. És un nosaltres amable.

Al llibre, el Barça esdevé també element de transmissió per a tres generacions d'una mateixa família. El Barça, en aquest sentit, és un fil especialment vinculat amb la transmissió familiar. El personatge central—Jaume, periodista—intenta recuperar els fils que s'han aprimat en relació amb el seu fill adolescent i en relació amb el seu pare malalt. La del llibre havia de ser una família en què els fils estiguessin tocats però no trencats.

Per què li interessa tant aquesta qüestió dels fils que ens lliguen els uns amb els altres?

Perquè és una qüestió molt important que ens recorda que som més fills d'aquests fils del que nosaltres ens pensem, i que molts dels trets que ens defineixen són heretats. Què té a veure, per exemple, el Barça amb la família? Doncs t'adones que en el Barça les referències a la família són constants i que creen un vincle important entre pares i fills. És a dir, aquest acte de transmissió pesa molt més en les nostres vides del que tenim assumit. D'altra banda,

«La humanitat té demanda d'èpica i, en aquest sentit, l'esport és èpic sense ser destructiu»

VICENÇ VILLATORO. *Tenim un nom*. Planeta, 2010, 337 pàg.

a nivell personal, el moment de gènesi de la novel·la ha coincidit amb la mort de la meva mare i de la meva àvia, que van morir pràcticament el mateix any, i amb el naixement uns anys després de la meva primera néta. És com la visualització en la meva vida d'aquest fil entre generacions. I així ho vaig sentir molt intensament un dia cantant-li una cançó a la meva néta perquè s'adormís. Aquella cançó me la cantava a mi la meva àvia! I potser la meva néta, quan arribi el moment, també la cantarà a la seva néta... En una cançó haurem ajuntat fins a set generacions!

Ja que parlem del Barça, què opina sobre l'omnipresència del futbol a la nostra societat?

Les coses tenen el pes que es guanyen. Si el futbol ha aconseguit el pes social que té és perquè és capaç de donar resposta a demandes que fa la gent: demandes de pertinença, d'èpica, d'emoció. La humanitat té demanda d'èpica i, en aquest sentit, l'esport és

èpic sense ser destructiu. Potser l'esport té una gran eficàcia social en canalitzar una demanda natural i positiva d'èpica en una activitat que no és destructiva, sinó que és generadora de valors. L'esport, el futbol i el Barça donen satisfacció, donen sortida i canalitzen coses que demanen ser canalitzades. A través del futbol expresseu coses que ens importen.

S'acosta la diada de Sant Jordi, moment en què solem prendre el pols a l'estat de la literatura catalana. Com veu l'estat del llibre en català?

Joan Triadú parlava del segle XX com del segle d'or de la novel·la catalana, cosa paradoxal perquè precisament ha estat un segle caracteritzat per les hostilitats polítiques. El moment actual de la literatura catalana, en general, és excel·lent, amb una oferta molt ampla i eficient que es dirigeix a públics i sensibilitats diferents. Gairebé qualsevol tipus de lector pot trobar escrit en català un llibre rere l'altre que li interessi.

És per això que la diada de Sant Jordi cada cop té un protagonisme més gran com a aparador literari?

En la diada de Sant Jordi hi ha alguns elements que grinyolen. És una festa que ha aconseguit el seu pes social a través de ser associada a dues idees—la literatura i la catalanitat—, i el que ens pot acabar passant és que no respongui a aquesta expectativa. Per Sant Jordi podem acabar fent llibres no literaris, és a dir, podem construir llibres sense vocació literària, i el català pot acabar tenint-hi un paper residual. És paradoxal que fem una crida a la participació de la gent perquè doni suport a uns valors i, en canvi, el contingut real de la festa vagi en una altra direcció. El llibre literari i el llibre en català han apuntat en alguns anys a un paper gairebé residual en la festa de Sant Jordi, i no passaria res si no fos perquè el prestigi de Sant Jordi s'ha construït precisament sobre els valors de la literatura i de la catalanitat. Amb tot, aquest any crec que això passarà menys, perquè l'oferta en català és molt variada i de molt gruix.

L'actualitat política ve marcada, entre d'altres qüestions, per l'aprovació definitiva de l'Estatut de Catalunya. En aquests moments, els catalans sentim amb força els fils que ens uneixen amb els catalans de segles enrere?

És cert que hi ha una mica la sensació de *dejà vu* en tot aquest procés de l'Estatut de Catalunya. Amb tot, el que és cert és que la repetició dels problemes i la seva no-solució, amb el pas del temps, no deixa les coses com estaven sinó que les empitjora. És a dir, el problema de l'encaix de Catalunya i Espanya és que, amb els anys, hem anat eliminant les possibles solucions teòriques fins al punt que era més fàcil ser federalista fa 150 anys que no pas ara. Hem descartat les vies del mig i ens hem quedat amb les més polaritzades: o bé un estat unitari i uniforme, o bé la independència.

VINYET ESTALELLA I LUCÍA CARAM PRESENTEN «EL SILENCI, COMPANYY DE CAMÍ»

«Déu es fa present en el silenci del teu cor»

Rosa María Jané Chueca

A la mort del pare José Moratiel, a la Cadena Ser de la Catalunya Central es va començar a fer en el programa *Punt de trobada*, que dirigeix sor Lucía Caram, dominica de Manresa juntament amb la germana Vinyet Estalella, dominica de l'Ensenyança, un espai de silenci: cinc minuts llegint els textos de Moratiel, en català, perquè els oients poguessin gaudir d'un espai per a la reflexió i la pregària. Després de 100 programes, i per petició dels oients, ara es publica l'audiollibre *El silenci, company de camí*, editat per Claret.

Qui era José Moratiel?

José F. Moratiel era un dominic nascut a Santa Olaja de Eslonza, província de Lleó el 17 de març del 1936, que va iniciar unes trobades de silenci i de recerca interior. Durant molts anys es va dedicar a viatjar per diferents indrets i espais interiors i geogràfics, buscant quelcom més profund que el cremava per dintre i que no acabava de trobar.

En aquesta recerca no es va tancar a res, i va anar sense prejudicis ni expectatives al cor d'altres tradicions religioses i espirituals, tot desitjant sadollar la set insaciable que el cremava per dintre. Es va endinsar en l'experiència espiritual de sant Ignasi de Loiola, fent els exercicis d'un mes de durada; va fer l'experiència del silenci a través de la pràctica zen i, en contacte amb mestres espirituals, va incorporar al seu itinerari vital l'experiència mil·lenària d'Orient i les pràctiques més habituals per meditar: el ioga, el tai-txi, la respiració. Més tard, va redescobrir els seus germans dominics, els místics alemanys, especialment el Mestre Eckart i Juan Taulero, i va beure, amb ells, de les fonts de l'autèntica espiritualitat dominicana.

I sense voler res, «va fer escola» iniciant un camí en itinerància constant, escoltant, creant espais d'interioritat, fent silenci, i ajudant les persones a silenciar-se i a deixar emergir la pau, la innocència i la plenitud. I va fundar

l'Escola del Silenci, que té seguidors arreu del món.

Què s'hi aprèn en aquesta Escola?

En aquesta escola aprens que és important el silenci, donar-te un temps senzillament per ser, senzillament per estar, senzillament per no fer res. I aquest silenci et permet adonar-te de la vida que portes dins, del que batega en el teu interior. Sovint t'adones de tot l'enrenou que portes... i et neguiteges. És aleshores que aprens que l'important és viure ara i aquí. En el silenci s'aprèn presència, en el silenci podem reposar en l'alè que ens dona la vida, en el silenci tot es va asserenar. La vida és un do, se'ns ofereix cada dia, a cada instant, en cada trobada; i si estem atents tot ens porta un missatge. Quan un viu el present, gaudeix de tot el que fa.

Des d'aquí també aprenem a viure en confiança i a acceptar els nostres límits. Tots portem dins allò que necessitem per viure, per ser feliços, i en el silenci se'ns va desvetllant, se'ns va donant a conèixer aquella llum que ets per dins,

aquella bondat que ets per dins, aquell amor que ets per dins... I se't revela la presència de Déu que sempre t'acull, que sempre t'acompanya, que sempre et convida a viure amb plenitud. En aquesta escola, tots som deixebles; en aquesta escola, cada dia comencem de nou; en aquesta escola hi ha el Mestre interior, el silenci, és ell qui ens va portant.

Al nostre món, amb tant de soroll, cal recuperar urgentment el valor del silenci? És imprescindible?

El silenci pot ajudar-te a recuperar el gust de les coses; adonar-te que tot se't dona gratuïtament i que pots donar-ho tot sense reserves. En el silenci, el teu cor es va tornant més acollidor. En la vida ens sentim moltes vegades fascinats per l'acció i, aleshores, desplaçem el silenci, la pregària, la contemplació, però en la vida, no hem d'excloure res. En l'acció es desencadena l'energia i el coratge de la vida; el món necessita la nostra acció, el nostre treball. En el silenci podem experimentar la pau i la serenor que brollen del nostre cor,

podem advertir que és dins on tenim la creativitat, on creixem des de dins. És dins on se'ns revela el misteri de la nostra vida.

Fa por el silenci? Per què?

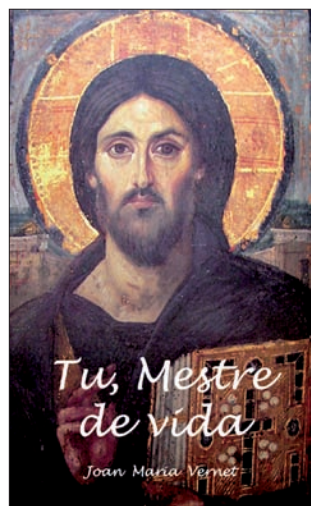
Fa por perquè sovint vivim distanciat del nostre cor, i és una necessitat perquè ens ofereix la trobada amb nosaltres mateixos. En el silenci se't faran presents moltes coses que potser pensaves que ja tenies encaixades o oblidades, se't presentaran episodis tal vegada dolorosos o episodis que no has resolt, que has deixat per a un altre moment. I en el silenci vénen a tu. I sents el desconcert, la feblesa, la impotència, fins i tot la por o l'angoixa. Que n'és de bo aleshores, dir-te que aquell moment és una benedicció, un senyal o un avís que et posa en alerta perquè et prenguis en consideració i facis camí de salut. En el silenci pots afrontar-ho amb una altra mirada, la mirada del Déu que t'acull, et perdona, t'estima, et dona una nova oportunitat per tal que deixis enrere el teu petit món i t'obris a la vida que se't dona, que se't regala en el silenci.

Com actua Déu en aquest espai?

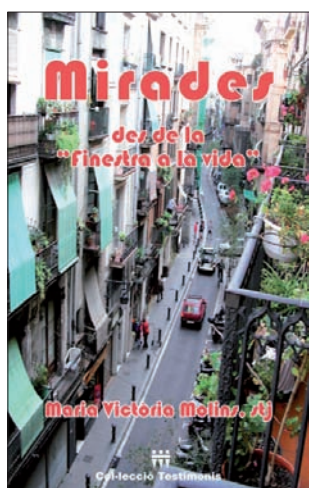
Déu es fa present en el silenci del teu cor, de diferents maneres: a vegades amb una paraula; a vegades amb el silenci; a vegades com un somriure o una abraçada; a vegades com una llàgrima. Déu es fa present en el silenci del teu cor i et dona allò que necessites. Pot ser que en un moment donat no ho entenguis, però ho entendràs. En el silenci un s'exposa a la força de la Paraula, a aquella paraula que pot anar ressonant, a aquella paraula que pot donar sentit a la nostra vida. En el silenci Déu va deixant la seva petjada, i tu et sents en bones mans.

Què pot passar a l'interior d'una persona que aconsegueix aquest silenci?

Una persona que aconsegueix el silenci és una persona en qui resplendeix l'amor, la bondat, la tendresa, la comprensió; contemplativa i compassiva, en qui tothom troba acollida; que sap descobrir i agrair el millor de si mateixa, que viu moguda per l'interior, pel que és essencial a la vida; és una persona solidària, tothom té cabuda en el seu cor i, a més, mena cadascú a descobrir i a viure amb el millor d'ell mateix; que viu el compromís de ser ell mateix i és transparència de Déu.

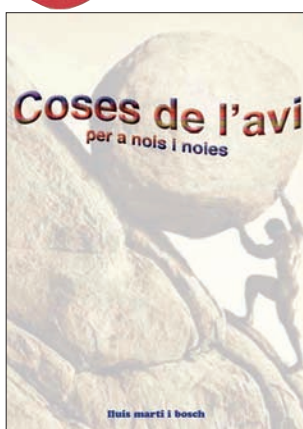
Tu, Mestre de vida
ISBN: 9788485034352
JOAN MARIA VERNET
PVP 14,50€

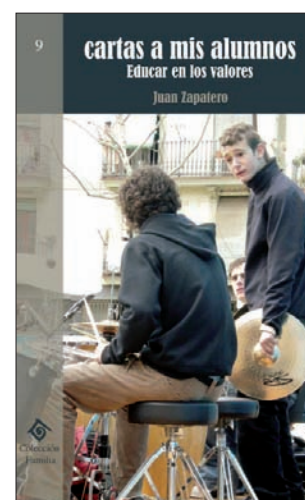
Mirades
ISBN: 9788496588950
M. VICTÒRIA MOLINS
PVP 12,50€

Abril
ISBN: 9788485034000
M. ELENA VALBUENA
PVP 12,00€

Cosos de l'avi
ISBN: 9788461361526
LLUÍS MARTÍ BOSCH
PVP 12,00€

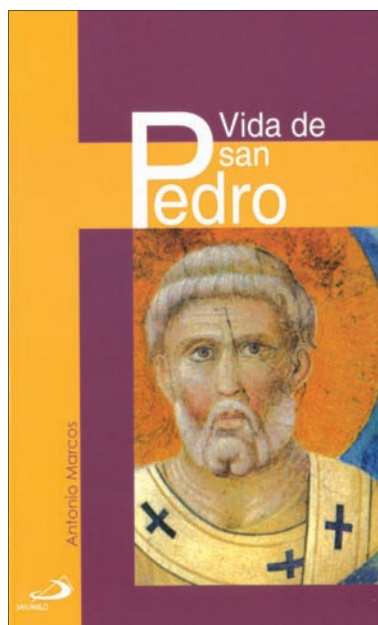

Cartas a mis alumnos
ISBN: 9788496588783
JUAN ZAPATERO
BALLESTEROS
PVP 16,50€

Dues dones excepcionals del segle xx
ISBN: 9788495066145
FRANCESC FIGUERAS GUDÀS
PVP 10,00€

Antonio Marcos, *Vida de san Pedro*. Editorial San Pablo, Col·lecció Retratos de Bolsillo, 2010, 168 pàg.

Roca ferma

Humil pescador a Galilea, Pere decideix un bon dia seguir Jesús. Pel camí no li mancaran dificultats, dubtes i fins i tot patiments, però Pere aprendrà a servir-se de la seva capacitat de lideratge per posar-se al servei de l'anunci de l'Evangeli. Però, què tenia Pere perquè Jesús s'hi fixés? El teòleg Antonio Marcos hi intenta respondre analitzant les circumstàncies polítiques, socials i religioses que van rodejar Pere en la seva missió.

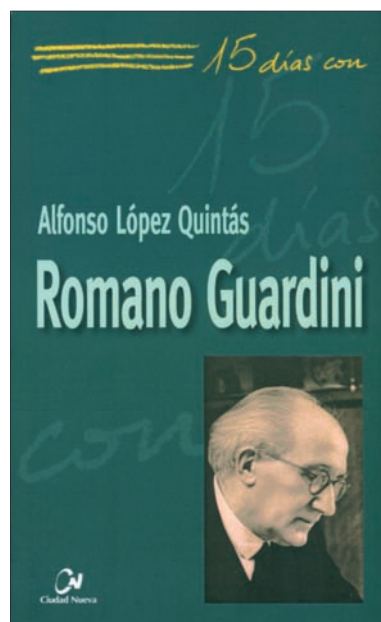
Eugene Drewermann, *Sendas de salvación*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclée, 2010, 124 pàg.

Creure en Jesús

La guerra és el resum, l'efecte i la causa de tots els mals que els homes són capaços d'infligir a altres homes. Segons el teòleg Eugene Drewermann, el que els homes necessiten és bondat i acompanyament; una mà oberta, no un dit que s'alça o senyala. Creure en Jesús significa comptar amb una força que ens sosté mentre creiem naufragar, amb una veu que ens pregunta qui som quan hem deixat d'entendre'ns nosaltres mateixos.

Alfonso López Quintás, *Romano Guardini*. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció 15 Días Con... 2010, 128 pàg.

Mestre d'oració

En un moment de desconcert (la postguerra del 1918), Romano Guardini va desplegar els seus excel·lents dots de pedagog i escriptor per trobar un mètode suggestiu d'exposició de la vida espiritual catòlica. Amb l'objectiu d'evangelitzar la cultura fins a les ares, va promoure la vida espiritual en tots els seus aspectes: litúrgic, sacramental, eclesial... i es va convertir en un defensor de la veritat i en un mestre d'oració. Els seus escrits encomanen l'entusiasme que sentia per Jesús.

Isabel Rodríguez Vila, *Goundi. Unas vacaciones diferentes. Una aventura solidaria en Chad*. Plataforma Editorial, Col·lecció Testimonio, 2009, 208 pàg.

Cooperació humanitària

La fotògrafa i infermera Isabel Rodríguez Vila descriu en el present llibre l'experiència solidària viscuda a Goudi (Txad) durant gairebé vint anys. Al costat del seu marit, el cirurgià Mario Ubach, ha traspassat «els límits del que és immediat per convertir-se en una ajuda estratègica: al Txad formen metges i infermeres txadians», explica Javier Nart al pròleg. Emoció, impotència, dolor, alegria o compassió es despullen en aquest sincer testimoni.

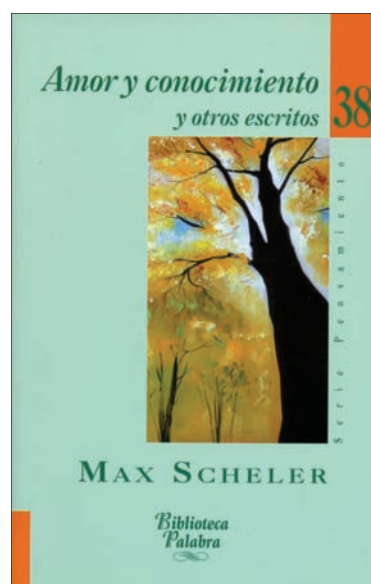
Martí Àvila i Serra, *El difícil camí de la misericòrdia*. Francesc d'Assís. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Gra de Blat, 2010, 115 pàg.

Un viatge apassionant

L'objectiu fonamental d'aquest llibre és repensar novament una de les figures clau de l'espiritualitat de l'alta edat mitjana: sant Francesc d'Assís, que va ser considerat l'*alter Christus*, el primer estigmatitzat de la història del cristianisme. No es tracta d'una biografia exhaustiva, sinó que s'hi preveuen només uns quants aspectes, molt significatius, del seu camí. El viatge de Francesc és un *pathos* que el mena a l'apassionant aventura de la incertesa.

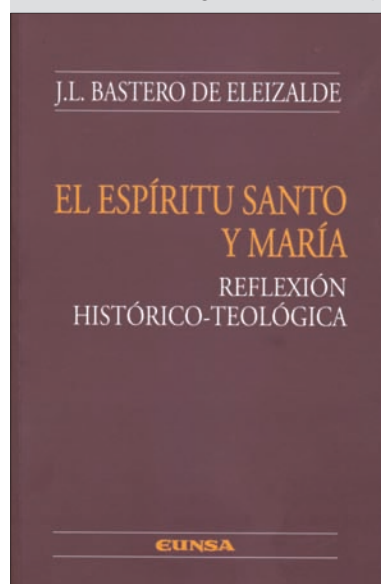
Max Scheler, *Amor y conocimiento y otros escritos*. Ediciones Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, 2010, 320 pàg.

Claus decisives

Aquest volum presenta set escrits suggeridors sobre l'amor, el patiment, l'alegria, la virtut (especialment l'humilitat i el respecte), la solidaritat cristiana, el seguiment a models i la llibertat. La penetrant i lúcida mirada de Max Scheler, un dels pensadors més excel·lents del primer terç del segle XX, il·lumina aquestes claus decisives de l'humà i ens permet aprofundir-ne el sentit i fer passes en la direcció d'una antropologia adequada.

Juan Luis Bastero de Eleizalde, *El Espíritu Santo y María. Reflexión histórico-teológica*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Teológica, 2010, 366 pàg.

Un vincle especial

El sacerdot i professor Juan Luis Bastero de Eleizalde ofereix en aquest detallat estudi les consideracions diverses que la relació entre l'Esperit Sant i Maria ha suscitat al llarg de la història en la pietat i en la reflexió teològica. En llegir-ho, sorprenen els nombrosos textos que parlen del vincle de l'Esperit Sant amb la Mare de Déu i també és cridanera la sobrietat teològica amb què aquests textos comenten aquesta relació tan especial.

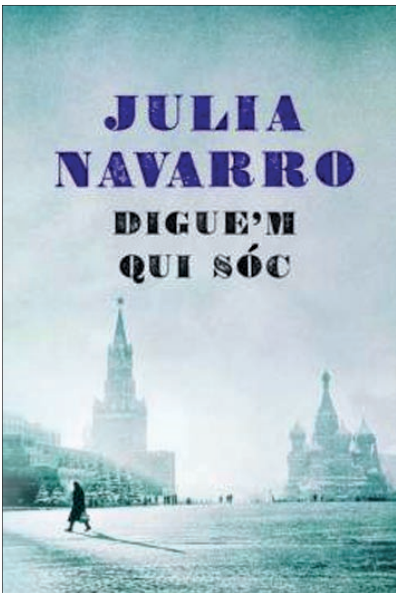
AA.DD., *Veïnes i monges. El testimoni de religioses en barris*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, 2010, 88 pàg.

L'empremta de Déu

El llevat invisible. Així defineix la coordinadora d'aquest llibre, Mercè Solé, la tasca que duen a terme les vint-i-una religioses que hi ofereixen el seu testimoni de vida als barris de les nostres ciutats. L'experiència d'aquestes religioses ens parla d'acompanyament humà i cristià, de participació en organitzacions de barri, de vida eclesial que vol ser més participativa, de trobades inesperades ben joioses i de vivència de Jesucrist cada cop més sòlida i profunda.

Julia Navarro, *Digue'm qui sóc*.
 Editorial Rosa dels Vents, 2010,
 1.056 pàg.

A flor de pell

Es tracta d'una aventura apassionant protagonitzada per uns personatges inoblidables, les vides dels quals construeixen un retrat magnífic de la història del segle XX. Des dels anys de la Segona República espanyola fins a la caiguda del Mur de Berlín, passant per la Segona Guerra Mundial i la Guerra Freda, la nova novel·la de l'escriptora Julia Navarro és farcida d'intriga, política, espionatge, amor i traïció. Sorpren pel dramatisme, la intriga i les emocions a flor de pell.

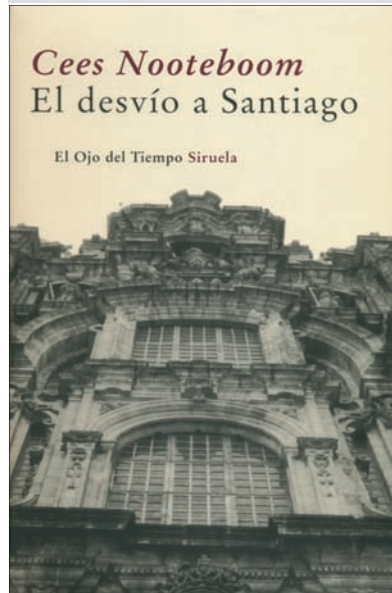
Jordi Cussà, *El noi de Sarajevo*.
 Editorial Proa, Col·lecció A Tot Vent, 2010, 262 pàg.

Dolor i esperança

El dotzè aniversari de Dusko és el darrer que passa a casa seva. La guerra dels Balcans entra en la seva vida de manera dramàtica. Aquest llibre no és una crònica de guerra, sinó l'experiència novel·lada d'un adolescent inquiet que creix durant el conflicte entre serbis, croats i bosnians. De la mà del jove protagonista, ens enfrontarem a la vida amb el seu dolor i la seva esperança. *El noi de Sarajevo*, de Jordi Cussà, va obtenir el XI premi El Lector de L'Odissea.

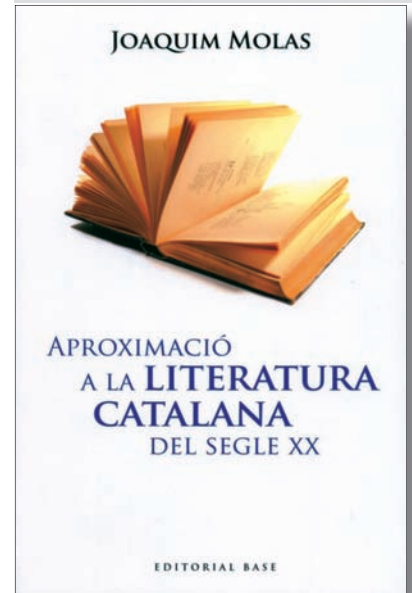
Cees Nooteboom, *El desvío a Santiago*.
 Ediciones Siruela, Col·lecció El Ojo del Tiempo, 2010, 368 pàg.

Guia de viatges

Aquest és un llibre intel·ligent de viatges, ampliat en aquesta edició especial amb 28 fotografies en color de Simone Sassen. L'autor holandès Cees Nooteboom encarna el viatger que, tot i que el seu destí és Santiago de Compostella, s'atura a Aragó, cerca a Sòria l'absis d'una església o fa escala a l'illa de La Gomera. Hi ha en la seva mirada una sorpresa que transfigura la realitat i converteix aquesta obra en una minuciosa guia per recórrer l'essència d'Espanya.

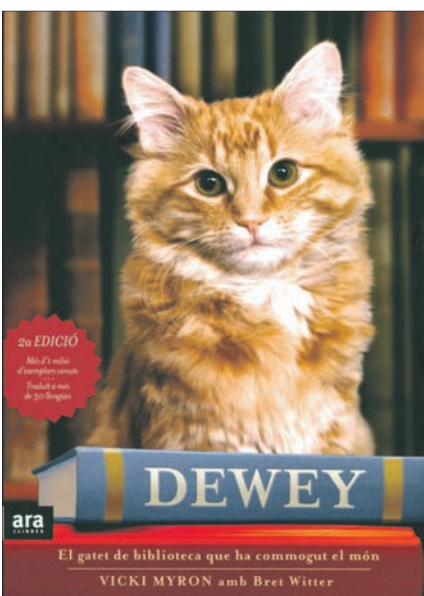
Joaquim Molas, *Aproximació a la literatura catalana del segle XX*.
 Editorial Base, Col·lecció Base Històrica, 2010, 360 pàg.

Visió innovadora

Aquest volum aplega un conjunt d'assaigs, escrits en èpoques i en ocasions ben diferents, que pretenen ser una proposta de lectura històrica. Es tracta d'una obra que omple un buit i que ofereix una visió innovadora del que ha estat la literatura catalana del segle XX, des del modernisme del canvi de segle fins a la contracultura dels anys setanta, i que culmina amb una reflexió sobre el present i el futur de la cultura i llengua catalanes.

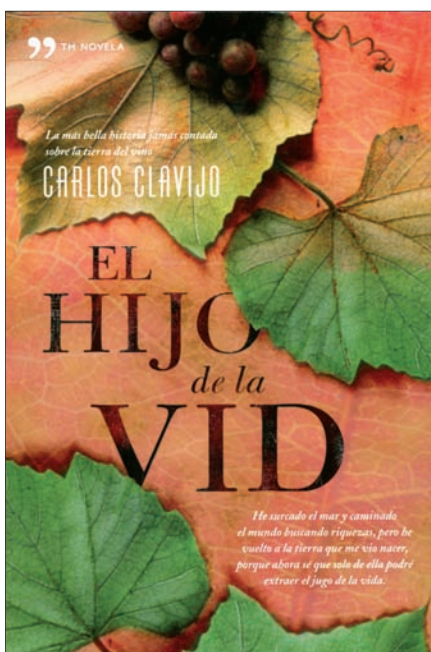
Vicki Myron i Bret Witter, *Dewey*.
 Ara Llibres, 2009, 256 pàg.

Un gat singular

Un matí de gener del 1988, Vicki Myron, la directora de la Biblioteca Pública de Spencer (Iowa) troba a la bústia de devolució de llibres un diminut gat ataronjat. Batejat com Dewey Readmore Books, tant les treballadores com els usuaris de la biblioteca descobriran que no és un gat qualsevol, sinó que es tracta d'un ésser especial que transforma la vida de tots els qui l'envolten. S'acabarà convertint en el gat més famós del món.

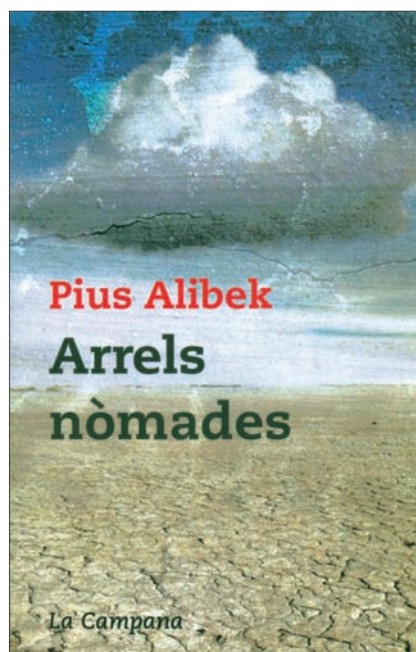
Carlos Clavijo, *El hijo de la vid*.
 Editorial Temas de Hoy, Col·lecció TH Novela, 2010, 576 pàg.

El cor de la terra

L'amor a la terra i la perseverança d'un home per fer realitat el seu somni s'entrecruen en aquesta novel·la evocadora que per primer cop narra l'aventura dels cellerers de La Rioja. *El hijo de la vid* és un relat emocionant que ens transporta al cor de la terra de les vinyes per explicar-nos el que els seus protagonistes —centenars de camperols i empresaris— han viscut i patit per tirar endavant un dels vins més respectats del món.

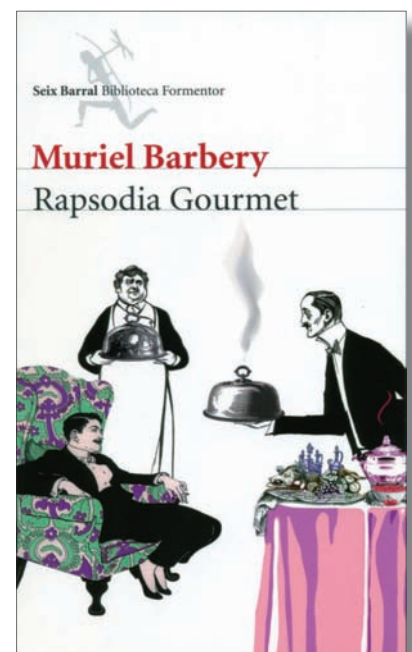
Pius Alibek, *Arrels nòmades*.
 Edicions La Campana, Col·lecció Tocs, 2010, 346 pàg.

L'encant d'Orient

Arrels nòmades és el relat d'una vida a l'Iraq. Els personatges, les escenes, les emocions i els sentiments humans s'evocuen amb una claredat i una força magistrals. Amb aquesta novel·la, el filòleg i traductor iraquià Pius Alibek —guardonat amb la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona el 2004— inicia una incursió, poderosa i prometedora, en la literatura catalana. Aconsegueix transmetre que l'encant d'Orient es respiri dins la nostra civilització occidental.

Muriel Barbery, *Rapsodia Gourmet*.
 Editorial Seix Barral, Col·lecció Biblioteca Formentor, 2010, 190 pàg.

Delícies culinàries

A París, Pierre Arthens, el crític gastronòmic més famós del món, és a punt de morir. En les darreres hores de vida, pretén evocar el gust que un dia el va fer feliç. Així comença un curiós periple en el qual *monsieur* Arthens es passeja pels racons de la seva memòria gustativa, s'endinsa en els paradisos de la infància i rememora tot tipus de delícies culinàries: el tomàquet cru acabat de collir, el primer mos de pa després d'un matí cansat de platja, etc.

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

Òscar Julve (text i il·lustracions), *La veritable història de sant Jordi i el drac*. Editorial Estrella Polar, Col·lecció La Lluna de Paper, 2010.

Llegenda immortal

Fa molt de temps, un drac atemoria un poble amb les seves alenades de foc. Dia rere dia, s'hi presentava per demanar el seu àpat: un ramat sencer d'ovelles. Aviat, el bestiar es va acabar i va tocar el torn a les persones. L'atzar va fer que la filla del rei fos un dia l'escolida. El jove cavaller sant Jordi va matar el drac i va poder salvar la princesa. Una manera ben original d'explicar la llegenda de sant Jordi amb samarreta i desplegable inclosos.

Loren Long (text i il·lustracions), *El petit timbaler*. Editorial Joventut, Col·lecció Àlbums Il·lustrats, 2010, 32 pàg.

El so del timbal

Un matí fred d'hivern, un nen troba misteriosament un paquet davant de la porta de casa seva. Es tracta d'un petit timbaler de joguina. El nen està encantat amb aquest petit timbaler i ell, a canvi, li ofereix l'únic regal que li pot donar. Toca el seu tambor: *rom pom pom pom, rom pom pom pom*. Però per accident, el petit timbaler va a parar a la paperera i viurà moltes aventures abans de poder tornar amb el nen. Recomanable a partir de quatre anys.

Ross Collins (text i il·lustracions), *Tinc un pare genial!* Editorial Blume, 2009, 28 pàg.

Pares i fills

En Zip és un petit cocodril que estima molt el seu pare. Els altres pares fan coses realment increïbles, però... què fa el seu durant tot el dia? En Zip està amoïnat perquè no ho sap i decideix esbrinar-ho juntament amb el seu bon amic en Max, el mico. Al final, la seva mare li ensenyarà que té el progenitor més especial de tots perquè té encomanada una missió importantíssima amb els animals de la jungla. Una història sobre l'amistat entre pares i fills.

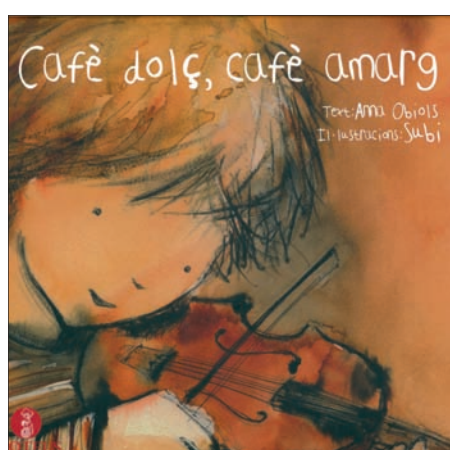
Josep M. Fonalleras (text) i Leonard Beard (il·lustracions), *Las galletas del Salón de Té Continental*. Ediciones SM, Col·lecció El Barco de Vapor, 2010, 68 pàg.

L'hora del berenar

Cada tarda, quan l'avi va a buscar la Beatriz a la sortida de les seves classes d'escacs, se'n van a berenar al Salón de Té Continental, on mengen galetes. No fa gaire que tots dos van visitar plegats una exposició i una fotografia va avivar els records d'infància i les emocions de l'avi. A poc a poc i durant l'hora del berenar, anirà compartint aquests records amb la seva néta. Aquest relat, de Josep M. Fonalleras va obtenir el premi El Vaixell de Vapor el 2007.

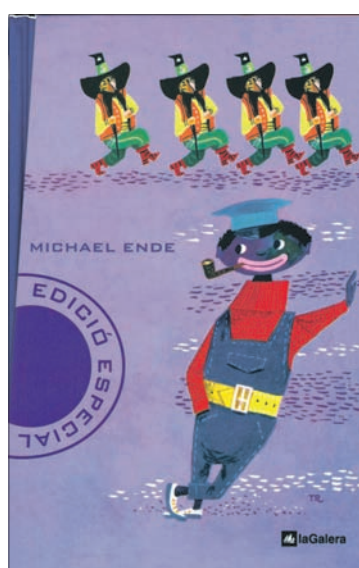
Anna Obiols (text) i Subi (il·lustracions), *Cafè dolç, cafè amarg*. Editorial Proteus, 2010, 28 pàg.

La dura realitat

Hi ha infants que viuen una realitat, però en somien una altra. L'Anna Obiols ha creat un text sensible, que és la dolça melodia dels pensaments d'un nen de nou anys, en Mikhail, que viu al carrer. Les il·lustracions que l'acompanyen surten de la mà destra d'en Subi, dels seus pinzells i de la barreja de les pintures amb cafè. La lectura d'aquest llibre farà valorar als nens i nenes aquelles coses petites però fonamentals, a les quals no sempre donem importància...

Michael Ende (text) i F. J. Tripp (il·lustracions), *En Jim Botó i en Lluc el maquinista i En Jim Botó i els 13 salvatges*. Editorial La Galera, 2009, 280 i 294 pàg., respectivament

Edició especial

Amb motiu del 80è aniversari del naixement del prolífic escriptor alemany Michael Ende, es publica aquesta edició especial commemorativa amb dos títols clàssics seus. Els protagonistes són en Jim Botó i en Lluc el maquinista. Després que el 1983 La Galera publicés aquests dos volums per primera vegada en català, n'hi ha hagut tretze edicions i se n'han venut més de 25.000 exemplars. Es tracta d'una història màgica i d'allò més divertida.

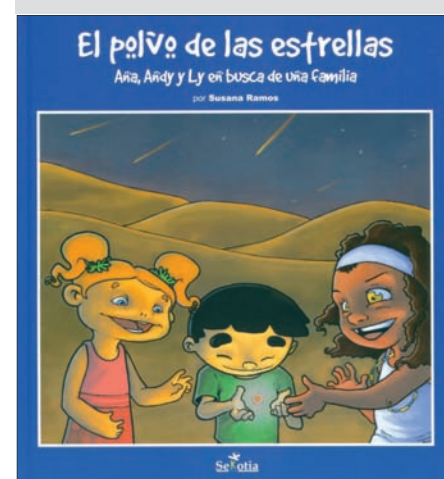
Patricia Geis (text i il·lustracions), *Las Meninas*. Combel Editorial, Col·lecció Això és Art!, 2010, 18 pàg.

El món de l'art

Aquesta col·lecció de llibres combina art amb imatges, *pop-ups* espectaculars i activitats divertides per descobrir les obres més cèlebres de tots els temps. Després de *La Monna Lisa*, ara es posa a l'abast dels menuts un dels quadres més excepcionals i enigmàtics de la història de l'art: *Las Meninas*, de Velázquez. Com pot ser que el pintor hi surti retratat? A qui està pintant realment? Tots aquests interrogants tenen resposta a les pàgines del llibre.

Susana Ramos (text) i Marc Esteban, Iban Casanovas i Marina Pedrós (il·lustracions), *El polvo de las estrellas*. Ana, Andy y Ly en busca de una familia. Editorial Sekotia, 2009, 48 pàg.

Acollida afectuosa

Els protagonistes d'aquesta història són Ana, Andy i Ly, tres infants orfes nascuts a Rússia, en un país africà i a la Xina. A través d'una màgica pluja d'estels, coincidiran en el desert. Allà coneixeran uns pares que els acolliran amb molt d'afecte. Dins del projecte anomenat *Un niño, una sonrisa*, per cada conte venut, es destinarà una part dels diners per a la producció del conte en rus, que es regalarà a un menor d'un orfenat de Rússia.

«La realitat sempre supera la ficció...»

MARIA VICTÒRIA MOLINS PUBLICA EL LLIBRE «MIRADES»

Miquel Àngel Codina

Maria Victòria Molins, religiosa de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, escriu setmanalment la secció «Fines- tra a la vida» a *Catalunya Cristiana*, on explica les seves experiències amb el món dels exclosos de la nostra socie- tat. Ara acaba de recollir en un volum, *Mirades. Des de la «Finestra a la vida»*, d'Ediciones STJ, una selecció d'aques- tes cròniques. També és autora, entre altres llibres d'*Alexia*, *A los pobres los tendréis siempre con vosotros*, *Veinte canciones desesperadas y un poema de amor*, *Angola, querida Angola* i *Los «sin lugar»*.

Per què ha triat el títol de *Mirades*?

Perquè recull una sèrie de «mirades» que durant anys m'han acostat al món que m'envolta i que he tingut la sort de comunicar a molta gent gràcies a la meua «finestra» a *Catalunya Cristiana*, el diari de la nostra Església catalana.

Per què ha decidit fer un recull dels seus articles publicats a *Catalunya Cristiana*?

Hi havia gent que m'ho demanava. Curiosament són els qui em segueixen a través de C.C., però volien tenir el recull per fer-lo servir en algunes reu- nions o per tornar a llegir els articles. A mi també em feia il·lusió publicar-lo perquè un llibre té més anys de durada que un diari, el qual normalment es llença. I era, per a mi, una manera de retre homenatge a aquest diari que em

permet comunicar vivències que molta gent viu, però que escriure no és la seva especialitat...

Ha estat difícil fer-ne la selec- ció?

La veritat és que una mica, i no tant la selecció com la classificació que po- deu veure en el llibre. Jo mateixa m'he adonat, en rellegir-los, que sintetitzen el meu pensament pel que fa a la visió de la vida a partir de l'Evangeli, que és la que vull tenir. És simptomàtic que el primer apartat del llibre i l'últim donin la clau de totes les mirades. El primer apartat és «La tendresa de Déu» i el

darrer, «Humanisme». Jo voldria viure així: entre la tendresa de Déu, que ex- perimento en cada «mirada», i l'huma- nisme, perquè em faci misericordiosa i comprensiva «davant de tota misèria humana».

Quin és el fil conductor de tots els escrits?

El fil conductor és l'ésser humà esti- mat per Déu, que sovint viu situacions difícils, experiències de tota mena i al qual sempre em voldria acostar amb la mateixa mirada de Déu. Potser ho podria resumir en les paraules amb què comença la *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II, que fa tants anys que intento viure: «El goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes d'aquest temps, sobretot els pobres i tota mena d'aflig- gits, són també goig i esperança, tris- tesa i angoixa dels deixebles de Crist. I no hi ha res de veritablement humà que no ressoni en llur cor.»

Què hi poden trobar els lec- tors?

Poden llegir el que passa dia rere dia al voltant nostre i que de vegades no tenim temps o no tenim ocasió de veure-ho.

La secció «Finestra a la vida» ens acostarà al món dels marginats de la societat. Conviden els seus escrits a la reflexió per tal d'acollir el pro- ïisme més necessitat?

Per l'experiència que tinc de molts lectors, jo mateixa em quedo sorpresa de l'efecte que uns articles tan senzills fan en la gent de bona voluntat. Potser per això, perquè són senzills i quotidi-

ans... I, això sí, ho reconec, estan escrits des de l'experiència —tot el que dic és autèntic— i des de l'amor i la miseri- còrdia.

Per què creu que aquest llibre pot ser un bon obsequi per Sant Jordi?

Perquè la realitat sempre supera la ficció... I això és el que demostren aquestes vuitanta-dues històries. De fet, el meu llibre amb més edicions és el de *Veinte canciones desesperadas y un poema de amor*. Ara, en comptes de vint, en són vuitanta-dues.

Crítica literària

No deixar els valors fora de joc

Em fa molta il·lusió parlar-vos de *La força d'un somni*. És el títol del llibre pu- blicat per l'Albert Puig sobre la mainada que aspira a esdevenir grans figures del FC Barcelona. Ha estat publicat per Pla- taforma Testimonio.

Vam tenir l'oportunitat d'entrevistar l'autor al programa *Les Bones Obres* a Ràdio Estel, que s'emet cada dijous a dos quarts d'onze del vespre sota el lema «Bons llibres fan possibles millors perso- nes». Va ser una de les xerrades més bo- niques que hem mantingut a l'estudi de l'emissora del carrer Comtes de Bell-lloc.

L'Albert Puig té un quart de segle d'experiència com a entrenador al futbol base. Per les seves mans passen menuts jugadors que aspiren a la grandària de triomfar al primer equip. Molts ho inten- ten. Poquíssims hi arriben.

L'Albert Puig va esdevenir celebritat mediàtica per coses del destí. Els seus nanos jugaven el 8 d'abril del 2007 con- tra el RCD Espanyol. Els contrincants van llançar la pilota fora perquè un jugador fos atès. A la represa els blaugrana no van retornar la gentilesa i van fer gol. La reacció va ser irada, però l'Albert va reaccionar ràpid: va ordenar els seus

ALBERT PUIG
La força d'un somni
Plataforma Editorial, 2010,
168 pàg.

xicots que es deixessin fer un gol per compensar l'injust gol anterior. Així ho van fer i una càmera ho va enregistrar. Aquest gest d'esportivitat va fer la volta al país.

Potser és lamentable que una reacció cívica hagi de ser notícia, però els temps actuals no estan presidits per la gentilesa i l'esportivitat: en molts casos el tot-s'hi- val s'imposa.

L'Albert va esdevenir una figura medi- àtica. I fruit d'això les facilitats per publi- car un petit llibre sobre la seva filosofia de vida, els valors que intenta inculcar als joves i les seves converses amb gent emblemàtica de l'entorn blaugrana, en- tre els quals Pep Guardiola.

Satisfà comprovar que el joc net té encara els seus partidaris. I tant de bo que siguin per majoria aclaparadora. En el llibre *La força d'un somni* es reflexiona sobre els límits que ha de tenir l'activitat

esportiva a l'hora de competir.

És un llibre senzill, directe, entenedor, franc. El missatge central és: sigues per- sona; després, professional.

Sacrifici, constància, companyonia... són alguns dels valors que l'Albert Puig intenta inculcar als seus jugadors. Són va- lors clàssics, molt humanistes, però que tal vegada s'han esvaït en bona part les darreres dècades. Són valors que de cap manera poden quedar fora de joc.

Molts infants prenen els futbolistes d'elit com a models de comportament. S'hi emmirallen. Oferir-los referents d'al- ta qualitat humana és fonamental per construir una societat sòlida, harmònica, autèntica.

L'Albert Puig sap molt de la importàn- cia d'inculcar valors, d'educar, de formar. El futbol és un formidable aparador de conductes; d'aquelles agressives i aso- cials però també dels petits detalls de la grandesa esportiva. No tot són rècords, gols i victòries. Hi ha éssers humans en el terreny de joc, milions de persones que s'ho miren i moltes pautes assenyades a oferir. El llibre en proporciona unes quantes i de gran valor. Ben cert: els va- lora no han de quedar fora de joc.

Miquel Àngel Violan
Periodista i escriptor

«És una guia molt amena i didàctica»

MN. JOSEP M. MARTÍ BONET PUBLICA «LA CATEDRAL DE BARCELONA. HISTÒRIA I HISTÒRIES»

Miquel Àngel Codina

Divendres 16 d'abril va tenir lloc a la seu del Museu Diocesà de Barcelona la presentació del llibre *La catedral de Barcelona. Història i històries*, de Mn. Josep M. Martí Bonet, que porta com a subtítol *Des de la catedral de Barcelona. Cinc minuts a Ràdio Estel*. Ha estat editat per la catedral i el Museu Diocesà de Barcelona. Sacerdot, canonge i historiador, Martí Bonet és el delegat diocesà del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona. És autor, entre altres llibres, de *El martiri dels temples a la diòcesi de Barcelona (1936-1939)*, *El palio: insignia pastoral de los Papas y arzobispos* i *El bisbat d'Egara: breu història*.

Mn. Martí Bonet, expliqui'ns breument la gènesi d'aquest llibre.

Arran de les meves intervencions setmanals, de només cinc minuts de durada, al programa *El primer cafè de Ràdio Estel*, centrades des de l'any 2006 en l'àmbit de la catedral de Barcelona, vaig pensar de publicar-les en format de llibre, perquè molta gent m'anima-va a fer-ho. Ignasi Miranda, director i presentador de l'espai, va tenir molt clar des del principi que la meua intervenció no havia de superar els cinc minuts. I va tenir tota la raó perquè, d'aquesta manera, és molt més sintètica i accessible als oients. Tant Ignasi Miranda com Mn. Joan Guiteras, degà del Capítol Catedral de Barcelona, han tingut l'amabilitat d'escriure l'epíleg del llibre.

Què pot trobar el lector en aquestes pàgines?

El llibre s'estructura en deu capítols que es desglossen en un centenar de temes. En el primer capítol explico què és la catedral de Barcelona i destaco algunes de les seves peculiaritats. Per exemple, que té 141 imatges de sants i advocacions marianes. S'inclou un plànol en el qual es detalla la ubicació de cada imatge. Hi ha sants que podem considerar de «primera magnitud» a la catedral: santa Eulàlia, sant Oleguer, sant Ramon de Penyafort, sant Sever i sant Medir. De tots ells comentem anècdotes, tradicions... En ocasions, la història com a tal és una mica aspra. La millor manera d'arribar al lector és a través de llegendes. I és que la llegenda

és «la poesia de la història».

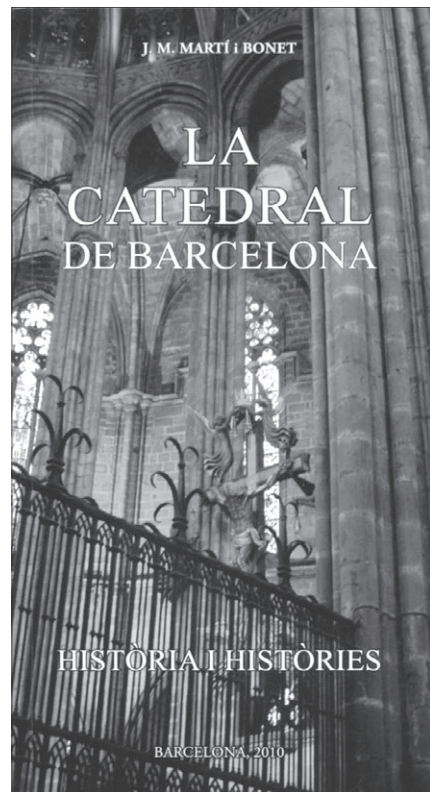
I a la resta dels capítols?

Donem a conèixer el cor, el claustre, els retaules, les claus de volta, etc. A la catedral de Barcelona no hi ha ni un metre quadrat que no posseeixi una història entrançable. És d'una riquesa artística i històrica impressionant. Després d'explicar l'interior de la seu, pugem al terrat, des d'on albirem les gàrgoles, les dinou campanes (*Tomassa, Narcisa, Gregòria...*) i fins i tot la comuna dels campaners. Ells estaven dia i nit tocant els quarts i les hores; necessitaven, doncs, fer les seves necessitats. Tenim documentació que ens informa que aquesta comuna va ser inaugurada l'any 1401. També hi ha un capítol dedicat a les «pedres vives» de la catedral: els canonges més importants que ha tingut al llarg de la història (Dr. Cardó, Dr. Gomà...), els portants del Sant Crist de Lepant, els lectors, els voluntaris i monitors, els escolans i les religioses. Reflexions i refranys completen el volum.

Alguna curiositat que vulgui destacar?

La catedral de Barcelona tenia una confraria de gats, cosa que molta gent no sap. Una senyora benestant, quan va morir, va establir que deixava part de la seva fortuna per a la constitució d'aquesta confraria, que tenia com a missió alimentar tots els gats que s'apropessin a la catedral. Un cop alimentats, els espantaven i sortien corrents. D'aquí ve la dita popular «Sou més que els gats de la catedral».

El seu llibre és un bon obsequi per Sant Jordi?

És clar. Es tracta d'una guia molt completa, amena i didàctica, a diferència de les d'abans, que acostumaven a ser força tedioses. Asseguro als lectors que no s'avorriran ni un sol instant. Conté 230 pàgines i moltes fotografies. Els beneficis de la venda del llibre es destinaran íntegrament a la restauració del cimbori de la catedral. S'ha editat en català i està previst que també es publiqui en castellà, italià i anglès.

Crítica literària

L'ànsia d'ésser

La Diada de Sant Jordi, dia del llibre per antonomàsia, acostuma a associar-se a les vendes massives de les novetats editorials. Al final de la jornada s'elaboren les llistes dels llibres que, després d'haver merescut el favor majoritari del públic, es comentaran extensament a les pàgines culturals l'endemà. No obstant això, cada Diada també és un bon moment per recordar aquells llibres que, d'una forma o d'una altra, van caure a les nostres mans *malgrat* ser clàssics, i que, després d'anys, no només s'han gravat a la nostra memòria sinó que fins i tot han deixat la seva empremta a la nostra vida, fins al punt que, quan els regellim, ens sorprenem que, sense saber-ho nosaltres mateixos, modelaven llavors la nostra sensibilitat. Aquests són els clàssics: llibres que ens acompanyen tota una vida.

A mi em passa amb *Zalacaín, el aventurero* de Baroja, la darrera novel·la de la trilogia *Tierra vasca*. Publicada a Barcelona per primer cop el 1909, em va arribar en una edició commemorativa que reproduïa la quarta, amb il·lustracions de Ricardo Baroja, el germà de l'autor. L'ànsia de fer, la inquietud existencial que provoca les peripècies

PÍO BAROJA
Zalacaín, el aventurero
Edició Ricardo Senabre
Espasa-Calpe, 2009, 240 pàg.

vitals de Martín Zalacaín pel País Basc enmig de la tercera guerra carlina (1872-1876), reflecteixen d'una manera tan fonda com parca de paraules l'afany de ser —i de ser cada vegada més— d'un personatge que, presentant d'una manera tan propera, penetra, però, en l'aura de la llegenda.

Davant l'esforç realista de Galdós, que als seus *Episodios Nacionales* vol explicar als seus contemporanis les causes immediates del que els passa, Baroja se sent fascinat per la fatalitat que envolta tot heroi d'acció, la qual cosa és una manera moderna de continuar sent rabiosament romàntic. Això no vol dir que Martín Zalacaín sigui un personatge d'una peça, com sí que ho és o ho pretén ser el seu antagonista, Carlos de Ohando. Ambigu i carismàtic, Zalacaín posseeix en canvi una virtut que l'altre desconeix: la fidelitat a ell

mateix; no a una imatge que, com en el cas del seu rival, mira d'amagar el ressentiment i l'enveja homicida que acaba destruint tots dos.

Armando Pego
Professor titular de
la Facultat de Filosofia
de la URL

Com a tota novel·la que es llança a captar el batec de la vida, *Zalacaín, el aventurero* recorre a pinzellades els diferents models genèrics que han captivat la imaginació de generacions de lectors: la novel·la d'aventures, la novel·la de formació, la novel·la històrica. L'estructura circular, que remet al final tràgic de Martín López de Zalacaín a mans d'un altre servent traïdor dels Ohando, ens recorda que en la bona literatura la història no es repeteix sinó que obeeix a una necessitat tan profunda com poètiques són les roses que dipositen a la tomba del protagonista les tres dones que van passar per la vida del nostre protagonista.

Davant dels *best-seller* de tema històric que triomfen gairebé fa una dècada, la novel·la de Baroja manté intacta la passió per narrar fruit d'un ofici practicat amb rigor i entrega. *Zalacaín* no és una novel·la juvenil perquè estigui destinada a un públic jove sinó perquè, cada vegada que es rellegeix, els seus lectors se senten rejuvenir. Sota les ostentacions de cada 23 d'abril, les Rambles continuaran oferint-nos els tesoros de la literatura d'avui i de sempre.

APROFITA LES TEVES FACULTATS

www.blanquerna.url.edu

SESSIONS INFORMATIVES I DE PORTES OBERTES

Graus en
**Psicologia,
Logopèdia,
Educació Infantil,
Educació Primària,
Activitat Física i Esport**

**Dissabte 24 d'abril
a les 11h**

Facultat de Psicologia, Ciències
de l'Educació i de l'Esport
c. Císter, 34. 08022 Barcelona
Tel. 93 253 30 06
sioefpcee@blanquerna.url.edu

Graus en
**Periodisme
Cinema i Televisió,
Publicitat i Relacions
Públiques**

**Dijous 29 d'abril
a les 19h**

Facultat de Comunicació
c. Valldonzella, 23
08001 Barcelona
Tel. 93 253 31 08
infofcc@blanquerna.url.edu

Graus en
**Infermeria,
Fisioteràpia,
Nutrició Humana
i Dietètica**

**Dijous 22 d'abril
a les 19.15h**

Facultat de Ciències de la Salut
c. Padilla, 326-332
08025 Barcelona
Tel. 93 253 31 27
bsalutsioeinfor@blanquerna.url.edu

Blanquerna

Universitat Ramon Llull

Urgell

El nunci demana respecte per la dimensió transcendent de la persona

Mons. Renzo Fratini presideix la missa d'acció de gràcies per la concessió a Joan Enric Vives del títol d'arquebisbe

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

Valors humans i socials com ara la llibertat i la democràcia es desenvolupen millor en la mesura que més es respecta la dimensió transcendent de la persona humana, va destacar el nunci apostòlic a Espanya i Andorra, Mons. Renzo Fratini, dissabte 10 d'abril a la catedral de la Seu d'Urgell, en presidir l'Eucaristia Pasqual d'acció de gràcies per l'atorgament, per part del papa Benet XVI al bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, del títol d'arquebisbe a títol personal. «El coneixement de Déu és el factor més influent en la configuració del seu projecte de vida, ja sigui personal, familiar o social», va afegir l'arquebisbe d'origen italià.

Les seves paraules en defensa de la «dignitat transcendent de la persona humana» van ressonar al sobri temple romànic, ple a vessar de centenars de persones, entre ells destacats eclesiàstics de Catalunya i Espanya i nombroses

autoritats civils andorranes i catalanes —com el cap de govern d'Andorra, Jaume Bartumeu; el síndic, Josep Dal·lerès; l'alcalde de la Seu, Albert Batalla; l'ambaixador d'Espanya, Eugeni Bregolat; la directora d'Afers Religiosos de la Generalitat, Montserrat Coll, i el

cap de l'oposició, Artur Mas— que van voler acompanyar el nou arquebisbe en aquesta festa tan important per a ell i per a tota la diòcesi d'Urgell i el Principat d'Andorra.

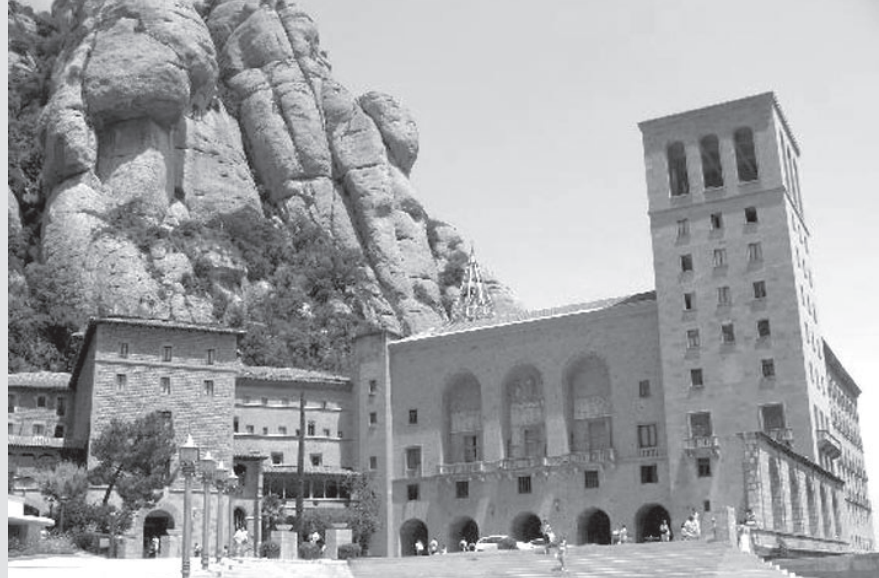
Va ser una missa solemne concelebrada per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach; l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol; l'arquebisbe castrense, Mons. Juan del Río, els bisbes de Terrassa, Tortosa i Girona, l'abat de Montserrat i nombrosos preveres, diaques, i amb l'assistència dels vicesecretaris de la Conferència Episcopal Espanyola, religiosos, religi-

oses, familiars i amics de Mons. Vives i fidels laics de tot Catalunya.

En acabar la celebració, l'arquebisbe Vives va adreçar als assistents unes paraules d'agraïment. «Ens omple de goig el fet de trobar-nos en assemblea eclesial, per celebrar la Pasqua junts i donar gràcies a Déu pel do que significa el ministeri apostòlic que els bisbes hem rebut», va assegurar. I va continuar dient: «Som els indignes successors d'aquells apòstols que, com ens deia el Senyor a l'Evangeli que avui hem proclamat, foren enviats per Ell a tot el món, a predicar a tothom la Bona Nova de l'Evangeli.» «I l'hem de predicar amb les paraules i amb els fets; i l'hem de fer creïble amb una conducta santa i coherent amb la fe que professem —va afegir—. Això s'espera del bisbe i dels sacerdots, però també de cada cristià.» També va demanar «que la força de l'Esperit Sant ens sostingui en l'anhel missioner i en la fidelitat a la confessió de la fe pasqual». Els cants del Cor dels Petits Cantors d'Andorra van embellir la celebració, que es va cloure amb l'*Al·leluia* d'Haendel.

Després de la missa, la celebració va continuar amb un dinar festiu, en què l'arquebisbe de Tarragona va brindar pel papa Benet XVI, l'estimació i suport al qual van estar presents en el cor de tota aquesta celebració familiar i eclesial. El títol i dignitat d'arquebisbe *ad personam* va ser concedit al bisbe d'Urgell mitjançant un decret del 19 de març passat, que va ser llegit a l'inici de l'Eucaristia i que especifica que el títol li ha estat atorgat en reconeixement dels seus mèrits i del seu zel pastoral i també tenint present la singular condició del bisbat d'Urgell amb vista al rang del seu territori, que inclou el Principat d'Andorra.

Ràdio Estel des de Montserrat

- **Diumenge 25 d'abril**, a partir de les 18 h, seguiu en directe el concert inaugural del nou orgue de Montserrat.
- **Dilluns 26 d'abril**, a les 22 h, us oferim en directe la vetlla de Santa Maria, presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà.
- **Dimarts 27 d'abril**, el programa **El primer cafè de Ràdio Estel** s'emetrà en directe des de Montserrat de 8 a 11. A continuació, podreu seguir la missa amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona.

I si et dius Montserrat, i ens véns a veure al claustre gòtic des d'on emetrem, rebràs un petit obsequi.

Trobada anual de professors de Religió

P. N. / Andorra

La quarta trobada anual de professors de Religió d'escoles públiques i concertades de tot Catalunya i Andorra aplegarà uns 400 mestres a la localitat andorrana de Sant Julià de Lòria el proper 24 d'abril. La jornada de convivència comptarà amb una ponència del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, titulada *Religió i escola en el context actual de la nostra societat*, i amb una oferta de quinze tallers sobre qüestions relacionades amb la docència de la religió, com ara el descobriment de la Bíblia en còmic, el llenguatge simbòlic, l'art religiós i les experiències d'aula, la narrativa a la classe de religió, la interpretació d'un temple cristià, l'ús dels *powerpoints* a la classe de religió, i la imaginació, la creativitat i els valors cristians.

L'única trobada que aplega els professors de Religió tant de les escoles públiques com de la resta d'escoles de tot Catalunya i Andorra se celebrarà per quart any consecutiu, convocada pel Secretariat Interdiocesà per a l'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC) i per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC). Les edicions

anterior es van celebrar a Barcelona i a Tarragona i van tractar altres temes d'actualitat.

«Tenim més inscrits dels que prevèiem inicialment, en aquesta trobada que se celebra per primera vegada a Andorra i que, en edicions anteriors, ha aplegat entre tres-cents i quatre-cents professors», explica Mn. Pepe Chisvert, delegat d'Ensenyament de la diòcesi

d'Urgell, a la qual pertany Andorra.

La jornada de treball començarà a dos quarts de deu del matí del dissabte 24 d'abril, presidida pel bisbe d'Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives i per l'arquebisbe de Tarragona i bisbe responsable de l'àmbit de l'Ensenyament de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Jaume Pujol. Actualment, només d'escoles públiques, hi ha mil professors de Religió a Catalunya. A les escoles de la FECC, a més, hi ha més de 500 professors que imparteixen l'assignatura.

Barcelona

Disseny pastoral del P. Josep Tous

El 25 d'abril la basílica de Santa Maria del Mar acull la beatificació del fundador de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor

Ignasi Mora i Terrats

Rector de Santa Maria del Mar

El 25 d'abril la basílica de Santa Maria del Mar acollirà la beatificació del P. Josep Tous i Soler, sacerdot caputxí (1811-1871), presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, acompanyat del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i amb la presència de nombrosos assistents.

No sóc escriptor, però sí que he dedicat anys de la meua vida a viure la pastoral des de la vida parroquial. Heus ací que vull oferir la meua humil col·laboració a unes preguntes que se'm presentaren quan vaig saber que durant l'any 1845, arribat de l'exili i ubicat a la ciutat de Barcelona, fou el P. Tous col·laborador o beneficiat de la basílica, amb l'esperit i el carisma propis d'aquell moment, i amb una referència a la societat i la Barcelona d'avui.

Un passat que enfortí la seva vocació religiosa

El P. Tous nasqué a Igualada el 31 de març del 1811. Decidí abraçar la comunitat caputxina amb el nom de Fra Josep d'Igualada, i en va viure el seu propi carisma. Fou ordenat prevere el 24 de maig del 1834. Expulsat del seu convent de Barcelona durant la revolució del 1835 fou empresonat a Les Drassanes i a Montjuïc. Foren aquests uns anys convulsius per a les comunitats de vida religiosa, promoguts pel govern de Mendizábal. Poc després emigrà a França i a Itàlia. Fra Valentí Serra ens ho descriu des de les seves reflexions al *Full Dominical*: «En aquest temps el P. Tous fou fidel i perseverant, bo i mantenint la fe i la confiança en Déu.»

La seva formació de predicador segons el carisma de la comunitat caputxina de Santa Madrona el portaren a una millor fidelitat al Senyor. Forjat per les proves de la vida, el feren fort en la vocació i en la fidelitat a l'Església i a l'esperit franciscà. Tot això va fer d'ell un predicador sincer i un testimoni fidel en aquells moments socials i religiosos difícils els quals va haver d'afrontar.

Les persones de talla espiritual són aquelles que les proves de la vida del passat les preparen a donar resposta al moment present i en fan uns homes d'autèntica capacitat espiritual. El passat de cada persona, viscut des de la fidelitat i la perseverança, fa possible construir un present ric en vida apostòlica.

El carisma del P. Tous, home bo i fidel, el portà a viure des del silenci i des de les nits de les proves «l'avui» de la seva vida. El passat resta en els records, però el present s'enforteix gràcies a un passat viscut amb valentia.

Heus ací que l'Església, avui sobretot, necessita persones les quals del passat en facin present autèntic, i afrontin l'ara i l'aquí de la història. Heus ací que, en tornar de l'exili, el P. Tous decidí viure a la ciutat de Barcelona, i afrontar amb enteresa aquell present que l'esperava:

La beatificació del P. Tous serà retransmesa en directe per Ràdio Estel el diumenge 25 d'abril a partir de les 10.

la vida de predicador i la vida pastoral de missió.

El retorn de l'exili (1844-1845) i la vida pastoral d'avui

Em voldria fixar en aquest any, el qual el P. Tous fou col·laborador de la parròquia de Santa Maria, i amb el corresponent nomenament d'adscrit o beneficiat. El barri de la Ribera i alguns dels seus carrers i edificis —Princesa, Carders, Capella de Marcús, Montcada i Tantarantana...— foren el recorregut de la vida pastoral del futur fundador. En el núm. 4 d'aquest darrer carrer el P. Tous s'hi allotjà, i de segur que moltes vegades deuria fer el recorregut fins a Santa Maria del Mar. Les predicacions quaresmals que s'organitzaven durant l'Advent i la Quaresma d'aquell temps van fer que la comunitat de beneficiats de Santa Maria col·laborés en l'esplendor d'algunes de les festes caputxines.

No fa gaires dies, vaig fer el recorregut a peu des del carrer Tantarantana fins a Santa Maria del Mar. La vida d'aquell temps devia ser molt diferent a la d'ara. Però també és veritat que els sants tenen la sort d'encarnar-se en la història del seu temps. El P. Tous ho fou per al segle XIX. Com intentaria viure l'avui del nostre barri en el context del segle XXI? Crec que hi ha una resposta que ajuda a fer-ne un disseny vàlid per als temps presents.

Santa Maria del Mar i el seu barri han canviat, però les seves arrels no es perden. Heus ací uns trets pastorals d'avui que el P. Tous afrontaria avui viscuts amb valentia i santedat, i que continuen sent autèntica resposta evangelitzadora en el moment present de la societat i de l'Església.

Ell ho va aprendre de l'escola caputxina de Santa Madrona. Avui és urgent un estil de predicació des de la dimensió i espiritualitat bíbliques, amb un treball constant i realitzat

amb gran ardor. Treball que és un dels grans objectius de la nostra Església i sobretot aquí a Catalunya. La nostra vida pastoral cal que se centri en una espiritualitat de predicació bíblica i oferir a la nostra gent espais i celebracions perquè la vida de l'evangeli i l'estudi de la Bíblia esdevinguin un repte a proposar. El P. Tous, si visqués a l'albada del segle XXI, s'adonaria de la poca formació que tots plegats estem constatant, i intensificaria el carisma de predicador, en sintonia amb la societat d'avui.

El pare Tous era un home que sabia llegir des de la fe i la pregària la realitat social del segle XIX a Barcelona i donar-hi respostes creïbles. Això ens esperona a saber llegir des de la vida diària la realitat social dels nostres barris i ciutats. Un d'ells, el barri de la Ribera, les seves cases i associacions on ell es va allotjar, de segur que foren «el llibre vivent» on ell va aprendre a conèixer persones amb la pròpia configuració social. I encara més: si el pare Tous visqués avui crec que sabria llegir els esdeveniments des d'una lectura creient de la realitat. La nostra immigració, els diferents col·lectius que fan dels nostres barris nous conjunts multiculturals, les escoles on diferents cultures conviuen, i també la pobresa de moltes famílies nouvingudes són «el llibre viu» on els sants saben respondre a la voluntat de Déu avui.

El P. Tous fou un home de bondat i de misericòrdia. És un dels carismes que l'Església més necessitava a mitjans del segle XIX. Els carrers que recorria feien d'ell un home interessat per la vida de la gent. I de segur que no els devia recórrer a corre-cuita.

També avui la nostra gent demana pastors i predicadors propers als seus problemes. Potser caldria viure el carisma de molts sants; «els claustres d'avui

també continuen sent els carrers». La seva vida anònima demana proximitat, i la seva proximitat fa que l'evangelització esdevingui un fet i la missió, un programa de vida.

Els carrers del barri de la Ribera demanen «imaginació pastoral». L'acolliment de les persones, la preocupació pels seus problemes i necessitats, la paciència pastoral que tot això demana, la recerca de tot el que està a les nostres mans per estimar la nostra gent d'una manera humana... Quantes actituds la nostra gent demana per poder descobrir el missatge de Jesús. La bondat i la misericòrdia són avui virtuts molt importants per estructurar una veritable vida pastoral. El carisma franciscà del P. Tous, un home de pau i de bé, és un dels valors apostòlics que demanen aquells conjunts humans que cerquen sentit a la vida. I això també aplicat a la vida dels infants i dels joves. Tots hem d'aprendre d'ell i proposar la formació a les generacions joves i a les comunitats parroquials.

Un home d'esperit missioner

Ell es decidí a ser fundador: la congregació de les Gnes. Caputxines de la Mare del Diví Pastor. Ell, obert i creatiu davant les necessitats urgents de l'Església del segle XIX, hi va donar resposta obrint nous camins.

Cal, avui sobretot, obrir dimensions d'autèntica missió a la nostra gent que demana «una paraula d'esperança i de llum» a la seva vida. El tancament porta a resultats estèrils. Una vida missionera porta sempre a una experiència vital amb Jesús i el seu Evangeli. La Barcelona d'avui és país de missió. El P. Tous, si visqués amb nosaltres, faria realitat des del seu carisma aquests pilars de la nova evangelització: la predicació, la pobresa i el treball amb els immigrants, els infants i els joves, i tot viscut des d'un esperit missioner.

Crec que tot això respon al projecte del Pla Pastoral de la nostra arxidiòcesi de Barcelona, el qual tan sols es pot fer des de testimonis creïbles de vides lliurades, d'homes i dones de pau i de bé.

RESIDÈNCIA UNIVERSITÀRIA FEMENINA ISABEL LARRAÑAGA

- Habitacions individuals amb bany complet, telèfon i accés a Internet.
- Sala de televisió, vídeo i DVD, amb aire condicionat.
- Biblioteca, sala de treball i lectura.
- Bugaderia, gimnàs i cuina pròpia de qualitat.
- Capella.
- Jardí i terrasses enjardinades.

Situada al costat de l'estació de Tres Torres dels Ferrocarrils de la Generalitat i a prop de la zona universitària de Diagonal, IQS, Esade, Abat Oliba, UIC, etc.

Via Augusta, 289 - 08017 Barcelona
Tel. 932 032 362
www.residenciamadreisabel.org

J.M. Bonet

VITRALLS des de 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

E-mail: info@vitrallsbonet.com
www.vitrallsbonet.com

Homenatge a Josep Urdeix

L'Aula Magna del Seminari Conciliar es va omplir de gent que va voler palesar el seu afecte pel diaca

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

El dilluns 12 d'abril l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir un acte molt entranyable. Persones molt diverses s'hi van aplegar amb un mateix objectiu: participar en un sentit homenatge al diaca Josep Urdeix Dordal amb motiu dels seus 70 anys.

Les veus espontànies dels néts més menuts de Mn. Urdeix —en té set en total— es barrejaven de tant en tant amb els discursos més solemnes dels qui van ser els encarregats de fer un elogi públic de la seva trajectòria al servei de l'Església, de la cultura i del país, molt especialment en el camp

de la litúrgia. Era un reflex del que és la vida dels diaques permanents, que viuen al servei de l'Església però molt especialment i en primer lloc al servei de la vocació primera al matrimoni i a la família.

D'aquí que el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir l'acte, donés les gràcies públicament a Mn. Urdeix per la feina feta al servei de la litúrgia, per la fidelitat a l'Església i als bisbes que ha servit al llarg dels anys, però també a la seva esposa, Carme, i a les seves tres filles.

Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, també es va adreçar als familiars per agrair-los la seva complicitat, la seva companyia, el seu acompanyament. «Vosaltres», va

Església a Catalunya

dir Mons. Pere Tena, «que heu viscut i sofert aquest ministeri fet de joia, però també de neguit, de renúncia i de tribulació...».

Així, doncs, en el seu homenatge, Mn. Urdeix va aconseguir aplegar aquell matí d'un dilluns feiner persones molt diverses. Hi havia bisbes (el mateix cardenal Lluís Martínez Sistach, l'arquebisbe Joan Enric Vives i els bisbes emèrits Carles Soler i Pere Tena), hi havia preveres i diaques, i especialment hi havia molts laics, entre els quals familiars i amics de la infantesa.

Amb la seva presència, totes aquestes persones feien palesa l'admiració per la seva intensíssima formació cultural; pel seu treball com a crític teatral en mitjans com *El Correo Catalán*, *El Ciervo* o *Foc Nou*; pel seu servei a l'Església com a diaca permanent; i per tota la trajectòria al servei de la litúrgia, «centre i aliment de la seva vida cristiana», tal com va dir Mons. Pere Tena.

Va ser el bisbe Pere Tena l'encarregat d'esbossar la personalitat polifacètica de Mn. Urdeix, amb qui l'uneixen anys de treball en la pastoral litúrgica i una profunda amistat. Va destacar la seva presència permanent i incontestable a l'interior del Centre de Pastoral Litúrgica (CPL), del qual va ser president; va recordar que havia estat secretari del III Congrés Litúrgic de Montserrat i es va referir a la seva ordenació diaconal, el març del 1981, quan el cardenal Narcís Jubany li va encarregar la cura de les celebracions diocesanes més rellevants com les ordenacions o la missa crismal.

De la seva banda, Jaume González Padrós, vicedirector de l'Institut Superior de Litúrgia, va aprofundir en la vessant de Mn. Urdeix com a director de la col·lecció d'estudi i documentació litúrgica Cuadernos Phase, que amb els

seus 133 títols editats fins avui és «la millor col·lecció de les publicades al CPL tant per continguts com per utilitat».

Però més enllà del seu bagatge litúrgic i cultural, totes les persones aplegades a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona feien palès quin és el tarannà de Mn. Urdeix: un home amable i atent, acollidor i sincer, culte i gentil, sensible i afectuós.

Amb la seva llarga barba tan característica que a molts fa pensar en la figura de Ramón María del Valle-Inclán, Mn. Josep Urdeix, fill del barri d'Horta de Barcelona, és per damunt de tot un home bo i un diaca que viu molt fidelment la seva vocació de servidor de Crist i de l'Església.

L'elogi de la litúrgia que va fer l'homenatjat en forma de benaurances va ser correspost amb un sincer i prolongat aplaudiment per tots els amics i amigues que, al final de l'acte, van voler saludar-lo personalment i afectuosament.

En declaracions a *Catalunya Cristiana*, mitjà amb el qual Mn. Urdeix col·labora sempre que li ho demanem, va dir que malgrat els 70 anys ell no es jubilarà mai —«anirem fent el que puguem fins que Nostre Senyor així ho disposi»— i va confessar que si bé és veritat que la seva trajectòria sempre ha destacat pel treball en el camp de la pastoral litúrgica, «en les velleses acabes estimant detalls que abans no havies estimat».

En aquest sentit, va dir, una de les seves preocupacions actuals és «què hem de fer amb les rubriques, fins a quin punt les hem de tenir presents, les hem de mirar i les hem d'estimar, sense casar-nos-hi». I va acabar amb una recomanació: «Hem d'esmerçar tots els esforços perquè el salteri sigui el llibre que tot cristià porti a la butxaca.»

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriviu-vos-hi per 117€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- ☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de 117€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 58,50€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Per Sant Jordi vine a l'estand de CatalunyaCristiana i RàdioEstel

(Rambla Catalunya 115, de Barcelona)

Emporta't la teva rosa*

Segueix la programació en directe de RàdioEstel al llarg de tota la diada amb **El Primer Cafè de RàdioEstel, Mirades, Especial Sardanes, A peu de carrer, De cap i de nou, Projectes** i amb entrevistes a autors de renom

I de 10 a 13 h i de 16 a 19 h trobaràs al nostre estand firmant llibres:

Josep M. Martí i Bonet (*La catedral de Barcelona. Història i històries. 5 minuts a Ràdio Estel*)

Victòria Molins (*Mirades. Des de la «Finestra a la vida»*)

Ignasi Miranda (*Pregàries de tu a tu. Cicle C*)

Josep M. Ballarín (*Què pensa Josep M. Ballarín*)

Cecília Aranés (*Cosas de la vida*)

Pilarín Bayés (*Punyeta!*)

Francesc Nicolau (*La intimitat de la matèria*)

Carme Catà (*Remor de silencis i Poesies per a tu*)

SANT JORDI
2010

Per saber els horaris concrets,
podeu consultar la pàgina web
www.radioestel.cat o trucar al
Club+amics: tel. 93 409 27 00

*Als qui ens envieu per sms el vostre «pensament de Sant Jordi» al 25626 amb la paraula Estel, un espai i el vostre pensament (preu del missatge: 30 cèntims).

*Als qui us feu subscriptors de CatalunyaCristiana i/o socis del Club+amics

*Als subscriptors de CatalunyaCristiana que ens porteu un nou subscriptor

*Als socis del Club+amics que ens porteu un nou soci

Terrassa

El Moviment Cristià de Joves homenatja els seus fundadors

Redacció

Terrassa

Les emblemàtiques esglésies de Sant Pere de Terrassa van acollir l'11 d'abril passat la I Trobada diocesana del Moviment Cristià de Joves del bisbat de Terrassa. Presidits pel bisbe de la diòcesi, Mons. Josep Àngel Saiz, més d'un centenar de persones es van aplegar per agrair els onze anys d'existència com a moviment conjunt amb la diòcesi de Barcelona i per aquest primer any com a moviment del bisbat egarenc.

L'associació anomenada Moviment Cristià de Joves (MCJ) va néixer el 1997 a l'arxidiòcesi de Barcelona com a resposta a la realitat de la Pastoral Juvenil amb el desig de, seguint els principis de l'Acció Catòlica general, oferir als grups de joves presents a les parròquies un marc de creixement en la vida cristiana i eclesial en compromís de fe. L'experiència en la història de l'Església demostra que un carisma fundacional difícilment sobreviu si no s'institucionalitza d'alguna manera mitjançant aquella estructura adient que possibiliti la seva continuïtat posterior i la pertinença a la realitat eclesial. En definitiva, no es tractava tant de crear una normativa com de garantir la dimensió comunitària de la fe i de testimoniar-la en

l'àmbit eclesial i social concrets en què viuen els joves. El desig d'estar al servei de l'Esperit del Crist ha comportat sempre per a l'MCJ l'aprovació i el reconeixement dels bisbes, en qualitat de pastors, que fa possible «viure aquella comunió que articula en la unitat tots els membres del cos de Crist, l'Església». Actualment el moviment ha demanat ja l'aprovació dels seus estatuts a l'arquebisbat de Barcelona i al bisbat de Terrassa, d'acord amb el document base de l'MCJ, que desenvolupa i expressa l'ideari espiritual i cristià del nostre Moviment. Des de l'any passat, doncs,

es parla de l'MCJ Barcelona i l'MCJ Terrassa, encara que a totes dues realitats els uneix una història, un ideari i un apostolat comú.

En aquest context es va celebrar recentment la I Trobada diocesana de l'MCJ Terrassa, on es va tenir un record per alguns dels iniciadors del moviment que ja han mort i se'ls va fer un homenatge especial: Mn. Francesc Cima, fill de Terrassa i gran promotor dels moviments juvenils a la ciutat, Mn. Ferret, que durant anys va ser rector de Ca n'Anglada, i Rosa Deulofeu, iniciadora i gran promotora del moviment.

Després d'aquest emotiu homenatge, la germana Glenda va oferir un breu concert-testimoni en el decurs del qual va estrenar la cançó composta especialment amb motiu de l'Aplec de l'Esperit, tindrà lloc el proper 22 de maig a la ciutat de Terrassa. Com a colofó a la jornada, es van celebrar les vespres presidides pel bisbe Josep Àngel Saiz i van renovar el seu compromís com a militants del moviment els joves que van fer aquest pas anys enrere. També van iniciar el seu procés de preparació per a la militància cristiana de l'MCJ a Terrassa set nous membres.

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat

www.claret.cat

*claret

JOSÉ MORATIEL
El silenci,
company de camí

Cent espurnes de silenci nascudes del cor generós de **José Moratiel**, iniciador de l'Escola del Silenci. Textos que ens ajudaran a descobrir el camí que ens condueix vers la font que pot sadollar la nostra set de plenitud.

Presentació de **sor Lucía Caram**.

Inclou un CD amb tots els textos del llibre en format MP3, llegits per la **Gna. Vinyet Estalella** al programa «Punt de trobada» de la Cadena SER.

216 pàg. 14,95 €

Joan Carreres i Péra
Jacint Verdaguer:
Caritat

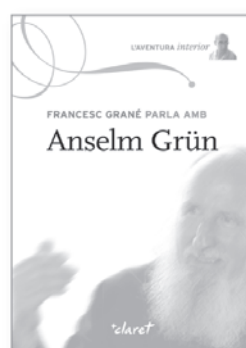
Un ampli estudi de l'especialista Joan Carreres acompanya els poemes d'un recull que ens mostra Mossèn Cinto en la seva vessant més humana, generosa i solidària.

21 x 29,5 cm. 130 pàg. 17,95 €

Francesc Grané parla
amb Anselm Grün

Per què parlar de vida interior, avui? Quina és la funció de l'espiritualitat cristiana en un context on l'espiritualitat comença a estar de moda? El periodista Francesc Grané en parla amb un dels autors més llegits en l'actualitat.

50 pàg. 7,95 €

Sefa Amell
Crits de dolor...
no els sentiu?

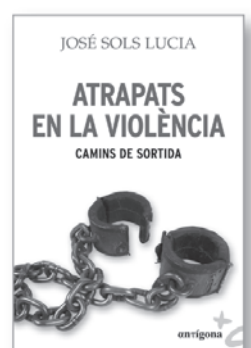
L'autora desgrana històries de dones en relació amb altres dones i sobretot amb els homes. I es revolta contra aquells relats bíblics on es defensa la «guerra santa» i la violència contra les dones.

184 pàg. 12,90 €

José Sols Lucia
Atrapats
en la violència

«Quan les pel·lícules de distracció estan plenes de sang i de morts, quan els nostres fills es cremen les pestanyes amb els videojocs violents, quan sembla normal resoldre els conflictes internacionals amb la llei del més fort, llavors ens trobem immersos en la cultura de la violència.»

104 pàg. 13,00 €

José Antonio Pagola
Jesús
Aproximació històrica

«No conec cap autor modern que hagi destacat amb la força amb què ho fa Pagola el caràcter evangèlic de Jesús...» (Xabier Pikaza)

Tercera edició. 660 pàg. 25 €

Sant Jordi a la Llibreria Claret

Visiteu-nos a la Llibreria (Llúria, 5) o a les parades de Plaça Urquinaona i de Rambla de Catalunya, 40

Podeu consultar les activitats de la Llibreria a la nostra pàgina web: www.claret.cat

Roger de Llúria, 5 – 08010 Barcelona

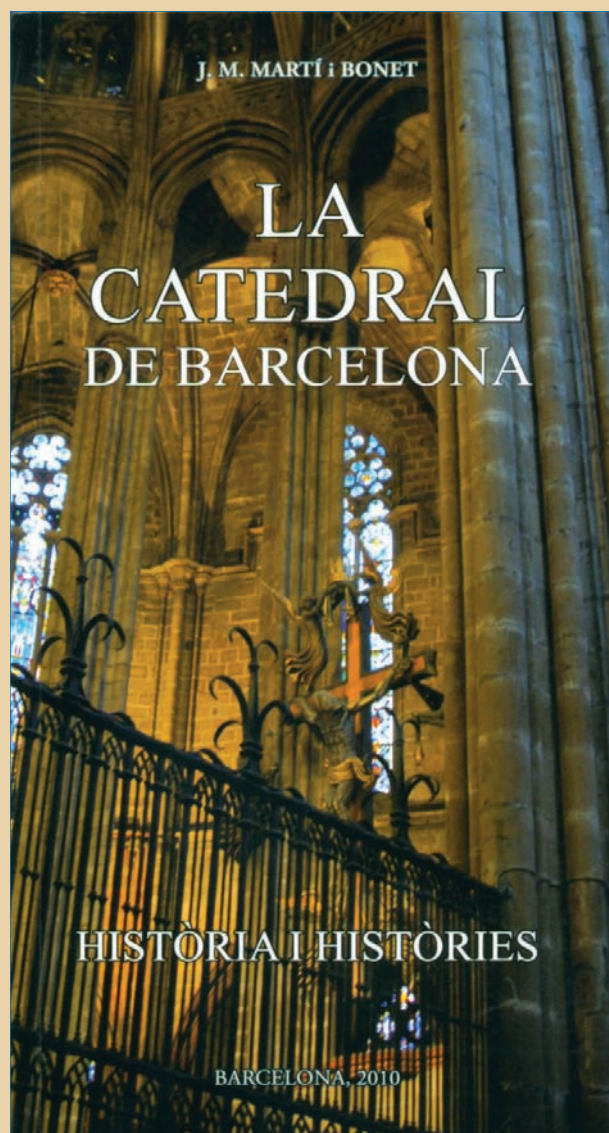
Descubreix els
nous espais

HAPPY BOOKS

LA FORMIGA D'OR

EXPERTS EN LLIBRES

Català-Castellà

Preu: 15 €

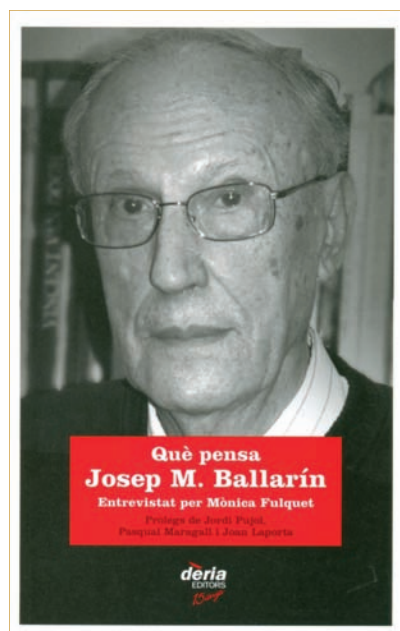
NOVETAT. Història ben documentada
i amb històries i anècdotes simpàtiques.

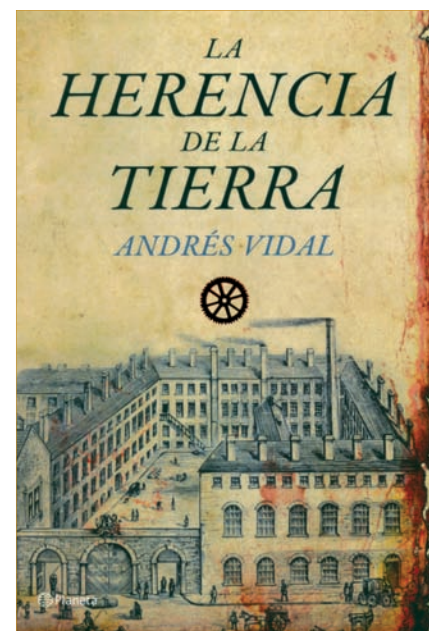
Preu: 22 €

Preu: 20 €

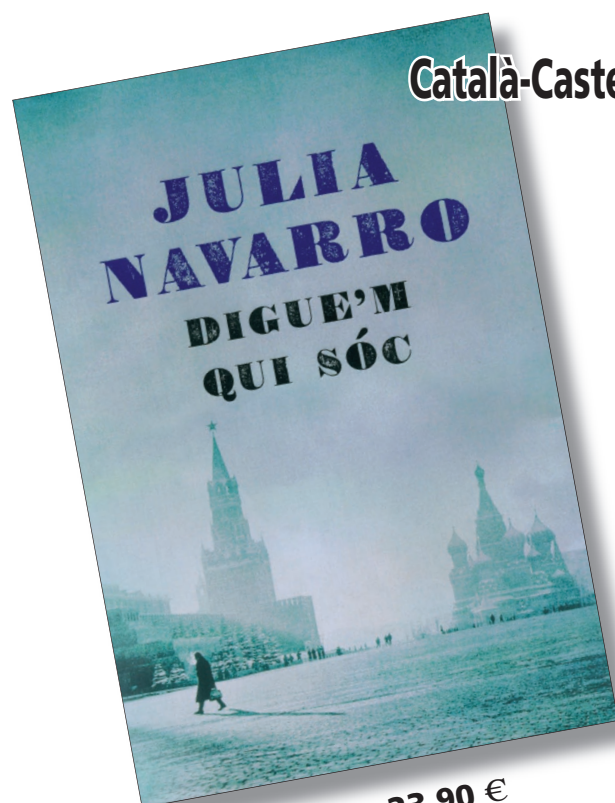

Preu: 15 €

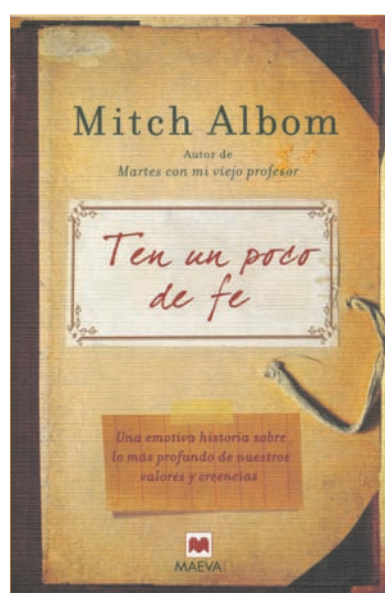

Preu: 20,90 €

Català-Castellà

Preu: 23,90 €

Preu: 18 €

Preu: 20 €

Dia del Llibre: 10% de descompte

Us esperem a:

I a les nostres parades del carrer

BARCELONA

Pelai, 20
Tel. 933 170 768

LA FORMIGA D'OR
Portal de l'Àngel, 5
Duc, 12
Tel. 933 023 942

BOTIGA
DE LA CATEDRAL
Claustre de la Catedral
Tel. 932 684 002

Solsona

Inauguració del Jubileu del Sant Dubte d'Ivorra

L'arquebisbe Lluís Ladaria presideix una missa solemne amb la majoria de l'episcopat català

Redacció Ivorra

El diumenge 11 d'abril, més d'un miler de persones es van congregar al santuari del Sant Dubte d'Ivorra per celebrar l'inici del Jubileu. Aquest Any Jubilar ha estat concedit pel Sant Pare Benet XVI amb motiu del Mil·lenari del Miracle eucarístic ocorregut a la vila d'Ivorra.

La celebració va començar a les 6 de la tarda amb la processó d'entrada al santuari i les pregàries d'inici del Jubileu. Va presidir l'eucaristia l'arquebisbe secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, Mons. Lluís Ladaria, acompanyat del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra. Hi van assistir bona part dels bisbes de Catalunya: Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona; Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe, bisbe d'Urgell; Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic; Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona; Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat.

La solemne eucaristia va ser concelebrada per Mn. Fermí Manteca, rector de la parròquia d'Ivorra, i per una setantena de preveres provinents de diferents llocs del bisbat i també de fora, acompanyats per diaques i alguns seminaristes. En l'homilia, Mons. Ladaria va fer referència a la incredulitat i a

l'acte de fe de l'apòstol Tomàs, al qual es referia l'evangeli del diumenge II de Pasqua. També va recordar el miracle eucarístic esdevingut fa mil anys en aquell indret i la necessitat de considerar l'eucaristia com l'adhesió personal de cada fidel amb Jesús ressuscitat, mitjançant un profund acte de fe.

Els assistents van seguir amb molta atenció tota la cerimònia, tant els que van poder entrar dins el santuari com els centenars de fidels que van asseure's fora del temple i van seguir la celebració per un sistema de megafonia. En acabar la celebració, els fidels van poder entrar al santuari per venerar les relíquies mentre es cantaven els goigs del Sant Dubte d'Ivorra.

Després, tothom va reunir-se a l'esplanada del costat del temple per compartir un berenar i una estona de conversa, tot comentant, amb alegria i admiració, el gran esdeveniment que acabaven de celebrar, i agraïnt als viatants d'Ivorra l'esforç de preparació de la jornada, les obres materials al temple i a les dependències del santuari fetes amb l'ajuda de tots i la bona organització de l'acte per part de la comissió.

Conferència prèvia de Mons. Ladaria

Com a prèvia a la gran inauguració de l'Any Jubilar del Sant Dubte

DUES EMPRESES, DUES GENERACIONS
UN SOL SERVEI

RIFER

ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

US DESITJA UN BON SANT JORDI!

NOVA ADREÇA I TELEFON :

C/ Canonge Dorca 37
Tel. 972.22.01.55
17005 Girona
www.rifersl.com

C/ Llull nº321 Edifici Cinc 22@
Tel. 93.311.72.01
08019 Barcelona
info@rocafer.com

Delegació Terrassa
Tel. Mòbil: 616.90.90.01
Terrassa

LLOGUERS - ALQUILERES - LOCATIONS - RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al ilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

d'Ivorra, el dia 10 d'abril, a la sala dels Sants Màrtirs del Palau Episcopal de Solsona, Mons. Lluís Ladaria, arquebisbe secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va oferir una interessant conferència sobre el tema *Crist, únic Salvador de la humanitat*. Aquesta xerrada tancava el cicle de conferències que l'Escola de Formació de Laics ha ofert amb motiu del seu 10è aniversari.

Amb l'assistència d'unes setanta persones, Joan Novell, director de l'escola, va presentar l'acte. Tot seguit, el bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria, va fer la presentació de l'arquebisbe mallorquí. El P. Ladaria, jesuïta, nascut a Manacor, va saludar, primerament, els joves preveres que van ser alumnes seus quan estudiaven a Roma i va agrair la invitació al bisbe de Solsona a participar en els actes del Mil·lenari d'Ivorra.

Les afirmacions fonamentals de la ponència de Mons. Ladaria van ser les següents: hi ha una veritat inicial que Déu va crear el món amb la finalitat que tots els homes fossin salvats per mitjà de Jesucrist. En conseqüència, va remarcar que la salvació de Déu és per a tots els homes, tant creients com no creients, però, per part dels homes, hi ha la necessitat d'una resposta: acceptar lliurament la fe en Jesucrist. Conegut el disseny salvador de Déu, els cristians tenen l'obligació i la responsabilitat de fer conèixer Jesucrist a tothom.

En acabar, va arribar el torn de preguntes per part dels assistents que va ser molt enriquidor ja que moltes de les persones que hi havia a la sala,

tant preveres com laics, van plantejar algunes objeccions que Mons. Ladaria va respondre amb claredat i precisió.

Finalitzada la conferència, es va celebrar l'eucaristia a la capella de la Mare de Déu del Claustre de la catedral, presidida per Mons. Lluís Ladaria, acompanyat pel bisbe diocesà i altres preveres que havien assistit a la conferència. A primera hora de la tarda va tenir lloc un dinar al Seminari diocesà al qual estaven convidats tots els sacerdots de la diòcesi, com un acte propi

de l'Any Sacerdotal. En acabar el dinar hi va haver una estona de conversa i diàleg amb els sacerdots presents, parlant d'alguns temes d'actualitat en la vida de l'Església. Mons. Ladaria

va donar respostes molt interessants des de l'àmplia perspectiva que li proporciona el seu càrrec d'arquebisbe secretari de la Congregació romana per a la Doctrina de la Fe.

Diada de Sant Jordi

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

7^a
edición

En el día del homenaje al amor por excelencia en Catalunya, *Ayuda a la Iglesia Necesitada* añade al intercambio de rosas y libros, el sentimiento de la fraternidad y la comunión espiritual con las personas que sufren.

Regala a tus seres queridos
"Dios llora en la tierra"
(del P. Werenfried van Straaten),
un homenaje al Amor y a la Fraternidad

Llámanos al 93 237 37 63 y te lo enviaremos a ti o a la persona a quien desees regalárselo. O adquiérela el 23 de abril en nuestras oficinas (c/ Lluís Antúnez 24, 2º2ª), en horario de mañana, o durante todo el día, en el stand de Catalunya Cristiana (a la altura de Rambla Catalunya 115).

Donativo 12 €
(gastos de envío no incluidos)

**No hi ha
gairees
noies de
tretze anys
acusades
d'assassinat.**

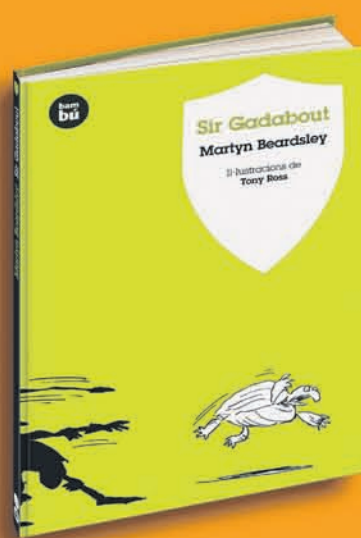

**La veritable confessió
de Charlotte Doyle**
Avi

«No hi ha gaires noies de tretze anys acusades d'assassinat, jutjades i declarades culpables. Jo en vaig ser una. I la meua història, tot i haver passat força anys enrere, té prou valor per ser explicada. Alerta, però: si les idees fortes i l'acció us ofenen, no la llegiu. Jo intentaré explicar la veritat, tal com la vaig viure....»

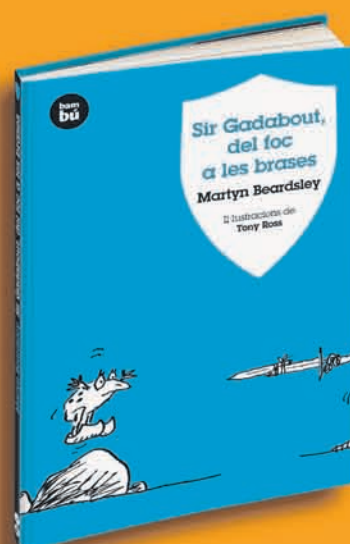

**Sir Gadabout,
el Pitjor Cavaller
del Món...**

Sir Gadabout
Martin Beardsley

Coneix Sir Gadabout, el Pitjor Cavaller del Món... El rei Artús i els cavallers de la Taula Rodona. Quan la bella reina Ginebra desapareix, Sir Gadabout inicia una recerca per rescatar-la, embarcant-se en un seguit de catastròfiques aventures! No te les perdis! No pararàs de riure!
«Un conte dahlesc (amb bromes per a adults i tot).»
Diari *Independent on Sunday*.

**Sir Gadabout,
del foc a les brases**
Martin Beardsley

Coneix Sir Gadabout, el Pitjor Cavaller del Món... El rei Artús i els cavallers de la Taula Rodona. Quan roben l'Excalibur, Sir Gadabout, amb els seus companys, va a la recerca de Sir Ruyard el Ranci. Hauran de fer front a molts perills si volen tornar l'espasa al seu rei.

**Vranek,
un vell
matemàtic
que odia
els nens.**

**Atenció! En Vranek
sembla del tot
inofensiu!**
Christine Nöstlinger

La Leonore, Lele per a tothom, forma part d'un club d'amics. A casa seva lloguen una habitació al professor Vranek, un vell matemàtic que odia els nens. Un dia, la Lele descobreix que en Vranek té un pla per domesticar els nens. La colla no es queda amb els braços plegats i fa l'impossible per denunciar les intencions del professor.

«Signes dels temps»: 1.000 programes

El 25 d'abril s'emeta un programa especial sobre els 24 anys d'història de l'espai religiós de TVC

Samuel Gutiérrez
Sant Joan Despí

Poques vegades en l'actual graella televisiva, tan influïda per les audiències i pels criteris del pensament líquid, un programa aconsegueix mantenir-se durant 24 anys ininterrompudament en antena. És el cas de *Signes dels temps*, l'espai religiós de Televisió de Catalunya, que el pròxim 25 d'abril emetrà el seu programa número 1.000. «Treballar en un espai televisiu que té 24 anys d'història és una cosa poc habitual —afirma Francesc Rosaura, actual director— i, per tant, suposa una gran responsabilitat professional. El fet d'arribar al programa número 1.000 és viscut per tot l'equip amb una gran il·lusió.»

Per celebrar-ho, *Signes dels temps* emet aquest diumenge un especial on es recordarà alguns dels personatges més significatius que han passat pel programa durant aquestes 1.000 edicions: Narcís Jubany, Genoveva Masip, Cassià M. Just, Pere Casaldàliga, Abbé Pierre, Helder Câmara, Chiara Lubich, Anselm Grün, Roger Schutz o Cristina Kaufmann. També s'inclourà un resum de les notícies religioses més destacades d'aquests 24 anys, així com un petit homenatge als presentadors i col·laboradors que han format part de l'equip de *Signes dels temps* durant tot aquest temps. «Des del primer moment —recorda Rosaura—, el programa ha estat un projecte col·lectiu que pretenia obrir a la televisió pública de Catalunya una finestra a la informació de l'Església catòlica.»

Fruit d'un acord entre la Conferència Episcopal Tarraconense i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, l'any 1986 es va estrenar a TVC el primer espai pròpiament religiós impulsat des de l'Església catòlica amb el títol *Temps d'esperança*. Eren les primeres passes del que pocs mesos després, sota la direcció de Fèlix Benito, esdevindria *Signes dels temps*, nom que ha perdurat fins ara. «La popular expressió del Concili Vaticà II —explica l'actual director— ha volgut sempre posar de manifest la nostra voluntat d'estar atents a allò que passa al món per explicar-ho i donar-hi una visió cristiana.» El fet que el programa s'hagi mantingut tant de temps a la graella de TVC és «un signe que el cristianisme continua interessant a molta gent». «Tot i viure en una societat cada vegada més secularitzada —aclareix Rosaura—, la realitat és que hi ha milers de catalans i catalanes que cada setmana volen veure un programa que parla de fe i religió.»

Al llarg d'aquests 24 anys de presència continuada en antena, *Signes dels temps* ha estat testimoni d'excepció de grans esdeveniments religiosos, com ara les celebracions del Mil·lenari

Francesc Rosaura, actual director.

de Catalunya (1988), el Concili Català (1995), els 50 anys de l'entronització de la Moreneta (1997), la Trobada Europea de Taizé (2000), el Parlament de les Religions del Món (2004) o la mort de Joan Pau II i l'elecció de Benet XVI (2005). «Personalment —afegeix Francesc Rosaura— em sento també molt orgullós de la felicitació en català que Benet XVI va dirigir al nostre programa l'any 2006 amb motiu del 20è aniversari del programa.»

Tot i que *Signes dels temps* no ha estat mai un programa d'audiències massives, sí que ha aconseguit fidelitzar un públic que actualment es troba al voltant dels 30.000 espectadors setmanals. A més de certes limitacions pressupostàries, una de les dificultats a l'hora de fer el salt quantitatiu, a part de l'instable context actual, és la dolenta ubicació del programa en la graella, ja que s'ha emès majoritàriament a primera hora del matí o molt tard a la nit. Malgrat tot, l'equip del programa es troba ben integrat en l'estructura de la cadena i es considera ben valorat per l'actual direcció. Francesc Rosaura reconeix que fins i tot «col·laborem en te-

mes religiosos amb altres programes i amb els serveis informatius».

L'espai religiós de TVC, que ha esdevingut un dels més veterans de la cadena, manté avui, 24 anys després, el seu objectiu original de ser un programa d'entrevistes i reportatges sobre la vida de l'Església catòlica. «És un espai plural —precisa l'actual director—, fet des d'una gran llibertat, que dona veu a tots els grups i moviments, i també ofereix informacions ecumèniques i interreligioses.» Entre els reptes de futur hi ha la consolidació de l'audiència tenint en compte un escenari de la Televisió Digital Terrestre, que ha mul-

L'espai ha estat testimoni de 24 anys de vida eclesial a Catalunya.

tiplicat per quatre l'oferta televisiva. A nivell informatiu, un dels grans reptes a curt termini de *Signes dels temps* és fer una bona cobertura de la visita que Benet XVI farà a Barcelona el pròxim 7 de novembre.

L'equip del programa està format per Francesc Rosaura a la direcció i pre-

sentació; Fede Rovira, Maria Eugènia Pujalà i Carme Charles a la realització; Montse Canals i Anna Simó a la producció, i Eulàlia Tort i Montserrat Esteve a la redacció. Actualment s'emeta cada diumenge a les 9 del matí per TV3. També es pot visualitzar a través de www.tv3.cat.

FRANCESC A. PICAS

Festa de Sant Jordi. Novetat.

SÍNTESI HISTÒRICA DEL TRIENNI 1936-1939

i suplement.

(Persecució religiosa – Guerra civil – Pau – Estudi polític actual)

EL SANTCRIST DE LA COÇA (Llegenda de Pedraforca)

Pròxima edició – maig 2010 – Un llibre inèdit

L'HEROICA DONA CATALANA
DURANT LA PERSECUCIÓ RELIGIOSA A CATALUNYA
(homenatge a la dona catalana)

Altres llibres de l'autor
(Premi Martirial 2006 – Creu de Sant Jordi
teatre nadalenc)

—HISTÒRIA DE LA PERSECUCIÓ RELIGIOSA A CATALUNYA
(edició il·lustrada)

—LES LLÀGRIMES DEL CARDENAL VIDAL I BARRAQUER

—ENTRE L'ANGOIXA I L'ESPERANÇA (obra de teatre)

—LA FLOR DE NADAL (ELS PASTORETS DE L'AMETLLA)

—MOSSÈN JACINT VERDAGUER (poeta de Maria i de la fe del poble català)

—EL TÈXTIL A CATALUNYA – història de la indústria tèxtil

DIPÒSIT I VENDA: Llibreria Balmes – Duran i Bas, 11 - Barcelona
Telèfon 933 179 443
i a les principals llibreries.

Promotor: PIVESA – Apartat 21 – 17700 La Jonquera
tel. 973 554 117 – e-mail: pivesa@picasviaeuropa.com

«La Mare de Déu em va obrir els ulls perquè la meva pintura expressés realitats divines»

La pintora Julia Ruiz-Sequeira exposa actualment obres sobre la Mare de Déu de Lourdes a la Pia Almoïna de Barcelona

Samuel Gutiérrez

En el marc de l'exposició «Lourdes, cent anys d'hospitalitat», el Museu de la Pia Almoïna de Barcelona acull per primera vegada a les seves instal·lacions unes quantes obres marianes de la pintora i gravadora Julia Ruiz-Sequeira (Càceres, 1954), la trajectòria artística de la qual s'ha vist molt influïda en els darrers anys pels pelegrinatges al santuari francès de Lourdes. Allà ha redescobert una crida personal a plasmar explícitament a través de l'art les realitats divines. Les figures de Jesucrist i de Maria han passat a ser els pilars de la seva obra, la qual cosa, de vegades, li ha valgut el rebuig de col·lectius o entitats que anteriorment havien mostrat molt d'interès per exposar-ne els quadres.

Com ha estat el seu procés d'apropament de la pintura abstracta a l'explícitament religiosa?

Durant molts anys, tant a Barcelona, on em vaig llicenciar en Belles Arts, com

al Japó, on he viscut 14 anys, la meva pintura ha estat molt enfocada cap al tema de la llum des d'una perspectiva abstracta. Al Japó també vaig treballar molt en l'estudi del sistema de l'elaboració del paper japonès. És un tema que em fascina. L'objectiu era poder fer-me el meu paper per després fer-hi el gravat. Després de molts anys dedicats a aquesta expressió abstracta de la llum, arriba un moment en la meva vida en el qual descobreixo, arran sobretot d'uns viatges a Lourdes, el disseny profund d'enfocar la meva obra cap al tema religiós. En contacte amb la Mare de Déu, he rebut la inquietud d'orientar la meva pintura cap a la sacralitat. Vaig començar fent una sèrie de quadres sobre Jesucrist inspirats en la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor. També he fet tota una sèrie d'obres, en diferents tècniques, dedicades a la Mare de Déu i al santuari de Lourdes, i darrerament he treballat molt en el tema del Sant Sudari. A partir d'estudis científics, he intentat reflectir la impressió del seu

a través d'aquestes estades la Mare de Déu em va anar obrint els ulls perquè la llum abstracta que reflectia a través de la meva pintura fos cada vegada més explícita i acabés reflectint les realitats divines. Al costat dels quadres sobre Jesús, també vaig començar a fer obres sobre la Mare de Déu i les seves aparicions a Lourdes.

En la seva obra destaca, a més, l'ús molt elaborat de diferents tècniques...

En tota la meua trajectòria artística, sobretot arran de la meua estada al Japó, el camí de recerca de la llum també ha anat acompanyat d'un gran interès pel valor de les tècniques en l'obra d'art, a més de per l'elaboració del paper japonès. Això ha fet que utilitzi diferents tècniques, entre elles papers tenyits i fins i tot el gravat, que suposa per a mi un camp realment interessant.

cos en aquest llenç.

Viu aquesta transformació artística com a ruptura?

És cert que pot semblar que en la meua obra hi ha una certa ruptura, però jo entenc que forma part del mateix camí de recerca de la llum, que, en definitiva, és la mateixa recerca de la veritat i de Déu. De fet, alguna vegada, ja havia acompanyat les meves obres amb poemes que expressaven la dimensió divina d'aquesta fascinació per la llum: «Llum, misteri d'una presència, tu encoratges en els meus papers una brisa suau, frescor de l'ànima.» Sense parlar de Déu, ni de Jesús, jo sempre he portat dins aquesta inquietud, malgrat que això ho redescobreixo ara. La llum que portava a dins, a poc a poc, l'he anat treballant, ha anat aflorant del meu interior i, gairebé sense adonar-me'n, he acabat reflectint la imatge de Jesús.

Què la va portar per primera vegada a Lourdes?

Vaig pelegrinar per primera vegada a Lourdes l'any 2004 com a resposta d'un moviment interior que m'acompanyava des de la infantesa, però que per les raons que sigui no havia estat atès fins aleshores. Jo des de ben petita vaig experimentar, gairebé de manera natural, una gran devoció per la Mare de Déu. Després la vida va amagar aquesta pietat infantil fins que en un moment donat va tornar a ressorgir amb força l'atracció per Maria, especialment a través de l'advocació de la Mare de Déu de Lourdes. Encara que pugui semblar una bajanada, sempre em vaig sentir molt identificada amb Bernadeta, perquè jo també era una nena molt desnerida, malaltissa, amb poca energia... En aquella època, però, no vaig tenir-hi ocasió de pelegrinar fins a Lourdes, i la inquietud es va anar apagant. Després vaig estudiar, me'n vaig anar al Japó, on em vaig casar i vaig tenir una filla, a qui vaig posar el nom de Lourdes. Aquest fet casual va encendre una altra vegada en mi el record infantil. I el 2004 finalment em vaig decidir a viatjar a Lourdes. Hi vaig començar a pelegrinar cada any i

Com ha estat acollida la seva transformació vital i artística en el món de l'art?

Malauradament, tot i que jo ni tan sols no em plantejava que les meves obres religioses poguessin provocar rebuig, l'experiència m'ha demostrat que sí. El més greu és que el rebuig no respon a motius artístics sinó ideològics: «No podem exposar obres tan religioses.» Tot això m'entristeix molt, no tant per mi mateixa, sinó perquè representa un rebuig de Déu. Dec ser massa ingènua, però no m'ho esperava...

Aquest rebuig provocarà un nou canvi de rumb en la temàtica de les seves obres?

No, la dimensió religiosa m'interessa molt i crec que, a pesar de les dificultats i del rebuig, val la pena continuar treballant en la línia que emprès. Crec que no hi ha marxa enrere.

La pintura s'ha convertit avui, per a vostè, en una manera d'evangelitzar?

Sens dubte. Juntament amb la importància de les tècniques, la pintura és una professió molt vocacional. Respon a un moviment interior, i quan has trobat Déu dins teu no pots deixar d'intentar plasmar a través de l'art el seu Misteri insondable.

«La llum que portava a dins, a poc a poc, l'he anat treballant, ha anat aflorant del meu interior i gairebé sense adonar-me'n he acabat reflectint el rostre de Jesús»

import difusió

MOBILIARI PER A COL·LECTIVITATS

DIRECTES DE FÀBRICA

Cadieres plegables

Cadieres per a sales polivalentes

Pissarres, taules i cadieres per a biblioteques, residències, escoles, locals parroquials, associacions

Prestatgeria i armaris «A MIDA»

Cadieres apilables, metàl·liques i polipropilè

Taules i cadieres per a restaurants, cafeteries, residències, geriàtrics...

Cadieres amb pala, metàl·liques fusta i polipropilè

Sales d'actes

Tel. i Fax. 93 389 06 99
Tel. Mòbil 670 21 73 10

a.perez@coacb.com

Agent comercial: A. Pérez Sabaté

BADALONA

PRESSUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

★ **Rosa Mari Ramírez i Abella, Als 13 anys: «Visca la sardana».**
Audiovisuals de Sarrià.

Amor a la sardana

Filla d'una família de músics, Rosa Mari Ramírez i Abella va començar a aprendre música als 3 anys; un any més tard ja preparava el seu primer repertori i als 5 feia el primer concert. El 2003, amb 7 anys, va enregistrar el seu primer disc: *Al·leluia*. Actualment té 13 anys i és alumna del Conservatori Municipal de Música de Barcelona. Rosa Mari acaba de presentar el seu nou àlbum —el setè de la seva carrera—, dedicat íntegrament a la sardana, amb música de la Cobla Principal de la Bisbal.

★ **Kairoi, Caminant.**
San Pablo.

Créixer en solidaritat

Kairoi és un grup nascut el 1979, dins del si dels Germans Maristes, que entén la música com un excel·lent mitjà d'evangelització. *Caminant* és el seu nou disc, creat per celebrar el centenari de la presència dels Maristes al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, a Balaguer. L'àlbum, que parla de créixer en solidaritat, senzillesa i alegria, reflecteix el pas de moltes persones per aquest indret de pau, que s'han deixat seduir per l'Evangeli i per l'esperit que va impulsar Jesús de Natzaret.

★ **Youssou N'Dour, Dakar-Kingston.**
Universal Music.

Clàssics del «reggae»

Youssou N'Dour és un dels artistes africans contemporanis més grans. Reconegut cantant, escriptor i compositor, va començar la seva carrera als 12 anys. El «rei del m'balax» (música popular del Senegal) publica un nou àlbum, *Dakar-Kingston*, que és tot un homenatge al legendari Bob Marley. Conté tretze cançons, on s'inclouen clàssics indiscutibles de la música reggae. Compta amb col·laboracions especials, com ara el músic Tyrone Downie, el saxofonista Dean Fraser o el guitarrista Earl Chinna Smith.

★ **Rauxa, Dins d'una peixera.**
Música Global Discogràfica.

Històries quotidianes

Els membres del grup sabadellenc Rauxa, que va saltar a l'escena arran d'imposar-se en el concurs de maquetes Sona9 del 2004 en la categoria de folk i noves tendències, afirmen que *Dins d'una peixera* és el disc més personal en els set anys de recorregut de la banda. «Hem volgut potenciar —expliquen— més la rumba catalana, sense abandonar el sempre mencionat mestissatge. Pel que fa a les lletres, cada cançó és una història quotidiana que parla del que ens envolta i ens passa dia a dia.»

Sant Jordi i la rosa

Diu la cançó popular
que molt a vora de la mar
va néixer una formosa rosa,
clara com el cel, rica com la sal.

Un dia passà per allà a prop
un cavaller de l'edat mitjana.
Es va acostar molt a poc a poc
per veure si hi treia tallada.

«No pot ser», exclamà sant Jordi.
«És de ver, aquesta rosa».
«És de ver que és formosa»,
així que la colliré, doncs és dòcil.

Allà on hi havia la rosa,
encara quedaven d'altres flors
que coneixien també d'amors
i de moltes altres coses.

Així és com va ser
que sant Jordi s'emportà la rosa
i la va posar a un costat del Sagrari
de l'Església del seu poble, de ver.

Aquesta rosa actualment dibuixada,
al costat del Bon Déu,
és un regal del cor del sant
que mai ningú oblidarà.

Autora d'aquesta poesia:
Maria del Carme Igualada Mas
Apartat de correus 840
07080 - Palma - Illes Balears

El Museu Diocesà de Lleida i la unitat de la seva col·lecció artística

Associació Amics del Museu de Lleida
Lleida

D'uns anys ençà, l'Associació Amics del Museu de Lleida, amb la seva presidenta al capdavant, lidera de forma contundent una lluita en defensa de la unitat de la col·lecció, procedent de l'antic Museu Diocesà, que està integrada actualment en les col·leccions del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal. Donant suport a aquesta iniciativa, hi ha moltes entitats i associacions catalanes i organismes nacionals i internacionals com el Consell Internacional de Museus. Per entendre aquesta lluita, cal conèixer quins són els antecedents històrics de la formació del Museu Diocesà de Lleida i els del bisbat històric de Lleida abans de la segregació. Solament així es pot entendre el perquè d'aquesta tasca que, malgrat ser llarga en el temps, en cap moment ha fet decaure la voluntat dels seus associats i simpatitzants, sent molt clar l'objectiu principal: defensar la unitat de la col·lecció museística.

Doble propòsit

El Museu Diocesà de Lleida va ser fundat el 1893 pel bisbe Josep Messeguer amb un doble propòsit: d'una banda, que fos una eina per estudiar l'arqueologia cristiana i formar així els seminaristes, futurs gestors del patrimoni artístic de la diòcesi, i de l'altra, preservar aquest patrimoni artístic de la febre del col·leccionisme i el mercat d'antiguitats. El bisbe Messeguer va ubicar el Museu al Seminari Conciliar, fundat també per ell i inaugurat el mateix any 1893. Allí va reunir béns artístics en desús, procedents de les parròquies de la diòcesi, objectes que anava adquirint per compra, permuta o bé donació i que en nombroses ocasions oferien els mateixos rectors de les parròquies. D'altra banda, cal recordar amb especial atenció que algunes de les obres procedents de les parròquies que en virtut d'aquestes transaccions van revertir al Museu Diocesà estaven en origen a la Seu Vella de Lleida, l'antiga catedral que s'havia convertit en caserna militar l'any 1711 arran de la guerra de Successió.

Nombrosa documentació ens n'ha arribat, atesa la volada i reconeixement amb què comptava el museu, i el ric fons artístic que servava. A tall d'exemple, el 1929 una quarantena d'obres del museu van concórrer a l'Exposició Internacional de Barcelona. Amb anterioritat ja havia participat en mostres artístiques importants, com la del 1902 a Barcelona o la del 1908 a Saragossa. El Museu Diocesà estava perfectament integrat en el

Mons. Josep Messeguer, fundador del Museu.

teixit museístic de la ciutat de Lleida alhora que la col·lecció anava creixent; de fet el 1930 es duen a terme obres d'ampliació per tal de distribuir la col·lecció en sis sales en lloc de les tres que ocupava amb anterioritat.

Malauradament, la guerra civil va aturar la seva trajectòria lògica d'expansió. Superats els durs anys de postguerra, el 1967 s'esdevé la primera temptativa per reviscolar-lo, amb la constitució d'una junta diocesana per donar compliment a la voluntat de construir un nou edifici per encabir-hi el museu, temptativa que va fracassar. Tot i així, el 1970 les obres de pedra es van exposar a l'església romànica de Sant Martí, que va restar oberta al públic, i la resta al palau episcopal.

El 1988 es va signar un conveni per a la constitució del nou Museu Diocesà entre Generalitat de Catalunya, Diputació de Lleida, Consell Comarcal del Segrià i ajuntament de Lleida, però no va ser fins al 1997 quan es va tirar endavant el projecte i es va crear el Consorci per a la futura gestió de l'equipament museístic que es

construïria tot seguit. Es va decidir que l'edifici, per albergar el fons, fos l'antic convent carmelità del segle XVI, propietat de la Diputació de Lleida. El 30 de novembre del 2007 obria les portes el nou museu amb els béns artístics d'un territori que durant 800 anys havia estat un únic bisbat.

Nous límits eclesiàstics

Tanmateix i malgrat l'eufòria per la fita aconseguida, el museu patia un daltabaix des del 1995 motivat per l'adequació dels límits eclesiàstics amb els civils que estava impulsant el Concili Vaticà II. Aquest fet canviaria la història del museu i tindria una repercussió molt greu en el territori. Un total de 111 parròquies passaven a formar part de la nova diòcesi de Barbastre-Montsó i tot seguit s'iniciava, per part d'aquesta diòcesi, un procés de reclamació del patrimoni artístic

del museu diocesà procedent de les parròquies segregades.

La nunciatura va emetre un decret el 1998 on establia que els béns pertanyien a les parròquies, llevat que el bisbat de Lleida demostrés la seva propietat i mentre Barbastre al·legava que les peces estaven a Lleida en dipòsit, Lleida deia que eren de la seva propietat. El 2005 un nou decret de la Nunciatura Apostòlica determinava que 113 peces d'art havien d'anar al bisbat de Barbastre-Montsó. El bisbat de Lleida ja havia reaccionat interposant recursos amb la finalitat de demostrar la propietat de les obres. En aquest sentit i en la defensa de la unitat de la col·lecció, la posició del bisbe Ciuraneta sempre va ser exemplar.

El 2006 el Parlament de Catalunya per unanimitat va aprovar una moció basada en la protecció de la col·lecció artística. Avui el conflicte encara dura i després d'un llarg temps d'incertesa sobre qui era competent jurídicament, els tribunals civils seran els que dictaminaran respecte a la propietat i hauran de posar fi a aquest llarg litigi.

Des de l'Associació Amics del Museu de Lleida es defensa la col·lecció diocesana, defensa que es fonamenta en la seva unitat i unitat des del punt de vista de la seva procedència i cronologia, i les recomanacions que proclamen els organismes internacionals a favor de la integritat de les col·leccions dels museus.

Cal insistir que els objectes reclamats pel bisbat de Barbastre-Montsó compten amb les seves corresponents escriptures de propietat a favor del bisbat de Lleida i que els darrers estudis d'investigació, entre els quals destaca la tesi doctoral de Carmen Berlabé, corroboren aquesta propietat.

Amb les proves a la mà, l'Associació solament desitja que els tribunals civils resolguin el conflicte en benefici de la veritat i acabi, finalment, una lluita que en els darrers anys ha distanciat el poble aragonès del català, que s'ha vist immers en un conflicte en què mai no s'hauria volgut implicar.

La bona notícia

Benedicció d'una església a la Xina

Francesc Gamissans

L'agència vaticana Fides informava recentment que més de 3.000 fidels van assistir a la benedicció d'una nova església parroquial a Tao-Li (Xina) dedicada a Sant Lluís Gonçaga, ubicada a la diòcesi de San Yuan, província de Shaan-Xi. Mons. Zong Huai-De, bisbe de San Yuan, va presidir una solemne eucaristia i va beneir després el temple. Hi van participar activament unes vint religioses Missioneres del Sagrat Cor.

La nova església havia estat sempre un somni per al seu rector, el P. Ma Lu-Yong. Ara és una joiosa realitat. La primera pedra es va col·locar el 2003, però, per manca de recursos econòmics, l'església no es va poder acabar fins al 2009. «Avui hem celebrat aquesta festa d'una manera sobria, fins i tot en l'aspecte litúrgic, perquè hem considerat l'esforç dels nostres feligresos que s'han estalviat altres coses supèrflues per contribuir a la construcció i inauguració d'aquesta església», va afirmar el P. Lu-Yong.

La parròquia rural de Sant Lluís Gonçaga a Tao-Li està formada per una comunitat molt activa que, entre altres coses, dirigeix un centre sanitari al servei de gent humil del poble, que se'n beneficia gratuïtament. Així mateix, la comunitat cristiana tradueix la seva fe amb diverses accions puntuals de caritat.

Originàriament, la diòcesi de San Yuan havia estat una missió dels franciscans italians. Avui dia compta amb més de 40.000 feligresos, catòlics practicants, atesos per uns 35 sacerdots i unes 80 religioses que treballen al servei pastoral d'aquesta diòcesi xinesa.

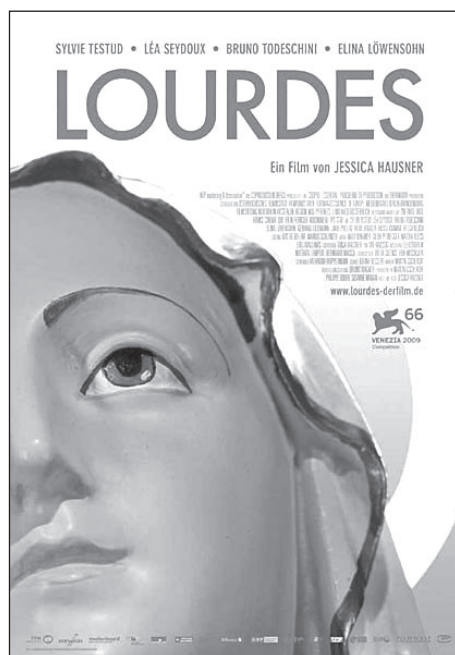
Crítica cinematogràfica

Apropament sincer als miracles i a la fe des de l'agnosticisme

Peio Sánchez
 Director del Departament de
 Cinema de l'arquebisbat
 de Barcelona

LOURDES**DIRECTORA:** Jessica Hausner.**INTÈRPRETS:** Sylvie Testud, Léa Seydoux, Bruno Todeschini, Elina Löwensohn.**DRAMA.** 99 minuts.

Àustria-França-Alemanya, 2009.

La directora austríaca Jessica Hausner realitza aquest apropament a alguns aspectes de l'experiència creient des de la perspectiva provocadora dels miracles. La sinceritat del plantejament i l'honradesa de la recerca mereixen el reconeixement que aquesta pel·lícula va tenir amb els premis Signis i el Fipresci del Festival de Venècia, així com el Giraldillo de Oro a la Millor Pel·lícula del Festival de Sevilla.

Lourdes explica el pelegrinatge d'un grup de malalts i acompanyants organitzat per l'Orde de Malta. Té una rellevància especial el procés de Christine, una jove afligida per una esclerosi múltiple que, tetraplègica, va amb cadira de rodes. Entre el grup de malalts destaca una jove també prostrada acompanyada per la seva mare i un avi solitari. Entre els acompanyants hi figura el pare Nigl i Cécile, la rígida i ordenada responsable de l'expedició. A més, s'hi suma una anciana pelegrina, la senyora Halt, que és qui veritablement acompanya la

jove protagonista en aquest camí cap a l'esperança.

Està filmada amb un tractament fred i distant dels personatges a l'estil dels models de Bresson o els personatges hieràtics de Kaurismäki. Aquesta opció tendeix a beneficiar la presentació del misteri però resta naturalitat al que és extraordinari, tema, d'altra banda, central. Així, el guió, de la mateixa directora, es presenta com una indagació sobre les preguntes que suscita el fet del miracle: Què cal fer per obtenir un miracle? Per què la malaltia tria uns i

uns altres no? Davant del dolor i del mal, Déu pot ser bo i omnipotent? Quan hi ha un guariment veritable? Per què només es cura algú? No mereix tothom ser guarit? Les preguntes són contestades normalment pel pare Nigl des de la perspectiva catòlica, encara que les qüestions estiguin obertes. Aquesta dinàmica imposa un cert didactisme, que confia més en les paraules que en les imatges que explica la història. L'avantatge és que permet afrontar amb profunditat els temes, però l'inconvenient és que s'estableixen dos plans dramàticament mal comunicats: el que s'hi explica i el que els creients confessen.

Amb tot, la proposta de *Lourdes* és especialment interessant perquè sense banalitzar la possibilitat del guariment, entra en el tema del sofriment i situa tant el dolor com el guariment davant de l'opció del sentit i la confiança de la fe. Així la pel·lícula respira autenticitat de fons i es converteix en emocionant sense caure en el que és espectacular. En ella la fe apareix com a plausible a pesar d'una certa rigidesa de les formulacions. El sofriment de l'ànima està lligat al cos però es concreta en la infelicitat marcada per la soledat i l'absència de futur. L'única pregunta definitiva seria de què necessitem ser guarits i qui ens pot guarir.

En aquest desèmparament els pelegrins busquen Déu en els gestos de la pregària agenollada, de la processó de les torxes, quan toquen la roca a la gruta, quan es banyen amb l'aigua o

passa el Santíssim davant seu. Aquesta recerca es concreta en el Via Crucis, on apareixen les referències més directes a la creu, la filmació es concentra en la sepultura on es diposita el cos mort de Crist, però el grup de pelegrins continua endavant, cantant l'al·leluia, cap a l'estació dedicada a la resurrecció, que no es mostra. La fe és possible per als que continuen caminant.

Els personatges centrals resulten traslocats. El guariment de Christine queda obert però hi ha una transformació interior, la fe de la callada senyora Halt s'ha vist confirmada en la jove filla-amiga, fins i tot la rigidesa de Cécile és compresa a la llum de la proximitat a la mort. Altres continuen el seu camí tot i que el pas per Lourdes els ha suposat un qüestionament.

El més sorprenent d'aquesta pel·lícula, des de la perspectiva del nostre país, rau a comprovar que la recerca espiritual feta des de l'agnosticisme està carregada de sinceritat també crítica, marcada pel desig de sentit i de confiança davant del sofriment. On l'apropament a la fe atén les raons i n'escodrina els signes, tant els símbols com els itineraris interiors. Aquí la diferència entre creients i no creients es converteix en una benedicció que ens interroga i ens canvia, que ens convida conjuntament a la felicitat compartida. Aquesta lliçó ens arriba de l'Europa laica que no renuncia al que és profund, al que és essencial i al que és últim. Mentrestant, per aquí, continuarem esperant un miracle.

Crítica teatral

D'un temps que acabaria sent nostre

DICTADURA-TRANSICIÓ-DEMOCRÀCIA**INTÈRPRETS:** Nao Albet, Marcel Borràs, Clara Cols, Biel Duran, Jordi Figueras, Lina Lambert, Agnès Mateus, Juan Navarro. Teatre Lliure, Barcelona. Fins al 2 de maig.

Tres històries en una. Quatre peces. I molt de moviment per part dels espectadors que, malgrat que l'espectacle es presenta a la sala gran del Teatre Lliure, han vist com es reduïen les localitats a unes 250 places. Espectacle històric en la línia dels espectacles de rerefons polític que ha programat Àlex Rigola en la seva etapa de director del Lliure, càrrec que abandonarà l'estiu del 2011, quan el substitueixi el veterà Lluís Pasqual.

Espectacle per a qui? ¿Per als que han viscut la dictadura dels seixanta, la transició dels setanta i la feble democràcia dels vuitanta? El dia de la meua funció, la majoria d'espectadors feien cara de ser-ne testimonis. L'edat no perdona. Però a mesura que anaven avançant les escenes de la mirada que hi han fet els directors Xavier Albertí, Lluïsa Cunillé, Roger Bernat, Jordi Casanovas, Nao Albet i Marcel Borràs —nascuts tots entre els seixanta i els vuitanta— pensava que l'espectacle era, sobretot, per a aquells que no han viscut les dues primeres etapes.

Dic això perquè l'espectacle, atrevit, arriscat, amb un registre que el fa exportable a escenaris veïns, i

© Ros Ribas

Una escena de «Transició».

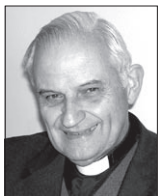
molt ben resolt en tots els aspectes —interpretació, text, vestuari, il·luminació, moviment—, mitifica una part del nostre passat col·lectiu: una vodevilesca casa d'hostes regentada per una viuda immigrada que comparteix habitacions entre apagades elèctriques i llum d'espelmes amb un estol de personatges típics de l'època; la reproducció amb pancartes i crits reivindicatius de l'ambient de l'històric recital de Raimon a la Universitat de Ciències Polítiques i Econòmiques de Madrid el maig del 1968 —aquí, els espectadors, conduïts per l'actriu Agnès Mateu en un solo impecable, seuen a terra, damunt d'un tapís de gespa,

en pròpia pell la grisor de la dictadura, les renúncies de la transició i la feblesa de la primera democràcia espanyola són els que millor poden extreure'n tot el valor que té com a proposta teatral i també, amb perdó, didàctica. Un valor i un didactisme que, tant els creadors i directors com els vuit intèrprets, defensen amb brillantor i aconsegueixen que els espectadors —em torno a referir als que han estat testimonis de l'època— s'ho mirin finalment amb certa distància i com la caricatura d'un temps que, com canta en *off* Raimon —en l'enregistrament del concert a Madrid—, un dia o altre, acabaria sent el nostre.

Andreu Sotorra

Escriptor, periodista col·laborador de Ràdio Estel

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Anem cap a la sisena gran extinció d'espècies?

Qualsevol estudiós de la paleontologia sap que al llarg de les eres geològiques hi ha hagut cinc grans extincions d'espècies, totes per causes naturals. La darrera d'elles va ser ara fa 65 milions d'anys quan un gran meteorit (o asteroide) impactà la Terra posant fi a l'era dels dinosaures (ja en vam parlar un dia en aquesta plana de «Ciència»). Però ara ens trobem que cada vegada són més les espècies del nostre entorn humà que es veuen amenaçades i les que s'ha constatat que ja han desaparegut de la nostra vida. Per això algú ha insinuat que sembla haver-se iniciat una altra gran extinció que aquesta vegada serà deguda a l'acció de l'home. No simplement per culpa del canvi climàtic sinó per la contaminació i altres factors provinents de la indústria humana.

Les xifres que s'han calculat actualment són que cada any anem perdent entre 10.000 i 50.000 varietats de fauna i flora. Un exemple: els felins (tigres, lleons, lleopards...) eren uns 100.000 als inicis del segle passat, i ara són uns 20.000. De tigres es calcula que n'hi ha només 3.200, i això ja és haver arribat al «punt de no retorn», o sigui que, segons creuen els entesos a causa de les característiques del seu hàbitat, ja no es podran recuperar per si sols.

Però si només fossin els tigres... D'Espanya podem ci-

Linx ibèric.

tar 10 espècies ben importants en perill: l'àguila imperial (només en resten unes 250 parelles), el xarrasclet (*Anas querquedula*, ocell anseriforme que en castellà s'anomena *cerceta pardilla*; només en sobreviuen de 30 a 200 parelles), l'ós bru (només uns 180 exemplars), el tàlpid anomenat rata mesquera (*Desmana sp.*, en castellà *desmán del Pirineo*, els canvis en els rius n'estan provocant l'extinció), el ferreret (una granoteta que només té un petit hàbitat a l'illa de Menorca), la tonyina vermella (se n'ha pescat tanta que s'ha reduït a un 10% de la que hi havia la que n'ha quedat ara), l'esturió (que ja es dona per desaparegut a Espanya), el gall fer (*urogallo* en castellà, del qual només en resten uns 100 exemplars a la Serralada Cantàbrica), el linx ibèric (joia faunística de la península, del qual, ben comptats només en resten 220) i finalment l'alzina surera, tan ufanosa fa temps a l'àrea mediterrània reduïda ara a la mínima expressió per culpa dels incendis forestals.

És clar que cal protegir la biodiversitat, però la Unió Europea només destina un 0,1% del seu pressupost a la conservació de la natura. Potser en podrem esperar alguna cosa més de la Cimera de la Biodiversitat que l'ONU té projectada per a final d'enguany al Japó. Ja ho sentirem a dir.

La intimitat de la matèria

44. El problema dels neutrinos solars

Per conèixer com és la intimitat de la matèria hi poden ajudar els astres. Les estrelles són com uns gegantins reactors nuclears i els seus resultats ens il·lustren sobre la manera de reaccionar les partícules i, en conseqüència, sobre la seva estructura interna. El neutrino és una partícula que encara presenta interrogants i el nostre Sol, que és l'estrella que tenim més a prop ens n'ha de poder dir coses. A ell van recórrer els físics nuclears per a saber-ne una mica més, d'aquest component tan elemental de la matèria. Com es podia fer això? Observant si la quantitat de neutrinos solars que ens arriben a la Terra concordava amb el que ens deia el càlcul fet a partir del coneixement que tenim de la interioritat de l'astre rei. Però... la cosa no es va detectar com s'esperava.

Només una tercera part del que es calculava

El càlcul ens diu que el Sol llença a l'espai uns 10^{38} neutrinos per segon, dels quals uns 10^{13} arriben a nosaltres per metre quadrat i també per segon. La gran majoria provenen de la fusió de l'hidrogen en heli i tenen poca energia, insuficient per poder ser observats. No oblidem que són insensibles a la interacció forta i que, per això, poden traspasar tota la Terra de banda a banda sense tenir-hi cap reacció; el planeta els és més transparent que un cristall ho és per a la llum. Es calcula que un espessor de mil bilions de km de plom encara en deixarien passar el 50% sense interaccionar. Però la probabilitat de detecció augmenta amb l'energia que transportin i en el Sol hi ha també reaccions secundàries que

originen neutrinos més energètics, els quals, encara que pocs, poden detectar-se en arribar a nosaltres.

La història de com percebre'ls comença el 1958. Dos astrofísics, Holmgren i Johnston exposen que a l'interior del Sol la producció de l'isòtop Be-7 del beril·li en la fusió de l'He-3 i l'He-4 havia de ser relativament freqüent, molt més del que es deia, i en aquesta reacció de fusió els neutrinos que s'hi produeixen són molt energètics. Ara bé, la probabilitat d'absorció de neutrinos pel clor és relativament alta pel fet que es produeix un efecte de ressonància, cosa que el 1963 comprovà John Bahcall. És a dir, els neutrinos absorbits fan que el clor es converteixi en argó radioactiu. Això donà la idea de la construcció d'un «telescopi de neutrinos» que es projectà el 1964: un enorme dipòsit de percloretilè, que és un compost de clor, d'unes cinc-centes tones. Per què tan gran? Perquè la probabilitat de reacció era encara molt petita. El càlcul donava que així es podria registrar el rastre d'un neutrino una o dues vegades cada any. Un equip format per Raymond Davis i altres físics, amb l'ajuda del laboratori de Brookhaven van fer la instal·lació a sota terra, a la mina d'or de Homestead (Dakota del Sud). Així, a aquella profunditat, quedava blindat contra els efectes dels raigs còsmics que haurien originat efectes que no interessaven. En el gran dipòsit abocaren el mig milió de quilograms de percloretilè i cada mes anaven a mirar per veure si hi havia algun àtom d'argó radioactiu.

Però l'èxit no els acompanyà. Les deteccions foren molt poques. El 1968 anunciaren que no arribaven ni a la meitat del que s'havia calculat. Potser

només una tercera part era el que s'hi veia. Aquell «experiment de Davis» va plantejar el que s'anomenà «el problema dels neutrinos solars».

Cap a finals de la dècada dels 80 s'hi van voler ajuntar altres astrofísics amb altres projectes. Concretament el GALLEX, amb la col·laboració d'Alemanya, França, Itàlia, Israel i Estats Units, que consistia a aprofitar la sensibilitat més alta de l'element gal·li per reaccionar amb neutrinos. El resultat que obtenien va ser confirmar el de l'experiment Davis: només una tercera part dels teòrics.

Avui dia la comunitat científica ja no dubta del fet que són només un terç dels neutrinos energètics solars que podrien arribar al nostre planeta els que ens arriben. On són els altres? Haurem de modificar la teoria?

La resposta més probable

Serà que es perden pel camí? Ja el 1968 Vladimir Gribov i Bruno Pontecorvo suggeriren que, si tenen massa, poden oscil·lar passant d'un tipus a un altre o bé desintegrar-se. Però potser la solució definitiva és la que ha proporcionat el centre canadenc *Sudbury Neutrino Observatory* (o SNO) que té dos detectors. L'un amb aigua pesada (aigua que té per hidrogen l'isòtop de massa dos, format per un protó i un neutró) que detecta tots els tipus de neutrinos, electrònics, muònics i tauònics; i l'altre amb aigua ordinària, que només és sensible als electrònics. El resultat és el que s'esperava pel que fa al nombre total de neutrinos, perquè els electrònics són només una tercera part. Què volrà dir això? Que, efectivament, hi ha un canvi, en el viatge del

Sol a nosaltres. Dues terceres parts dels neutrinos electrònics es transmuten en tauònics o muònics.

Això sembla confirmar dues coses: primera, que els neutrinos són realment de tres classes però que es poden transmutar i passar de l'una a l'altra, i segona, que han de tenir massa. Si no la tinguessin diu la teoria que això ja no seria possible. I tornem a la pregunta: quin serà el valor de la massa dels neutrinos? Petitíssima, però no nul·la, inferior a una milionèsima de la de l'electró, entre 0,005 i 05 eV com ja vam dir.

Afegim-hi aquí la contribució del treball fet pel japonès Masatoshi Koshiba, director del Kamiokande, observatori col·locat en una mina de Kamioka (Japó) que es destinà a detectar la possible desintegració del protó (fins ara amb resultat negatiu) però que també podia detectar neutrinos. Masatoshi, efectivament, va ser el primer el 1987 a anunciar que havia detectat els emesos per una supernova. Aquest detector el 1996 fou substituït per un de més gran, el Superkamiokande, que a més del que es vol saber del protó, està destinat també a captar els neutrinos d'origen còsmic.

El 2002 l'Acadèmia Sueca de Ciències concedí el guardó del premi Nobel de Física conjuntament a Raymond Davies i a Masatoshi Koshiba «per la detecció de neutrinos extraterrestres».

Les conclusions del SNO canadenc publicades ja al segle actual han acabat de confirmar el que hem dit. Els neutrinos més energètics es produeixen en el nucli del Sol i són efectivament els que estan d'acord amb el que s'observa. Només aquests neutrinos poden arribar a la Terra amb prou energia per poder ser detectats.

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

INTERNET

- **APOSTOLAT LITÚRGIC.**— Les Pies Deixebles del Diví Mestre d'Itàlia han activat una pàgina web (www.apostolatoliturgico.it) per a l'adquisició de tots els articles de l'Apostolat Litúrgic. També conté una secció dedicada a qüestions litúrgiques.

ALTRES BISBATS

- **PJ ROCK.**— Trobada-festival de música el **30 d'abril, 1 i 2 de maig** a Torrijos (Toledo), per preparar el Congrés Eucarístic Nacional i la Jornada Mundial de la Joventut. El PJ Rock comptarà amb més de quinze hores de concerts, testimonis, tallers, dinàmiques, catequesi, pregària, concursos, formació, esport... i la trobada amb Crist Eucarístia com a objectiu principal. Hi participaran entre altres Kairoi, Fray Nacho, Glenda, Migueli, etc. Més informació: www.pjrock.com.

- **TORRECIUTAT.**— El **9 de maig**, romiatge a Torreciutat per a la X Trobada dels Pobles d'Amèrica. Més informació: Fernando Barrachina, tel. 687 554 451, i José M. López, tel. 932 657 501.

BARCELONA

- **AMICS DELS ÀNGELS.**— El **22 d'abril**, a les 19.30, presentació del llibre *El meu amic invisible*, de Marina Palmés. Serà a Angelus, c/ València, 216 – Barcelona.
- **PARRÒQUIA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.**— El **23 d'abril**, Sant Jordi solidari: venda de roses a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort (rambla de Catalunya, 115 – Barcelona) a benefici de l'Associació Àkan, que ajuda persones immigrades.
- **CONCERT D'ORGUE.**— El **23 d'abril**, a les 21.00, concert *Els segles d'or de l'orgue*, a càrrec d'Àngel Villagrasa. Hi interpretarà obres de Bach, Haendel, Frescobaldi, Cabezon i Daquin. Parròquia de Sant Pacià, c/ Monges, 27 – Barcelona.
- **CENTRE MORAL I CULTURAL DEL POBLENOU.**— En el marc del seu centenari programa per al **23 i 24 d'abril**, a les 22.00, i el **25**, a les 18.00, la representació de *Molt soroll per a no res*, de Shakespeare. C/ Pujades, 176-178 – Barcelona, tel. 934 853 699.
- **UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA.**— Jornada de formació permanent el **24 d'abril**, de 10.00 a 13.45 i de 16.00 a 18.00, *Codis psicològics i espirituals de la vida consagrada*. Ponent: Lluís Serra, f.m.s. Serà als salesians de Rocafort de Barcelona.
- **PRIMER DE MAIG.**— El **24 d'abril**, de 17.00 a 21.00, celebració de la festa del Primer de Maig amb el tema *Contra l'atur i pel treball digne*, a la

parròquia de Sant Sebastià (c/ Viladrosa, 96-98 – Barcelona). Organitza: Delegacions de Pastoral Obrera de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

- **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— Preparació de la visita del Papa a Barcelona amb una sèrie de conferències: la primera serà el **25 d'abril**, *El ministeri del Papa a l'Església, història i teologia* (Dr. Ramon Corts i Blay, rector de la Puríssima Concepció). Serà a la sala Concepció (c/ Llúria, 70 – Barcelona), a les 19.30 (després de les vespres de les 19.00). D'altra banda, celebra la trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dels Amics del Pare Pius de Pietrelcina, dirigit per fra Valentí Serra, caputxi. La propera sessió serà el **26**, a les 18.15.
- **CATEDRAL DE BARCELONA.**— El cor de cambra Francesc Valls cantarà el **27 d'abril**, a la missa conventual de les 19.00, *Misericordia Domini* de Pitoni (entrada), *Nigra sum* de Palestina (ofertori) i *Diffusa est gratia* de Nanino (comunió).
- **SOCIETAT GRIGNION DE MONTFORT.**— El **28 d'abril**, a les 18.30, conferència de Joan Antoni Mateo al saló d'actes de la Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9 – Barcelona) sobre *Maria y el sacerdocio*.
- **CENTENARI DELS CAPUTXINS DE POMPEIA.**— El **29 d'abril**, a les 20.00, conferència de Santiago Barjau Rico, doctor en Història de l'Art, sobre *L'obra d'Enric Sagnier i l'entorn de l'època*.
- **ÈTICA I CULTURA RELIGIOSA.**— L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, la Fundació Joan Maragall i el Grup Estable de Religions organitzen la conferència *El curs d'Ètica i Cultura Religiosa a l'escola del Québec*, amb Solange Lefebvre (doctora en Teologia, directora de la Càtedra Religió, Cultura i Societat de la Facultat de Teologia i Ciències de les religions de la Universitat de Montreal). Serà el **29 d'abril**, a les 19.00, al Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 – Barcelona.
- **LLIBRERIA CLARET.**— El **29 d'abril**, a les 19.30, conferència de Lucía Caram i Vinyet Estalella sobre *El silenci, un camí de llibertat*. C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.
- **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **30 d'abril**, a les 19.30, Joan-Carles Elvira, monjo de Montserrat, parlarà sobre *El misteri de Déu que es revela en el seguiment de Jesús*. C/ Anglès, 55 – Barcelona, tel. 932 038 915, st.perepuel.les@teleline.es, www.benedictinescat.com/StPere.
- **ESPAI VON BALTHASAR.**— El **30**

SANTUARI DE MONTSERRAT

VETLLA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.— El **26 d'abril**, a les 21.00, amb el títol *Caminem amb Maria*. Presideix el cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà.

d'abril, a les 21.00, presentació de l'ONG SOS Darjeeling amb un concert amb obres de Mozart, Toldrà, Rossini, Puccini, Gershwin... i un torn obert de preguntes. C/ Villarroel, 81 – Barcelona.

- **TIBIDABO.**— L'**1 de maig**, trobada i convivència dels matrimonis que fa vint-i-cinc anys es van casar al temple del Sagrat Cor del Jesús del Tibidabo, acompanyats pels seus fills i familiars. Més informació: tel. 934 175 686.
- **ECUMENISME.**— L'**1 i 2 de maig**, al Seminari Salesià Martí-Codolar (av. Cardenal Vidal i Barraquer, 15 – Barcelona), V Trobada de Centres Ecumènics. Més informació: Carmen Salas, tel. 933 148 547, msalas14@xtec.cat.

- **CARILLÓ.**— El **2 de maig**, a les 12.00, recital d'Anna M. Reverté amb música d'escena. Lloc d'audició: pati dels Tarongers i Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat de Catalunya.

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **3 de maig**, a les 19.00, dilluns dels drets humans. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona, tel. 933 172 338, info@fespinal.com.

- **MUSEU DE CIÈNCIES NATURALS DE BARCELONA.**— El **9 de maig**, a les 12.00, activitat infantil (a partir de 8 anys) *Deixa'm veure com et dius i et diré on vius* al Jardí Botànic, c/ Doctor Font i Quer, 2 – Barcelona, tel. 932 564 160, fax 934 245 053.

- **PARRÒQUIA DE SANTA ANNA.**— Els **dimecres de Santa Anna**, de 21.00 a 23.00: una ruta de trobada amb la Paraula de Déu i amb els homes. Obert a tothom. C/ Santa Anna, 29 – Barcelona, www.jovenescatolicos-barcelona.jimdo.com.

GIRONA

- **VERDAGUER.**— El **26 d'abril**, a les 12.00, homenatge a Verdaguer

Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot

40 Hores

CALENDARI DE L'ADORACIÓ CONTINUADA
AL SANTÍSSIM SAGRAMENT DURANT EL
TEMPS PASQUAL I FINS AL CORPUS CHRISTI
(8 d'abril - 6 de juny)

El lema 2010 evoca l'**Any Sacerdotal**. Ens apleguem una munió de comunitats al voltant de Jesús ressuscitat, per donar-li gràcies pel do del sacerdoci ministerial, per pregar perquè els cridats visquin en plenitud la grandesa del do que els ha estat confiat, i alhora per demanar la gràcia de més i santes vocacions generoses disposades a seguir-lo en el servei a l'Església. Vivim també moments d'aflicció. Supliquem al Senyor amb esperança ferma: Ell és el Salvador únic de la humanitat. Els torns d'aquest clamor magne i unànime a Jesús Sagramentat són els següents:

DEL 22 AL 28 D'ABRIL

- 22** **Parròquia Sant Jordi**, viaducte de Vallcarca, 7. Des del dimecres 21 (nit inclosa) fins a les 21 h del dijous 22, vigília de Sant Jordi.
Santuari de Sant Josep de la Muntanya, av. Sant Josep de la Muntanya, 25. Dijous 22, de 7 a 19 h.
Parròquia Sant Joan Maria Vianney, c/Melcior de Palau, 56. (Sants). Dijous 22, de 8 a 20 h.
Parròquia de Santa Maria del Remei, pl. Concòrdia, 1 (M L3, Les Corts). Dijous 22, de 9.30 a 19 h.
- 22-23** **Parròquia Santa Joaquina de Vedruna**, c/Sant Hermenegild (capella del Santíssim, c/de la Gleva, 25). Del dijous 22, a les 8 h, al divendres 23 a les 24 h.
- 24** **Esclaves del Sagrat Cor de Jesús**, c/Mallorca, 234. Dissabte 24, a partir de la missa de 9 fins a les 12.30 h, i de 18 a 20.30 h.
- 25** **Religioses Agustines**, c/Vallmajor, 29 / Copèrnic. Diumenge 25, a partir de la missa de les 11.30 fins a la missa de les 20 h.
- 26-27** **Missioneres del Santíssim Sagriment**, c/Encarnació, 62-64. De 8 h de matí del dilluns 26, a 8h del matí del dimarts 27.
- 27-28** **Missioneres del Santíssim Sagriment**, passatge Camps Elisis, 8. De 8 de matí del dimarts 27 a 21.30 h del dimecres 28. Hora santa a les 8.30 h.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Del **14 al 16 de maig**, taller d'iniciació a la pregària profunda amb Xavier Melloni, *s.j.*, i Montserrat Pons. Més informació: tel. 938 720 422, covaeae@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

C	I	R	I						
		E					C	O	F
		S							
		U							
		R							
		R		V	E	T	L	L	A
		E						L	
L	E	C	T	U	R	E	S	U	
		C						M	
	A	I	G	U	A				
		O							

NOIA de 33 anys voldria conèixer noi de 35 a 45 anys de la província de Girona. Tel. 661 686 546.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Pensant-ho millor

Francesc Riu,
salesià
President de la
Fundació Rinaldi

La gratuïtat!

Per Nadal vaig tenir la gosadia de recórrer a una expressió del papa Benet per felicitar les persones amb les quals mantinc relació freqüent. Em semblava que me'n podia aprofitar, del pensament del Papa, bo i recordant que el pensament que jo enviava era seu, no meu. D'aquesta manera tan senzilla em feia, jo mateix, misatger del Papa. No cal dir que el gest era motiu de satisfacció personal. L'expressió utilitzada l'havia descoberta en el capítol tercer de l'encíclica *Caritat en la veritat*, en el qual el papa Benet ofereix unes reflexions bellíssimes sobre la fraternitat. Segons ell, la fraternitat ha de ser a la base del desenvolupament econòmic i hauria de caracteritzar la societat civil.

Prèviament, el Papa ha exposat que la riquesa mundial ha crescut molt, però també han augmentat les desigualtats i els abusos; i que no n'hi ha prou de progressar des del punt de vista econòmic i tecnològic, perquè el primer capital que s'ha de salvaguardar és la persona, en la seva integritat. Doncs bé, a continuació ell afirma que els problemes que afecten avui la humanitat requereixen noves solucions inspirades en la «civilització de l'amor», sense la qual el desenvolupament de la persona i dels pobles no és possible.

En arribar aquí, el Papa fa un pas més amb una declaració que esdevé clau en la seva encíclica: «L'ésser humà està fet per al do.» Aquesta és l'expressió que jo vaig fer meua en la felicitació de Nadal.

És de pura lògica. Déu és amor, i l'amor és sinònim de donació. Per això, Déu se'ns ha donat en la persona del seu Fill, fet home com nosaltres, perquè vol que nosaltres siguem, també, fills de Déu. Si, a més, el mateix Déu ha creat la persona humana a imatge i semblança seva, cap sorpresa: «L'ésser humà està fet per al do.»

La resta, ja ens la podem imaginar. Per exemple, què dirà el Papa de l'activitat econòmica en el nostre món globalitzat, on sembla que tot s'ha de regir per les regles del mercat i el benefici dels inversors? Doncs ho diu molt clarament: «En l'època de la globalització, l'activitat econòmica no pot prescindir de la gratuïtat, que fomenta i estén la solidaritat i la responsabilitat per la justícia i el bé comú.»

Algú pot creure que avui la gratuïtat ja no té raó de ser? No és veritat que «l'ésser humà està fet per al do»?

Rauxa

L'ètica del sentit comú

La crisi econòmica és profunda i obliga a tothom, i més que ho farà en el futur, a canviar d'hàbits de vida. Concretament ens veiem empesos cada cop més a passar amb menys del que fins ara estàvem acostumats i a consumir només allò necessari. En definitiva, i encara que ens costi de reconèixer, des d'ara patim un cert empobriment general. Sense perdre mai de vista els efectes dolorosos que la nova situació econòmica té sobre les persones que se'n veuen afectades d'una manera més directa, la crisi també ens pot ajudar a recuperar l'ètica del realisme i el sentit comú. És el moment d'acceptar,

de grat o per força, que només és assenyada aquella vida que no té excessos, que està basada en una senzillesa i una austeritat naturals, on no es consumeix per damunt de les pròpies possibilitats. La crisi ens fa admetre que no podem obtenir tot el que desitgem, que no som tan poderosos ni tan rics com ens pensàvem. Vist així, el daltabaix econòmic pot ser una oportunitat per entendre el sentit profund de paraules com ara seny, humilitat, senzillesa o austeritat, paraules de ressonàncies clarament religioses, cristianes, que ara s'haurien d'aplicar més que mai.

Eduard Brufau

Accés còmode, ràpid i respectuós amb el medi ambient
La millor manera d'arribar a Montserrat.

El cremallera, respira Montserrat

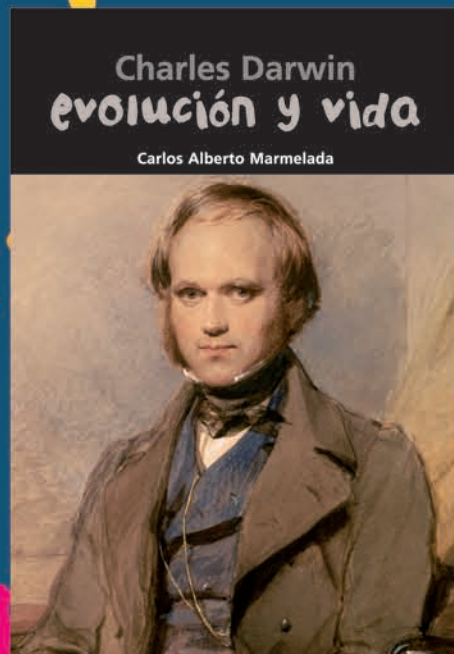
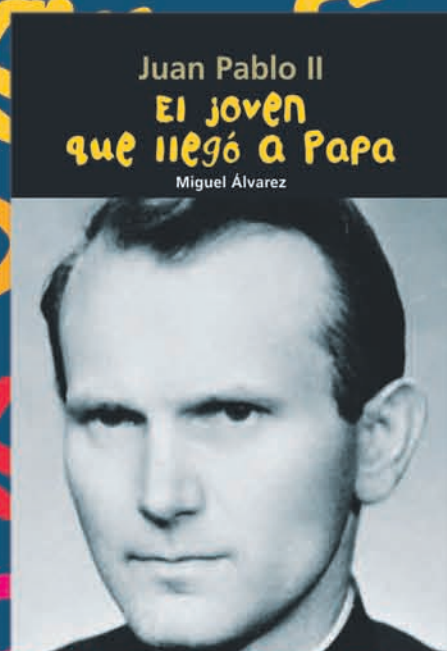
Informa't: 902 31 20 20 | www.cremallerademontserrat.cat

P GRATUÏT a Monistrol

biografía joven

CONTIENEN UN CUADERNO DOCUMENTAL

pablo de tarso san agustín juan pablo II julio César teresa de calcuta marie curie velázquez
edith stein san josé de calasanz carlos V pastores de fátima miguel de cervantes martin luther king
antoni gaudí j.s. bach san juan de betsaida j.r.r. tolkien josemaría escrivá de balaguer tomás moro
luis braille sophie scholl san francisco javier bernadette soubirous charles darwin

www.editorialcasals.com
902 107 107